

H A S E K U R A I S U N A

Thái Phúc dịch

SÓI & CHIA VI

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

THAIHABOOKS
Phụng sự để dân đọc

V

Mục lục

Tập 5

Chương mở đầu

Chương I

Chương II

Chương III

Chương IV

Chương cuối

Lời tác giả

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Tập 5

Rời khỏi làng Tereo bình yên, chàng thương nhân lưu động Lawrence và thần sói Holo đến thăm thị trấn Lenos, nơi những phong tục của Holo vẫn được duy trì. Holo muốn dành thời gian ở đây để thông thả tìm manh mối về Yoitsu, nhưng Lawrence lại không thể không tò mò bởi cơ hội làm ăn nơi đây. Trong thời gian đó, Lawrence được một thương nhân gặp tại nhà trọ đưa ra một cơ hội làm ăn lớn. Việc này cần có sự trợ giúp từ phía Holo. Tuy nhiên, đây là một kiểu làm ăn không mấy trong sạch. Trên sàn diễn hoang dã và mộc mạc của thị trấn Lenos, một bước ngoặt lớn trong mối quan hệ của hai người sẽ được mở ra!?

Ngày càng mang lại những tình tiết kỳ ảo mới, tập 5 của tác phẩm đạt giải bạc tiểu thuyết Dengeki lần thứ 12!!!

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương mở đầu

Đó là một chuyến đi lặng lẽ.

Chẳng có cuộc trò chuyện hay âm thanh gì khác ngoài tiếng xe ngựa lọc cọc.

Tất cả những gì họ làm là thức dậy, lắc lư trên toa xe và nạp năng lượng từ thực phẩm.

Chàng thanh niên nắm chặt dây cương trên ghế xà ích là Kraft Lawrence - một thương nhân có bảy năm kinh nghiệm hành nghề kể từ khi bắt đầu tự lập thuở mười tám.

Trên những chuyến buôn một mình qua vùng đồng bằng bao la, nỗi cô độc cứ dai dẳng đeo bám khiến anh vô thức bắt chuyện với chú ngựa kéo xe của mình. Và hành động độc thoại hăm dờ ấy từng diễn ra khá thường xuyên. Tuy nhiên vài ngày gần đây, anh lại phải tiếp tục chuyến hành trình trong im lặng, hầu như chẳng nói được lời nào ra hồn.

Song, nếu được hỏi có cảm thấy cô đơn hay không, anh xin trả lời là không hề.

Và tất nhiên, bao công cán đều thuộc về người bạn đồng hành đang thở đều trong giấc ngủ êm đềm bên cạnh anh.

Lúc này, người ấy đang quấn chăn bông bên ngoài tấm áo choàng nên chẳng tài nào phân biệt được giới tính, nhưng vẻ đẹp toát ra từ dáng dấp đó khiến cho trăm người đi qua cũng phải ngoái nhìn, và một khi đã ngoảnh lại

thì các chàng trai đừng hòng rời mắt khỏi mê lực từ mái tóc màu hạt lanh suôn dài, chẳng khác gì mái tóc của một nàng tiểu thư kiều sa kia.

Nếu chịu im lặng và hành xử nhã nhặn thì có lẽ người ấy đã có thể ưỡn ngực tự hào và tuyên bố mình xuất thân từ nơi danh giá như thế nào.

Nhưng tiếc thay, người bạn đồng hành của anh lại không thể xuất hiện hoành tráng giữa sân khấu theo cách như vậy.

Bởi sau tất cả, cô là một thiếu nữ sở hữu chiếc đuôi và đôi tai thú, hình hài bị xem là dấu ấn của quý dữ.

Và tên người bạn đồng hành đó là Holo.

Nguyên hình của cô là một con sói chăm sóc cho mùa vụ, trú ngụ trong những hạt lúa mì, với cơ thể vĩ đại đến mức có thể dễ dàng nuốt chửng một con người.

"Hừm..."

Trong một khắc, Lawrence ngỡ Holo vừa lên tiếng, nhưng có lẽ cô chỉ đơn thuần là vừa tỉnh giấc. Những hành động thế này của cô thường có lý do rõ ràng.

Vừa rồi cô đã thay đổi vị trí chiếc đuôi, nên lần này đến lượt đôi tai. Vẫn đeo đôi bao tay làm bằng da hoẵng, Lawrence kéo nhẹ chiếc mũ áo choàng lên đầu Holo.

Qua bàn tay đeo găng của mình, anh có thể cảm nhận được chuyển động đôi tai cô bên dưới mũ áo, như thể chúng đang tìm kiếm một vị trí thoải mái hơn. Những rung động nhỏ truyền đến tay anh sau những lần đôi tai co giật cuối cùng cũng dừng lại. Liên tục chỉnh sửa như người thiếu phụ quý tộc khó tính đang chăm chút cho những bông hoa cắm trong bình, cô

dường như đã tìm được vị trí hài lòng. Holo khẽ thở dài trước khi rúc đầu vào bên trong tấm chăn lông.

Có lẽ đó là cách cô thể hiện lời cảm ơn của mình.

Lawrence dời mắt về phía trước, trở lại với chuyến hành trình thanh bình.

Chẳng còn khoảng cách nào ngăn cách họ thấu hiểu được cảm xúc của đối phương.

Kể cả khi không nói với nhau lời nào, họ cũng không bao giờ cảm thấy cô đơn.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương I

Đã một tuần trôi qua kể từ ngày họ rời Tereo, nơi họ bị cuốn vào vụ tranh chấp của làng và xem chút nữa tan biến thành hư vô trên đoạn đầu đài vì bị tình nghi là tội phạm.

Cả hai tiến thẳng đến Lenos, một thị trấn còn lưu lại truyền thuyết về Holo.

Lenos là một thị trấn khá lớn nằm ở phía Bắc, được biết đến như một thị trường chuyên về gỗ và lông thú.

Hiển nhiên số người đến thăm Lenos cũng rất đông, có cơ sở những hành khách vượt mặt hoặc lướt qua họ trên suốt đoạn đường. Lawrence cũng từng ghé thăm Lenos nhiều lần trước đây, nhưng lần này anh không đến vì công việc.

Anh dự định dừng chân tại thị trấn này để thu thập thông tin về quê nhà của người bạn đồng hành Holo của mình.

Do đó toa xe của anh không chất đầy hàng hóa như mọi lần.

Thật ra Lawrence đã lên kế hoạch bán không ít thì nhiều nùi bánh quy mà họ được chia tại làng Tereo, nhưng tiếc thay tất cả đều đã bị con sói đang ngủ bên cạnh xơi sạch. Đồ càng ngon cô càng đánh chén hăng say, đến khi hết sạch thì lại nổi giận đùng đùng.

Anh thực sự quá ngán ngẩm cái tật tham ăn tục uống đấy, chưa kể đến cái thói ngủ tít thò lò của cô nàng.

Mặc dù Lawrence phải thừa nhận rằng nếu không phải năm dầy cương, chắc anh cũng sẽ chìm vào cõi mộng giữa tiết trời lạnh giá và chẳng có gì để làm thế này. Nhưng dù sao thì cái khả năng đánh giấc say sưa cả đêm sau khi đã ngủ vùi cả ngày của Holo cũng thật ấn tượng. Biết bao lần anh đã tự hỏi phải chăng cô nàng đã lén thức dậy vào giữa đêm, lén ra ngoài, hướng về phía mặt trăng và tru lên từng hồi thật dài.

Chuyến hành trình bình lặng của họ trôi qua trong êm ả suốt một tuần trước khi cơn mưa ập đến.

Bằng mẹo hay bí quyết nào đó mà Holo đã dự đoán về cơn mưa từ hai ngày trước, có lẽ vì thế nên khi những hạt mưa trút xuống, cô ngo ngoạy ló mặt ra khỏi tấm chắn, lia cho anh đôi mắt hờn trách mà không thềm nói một lời.

Lawrence lảng tránh đôi mắt ấy. Kể cả khi cô lườm anh đến toét mắt thì rõ ràng nắng mưa vẫn là chuyện của trời.

Mưa bắt đầu rơi từ trưa, và anh thừa nhận mình có chút may mắn vì trời chỉ lất phất những hạt mưa phùn như sương khói chứ không rơi võ lộp độp vào người. Song, giữa cái lạnh tái tê này, những hạt mưa đó chẳng khác nào lớp đá bào rắc lên da thịt anh.

Holo trùm kín chắn từ đầu xuống chân, vờ như không hay biết gì. Nếu Lawrence dám đề nghị cô chia cho một mảnh chắn, có lẽ anh sẽ bị cô lườm như thấy kẻ thù truyền kiếp.

Những đầu ngón tay Lawrence nhanh chóng tê cóng, anh bắt đầu xem xét ý tưởng ẩn mình bên dưới sàn xe hàng, và dường như vị thần nào đó đã chịu để mắt đến cách hành xử ngoan ngoãn của anh.

Có vẻ Holo cũng để ý, cô ló mặt ra từ tấm chắn và ngáp một cái rõ to.

"Oápp... Với đà này thì chắc có thể đến nơi mà không bị đóng băng đâu ha."

"Đấy là lời của kẻ khư khư cuộn chân một mình trong khi người ta đang run lẩy bẩy nắm dây cương hử?"

"Hihi, vì tâm địa tôi lạnh lẽo nên phải cực lực sưởi ấm đó."

Nhìn Holo đáp lại bằng nụ cười tươi tắn, Lawrence không tài nào nổi giận được.

Ở phía cuối con đường họ đang đến, một bóng đen lờ mờ hiện ra trong khung cảnh nhạt nhòa.

"Cái kia á, trông giống miếng thịt cháy khét nổi lênh bênh trong nồi thịt hầm ghê."

Nghe Holo so sánh, cái bụng rỗng tuếch chẳng ăn gì bõ bèn của Lawrence bỗng reo lên từng tiếng ọt, ọt ngu ngốc. Rõ ràng ngay cả Hiền giả sói ngang ngược cũng không ngờ được cái bụng của anh lại réo vang vào đúng thời điểm như thế này. Ngay người trong chốc lát, cô cười hồn nhiên mà quên luôn cả việc trêu ghẹo anh.

Lenos là một thị trấn cảng lớn được xây dựng đối mặt với một con sông rộng và ôn hòa mang tên Roam. Điều này có nghĩa là nếu có thể thấy bóng của thị trấn, họ cũng có thể nhìn thấy dòng sông. Tuy nhiên, lúc này tất cả quang cảnh đều đã bị che phủ bởi cơn mưa phùn, như đã hòa làm một với bầu trời. Một khi trời quang mây tạnh, họ có thể nhìn thấy rất nhiều thuyền bè lướt trên mặt sông Roam.

Ngoài cảnh giao thông đường thủy với những con thuyền lướt qua nhau mỗi ngày, còn có vô số những con thuyền neo tại bến mà họ có khả năng được chiêm ngưỡng sau khi vào thị trấn. Chưa kể đến hàng loạt quán

xá buôn bán các loại thực phẩm phong phú mà Holo yêu thích, cùng với nhiều loại rượu có hàm lượng cồn khác nhau.

Kể cả khi tuyết rơi dày đặc làm trì hoãn tiến độ, họ vẫn có thể tận hưởng thời gian tại đây trong một mùa đông.

Song, có một chuyện khiến Lawrence canh cánh trong lòng.

"Này, tôi muốn nói trước chuyện này, phòng trường hợp không may xảy ra."

"Hừm?"

"Tôi biết là ngày xưa cô đã từng đến thị trấn này, nhưng có thể cô đã quên rồi nên tôi muốn nhắc lại. Thị trấn Lenos nổi tiếng chuyên về xuất nhập khẩu gỗ và lông thú đấy."

"Hừm."

Phải thừa nhận rằng nói ra lúc này quả có phần muộn màng, nhưng cách mà Lawrence lựa chọn để ứng xử với Holo về sau còn phụ thuộc vào việc anh có xác nhận rõ ràng điểm mấu chốt này hay không.

"Đừng nổi giận dù có bộ da sói nào trong số lông đấy được chứ?"

Không bực tức cũng chẳng mỉm cười, nét mặt Holo mơ hồ trong lặng im, sau đó cô mân mê cổ áo, rồi tháo bỏ chiếc khăn choàng lông cáo quanh cổ.

Nó là món quà Holo nhận được từ tay thương nhân buôn cá Amati tại thị trấn Kumersun.

Đồ vật vốn dĩ không có tội tình gì, chưa kể tấm da thú đó thực sự rất hữu dụng trong thời kỳ rét mướt thế này nên Lawrence đã giữ im lặng, nhưng hễ nhìn thấy nó là anh như ngồi trên đống lửa.

Holo chắc chắn cũng nhận thức được điều này nên đã quẩn nó quanh cổ, trông đặc biệt ấm áp. Sau khi tháo chiếc khăn xuống, cô cầm phần đầu cáo gí về phía anh.

"Tôi đã từng ăn chuột, và đã bị những con sói ăn thịt."

Holo lên tiếng, giọng nói bị biến âm, dường như cô đang đóng giả con cáo.

Lawrence khẽ nhún vai mỗi một.

Dù sao thì đối phương cũng là Hiền giả sói Holo.

"Hừm, săn và bị săn là lẽ thường tình trong tự nhiên. Nhưng chính loài người các anh mới làm những điều tồi tệ hơn cả. Loài người buôn bán cả chính đồng loại của mình chẳng phải sao?"

"Cô nói không sai. Buôn bán nô lệ là cần thiết và mang lại rất nhiều lợi nhuận."

"Cũng như các anh có thể bình tĩnh bàn luận về những quy tắc trong thế giới loài người, chúng tôi có thể giữ thái độ lạnh lùng với những kẻ bị săn. Hơn nữa, nếu vị trí bị đổi ngược thì sao?"

Holo nheo đôi mắt màu hổ phách ánh sắc đỏ nhìn Lawrence.

Anh nhớ lại cuộc trao đổi với Holo không lâu sau khi họ gặp nhau. Câu chuyện khi cô bảo rằng sự khôn ngoan của một con sói đến từ việc ăn thịt người.

Ngay cả Lawrence cũng cho rằng nếu một khách lữ hành chẳng may lọt vào lãnh địa của đàn sói và không thể tìm cách thoát thân thì đó là lỗi của họ. Vậy nên anh hiểu lý do vì sao con người khiếp sợ lũ sói, nhưng cảm thù chúng thì thật sai lầm.

Bởi săn mồi là quy luật của tự nhiên.

"Nhưng trong thực tế, nếu thấy một kẻ có quan hệ với mình bị săn đuổi ngay trước mắt thì khó mà bình thản được."

Lawrence hiểu điều Holo muốn nói.

Và khi anh gật đầu đồng tình, cô tiếp lời.

"Khi tôi bị con đực loài người săn đuổi, chẳng phải anh cũng rất hoảng hốt sao?"

Holo vẫn nheo mắt, nhưng so với vài khắc trước đó, ánh mắt ấy gợi ra bầu không khí hoàn toàn khác hẳn.

Lawrence chợt bật cười với cô sói không bao giờ chán việc săn đuổi kia.

"Ừa, tôi đã hoảng lắm. Cực kỳ hoảng luôn."

Anh đáp chiếu lệ trong lúc dời mắt về lại chú ngựa phía trước, còn Holo lập tức độp lại ra chiều bất mãn.

"Cái giọng đều đều vô cảm vậy là sao hở?"

"Thì..."

Lawrence ngập ngừng, vẫn kiên định nhìn về phía trước, sau đó khép mắt lại mệt mỏi và đáp.

"Vì tôi xấu hổ đấy."

Nói ra câu ấy ngượng chín cả mặt, Lawrence lấm bầm trong lòng.

Nhưng vì con sói ngồi cạnh anh khoái cái món béo ngậy này hơn cả sự chân thành nên anh chẳng còn cách nào khác ngoài dăng hiển.

Holo cười ngất nghễo đến nỗi cả khuôn mặt bị bao phủ bởi hơi thở trắng xóa mà cô phả ra.

"Xấu hờ á?"

"Thật tình!"

Những đoạn hội thoại cứ theo tự nhiên trôi mất giữa chuyến hành trình đơn điệu và lạnh lẽo. Dù biết rằng nếu hiểu tâm ý nhau thì những cử chỉ ân cần không lời cũng đủ xoa dịu tâm hồn, nhưng thật lòng mà nói chúng không bao giờ sánh được với trò lời qua tiếng lại như thế này. Khi Lawrence và Holo cùng bật cười sảng khoái, chú ngựa thồ vung đuôi như muốn bảo "đủ rồi!", nhưng rốt cuộc chỉ càng khuấy thêm làn sóng cười đùa từ cả hai.

Sau đó, Holo quấn chiếc khăn choàng lông cáo lại quanh cổ trong tiếng cười khúc khích nên Lawrence cũng hướng ánh mắt về phía thị trấn Lenos, nay đã hiện rõ toàn cảnh.

Lenos dường như lớn gấp hai lần thị trấn dị giáo Kumersun. Bao quanh bởi bức tường kiên cố được xây dựng cách đây một thế kỷ, số lượng những ngôi nhà đã tăng lên chóng mặt và lấp đầy chân tường từ trước đây khá lâu nên thị trấn không thể mở rộng hơn được nữa. Và theo lẽ tự nhiên, những tòa nhà bắt đầu mọc lên dày đặc, cao, cao nữa, cao mãi lên tận trời xanh.

Trước khung cảnh vừa lướt qua mắt, Lawrence tự hỏi phải chăng thị trấn cuối cùng cũng đã tràn ra khỏi tường thành.

Có vài chục túp lều dựng hai bên con đường tiến thẳng đến Lenos trong cơn mưa phùn.

"Đây là cái mà người ta gọi là chợ ngay trước cổng đúng không ta?"

"Nếu là trước một nhà thờ được xây dựng ở chốn đồng không mông quạnh thì câu ấy chuẩn. Còn việc bày hàng trước tường thành thì lạ đấy."

Một thị trấn muốn trở nên thịnh vượng cần phải thu thuế, mà để có thể thu thuế thì mọi người phải đi qua tường thành.

Tất nhiên, cũng có những phiên chợ được dựng bên ngoài tường thành khi một thị trấn chật hẹp muốn tổ chức họp chợ với quy mô lớn, nhưng khu chợ sẽ được rào lại đường hoàng bằng dây thừng.

"Hừm. Mà sao nhìn họ không giống đang buôn bán cho lắm."

Đúng như lời Holo nói, khi tới gần hơn Lawrence nhận thấy mọi người đều mặc trang phục du hành, dường như họ chỉ tán gẫu hoặc nấu ăn bên dưới túp lều. Mặc dù cùng là y phục dùng cho việc đi lại xa nhưng kiểu cách của chúng khá đa dạng. Một số trông như đến từ vương quốc phía Bắc xa hơn cả nơi đây, số còn lại thì có vẻ đến từ phía Đông hoặc phía Nam. Dù chỉ lướt sơ qua nhưng anh đếm được tầm hai mươi túp lều, và mỗi cái chứa chừng ba đến bốn người.

Họ dường như đều là thương nhân chuyên về mặt hàng nào đó. Ngoài ra, khoảng một nửa trong số ấy mang theo hành trang nặng nề và có cả xe hàng chất cơ sở phuy cỡ đại.

Trên tất cả khuôn mặt đều vương bụi đường và nhuộm màu môi mệ, trong mắt họ ánh lên sự kích ứng nhỏ.

Lawrence tự hỏi phải chăng tại Lenos đang diễn ra một cuộc đảo chính nào đấy, nhưng nếu vậy thì toàn bộ số người đang có mặt trên đường phải vào trú trong lều. Đây là một điều anh không thể lý giải vì ngoài họ ra còn có cả những người nông dân dẫn theo lừa và những người trông như thương nhân vác hàng hóa trên vai đang nhanh chân hướng về phía thị trấn để trú mưa, hoặc đang trên hành trình đến địa điểm khác.

Theo những gì anh nhìn thấy, thị trấn vẫn hoạt động như bình thường.

"Lại thêm rắc rối rồi đây."

Holo lên tiếng, nhấn mạnh chữ "lại" và cười toe toét bên dưới mũ áo choàng.

Lawrence đeo vẻ mặt "rốt cuộc là tại ai" vào rồi lườm Holo qua khoeo mắt, nhưng cô nàng cũng chẳng vừa, bắn ánh mắt tương tự về phía anh.

"Có thể là từ cái ngày gặp tôi, anh bị cuốn vào nhiều vụ tranh chấp không đâu, nhưng không có lần nào do tôi trực tiếp gây ra cả."

"Hừ..."

"Vụ đầu tiên thì... Ờ, có thể là lỗi tại tôi một phần, nhưng vốn dĩ là do anh tham lam thôi. Vụ tiếp theo là hoàn toàn do anh tham lam mà thất bại. Thêm vụ nữa là do mình anh tự ý hoảng loạn lên. Vụ cuối thì đơn giản là do chúng ta gặp hạn. Tôi nói đúng không?"

Lawrence ngẫm nghĩ trong lúc vuốt ve bộ râu đặc trưng của giới thương nhân, nay đã khá dài do anh chẳng đủ can đảm cạo đi khi không có nước nóng trong tiết trời rét buốt, nhưng dù thế nào anh vẫn ngoan cố không thuận theo ý cô.

"Về lý thì tôi hiểu lời cô nói."

"Ờ hờ."

"Nhưng tôi không thể chấp nhận. Đồng ý rằng cô không phải là nguồn gốc của sự việc, nhưng..."

Lawrence cảm thấy rất không thể chấp nhận phán định mà Holo đưa ra

Nói gì đi nữa anh vẫn muốn bảo rằng đây là lỗi của Holo

Trong lúc anh ậm ừ với cái cảm giác không thể lý giải này thì Holo trả lời như muốn bảo "chuyện còn con như thế mà cũng nghĩ không ra".

"Đến tôi mà còn hiểu rất rõ vì sao anh canh cánh trong lòng cái cảm giác khó đồng thuận, dù tôi không phải là gốc rễ của sự việc."

"..."

Ngay khi Lawrence cau mày lo lắng không biết Holo lại định làm rối trí mình bằng mưu kế gì thì cô cười khì khì rồi giải đáp trong niềm vui sướng.

"Vì anh luôn đặt tôi làm tiêu chuẩn cho hành động của mình. Nên anh mới có cảm giác bị tôi xoay vòng vòng đúng không?"

Lông mày trái của Lawrence co giật trong vô thức.

Lời cô nói gần như chính xác tuyệt đối.

Song thừa nhận điều này trước con sói kia chẳng khác nào thừa nhận bản thân mình thua cuộc.

Nói cách khác...

"Hihi. Luôn cứng đầu."

Holo buông lời trêu chọc, giọng nói tựa như hòa lẫn vào tiếng những hạt mưa đang lất phất trên bầu trời xám xịt.

Nụ cười trên gương mặt cô mong manh, tinh khiết và lạnh lẽo, như thể cô sắp sửa bỏ anh mà đi mất.

Anh phải bắt kịp cô!

Nụ cười ấy có thể khiến anh hét lên thấu trời xanh, bất chấp mọi luân lý.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể nhỏ bé của Holo nằm gọn trong vòng tay anh.

Kể cả khi chuyện ấy có thực sự xảy ra, cảm giác như nó là điều tự nhiên nhất trên đời.

"Hừm."

Sự thôi thúc kéo dài không quá bốn bước chân ngựa.

Lawrence điều khiển xe ngựa vào hàng chờ qua trạm kiểm soát kéo dài từ lối vào thị trấn, rốt cuộc không có hành động bộc phát nào xảy ra.

Lý do rất đơn giản.

Có cả rừng ánh mắt đang dòm ngó xung quanh.

Dù những tay ngời kia đều là thương nhân lưu động đến từ những chuyến hành trình như Lawrence, nhưng thế giới kinh doanh rất nhỏ hẹp và buồn chán. Nếu anh dám làm trò mèo không chút ngại ngần với Holo trước ánh mắt mọi người tại lối vào thị trấn, cả hai sẽ trở thành trò cười giải khuây cho đám thương nhân.

Holo quay ngang, khuôn mặt tỏ vẻ chán chường.

Không, anh tin rằng cô đang buồn chán thực sự.

Mặc dù từ xưa Lawrence đã cảm thấy nụ cười của tất cả phụ nữ đều như nhau, nhưng chẳng hiểu sao anh lại có thể biết rõ từng thay đổi nhỏ nhất trên khuôn mặt Holo. Ngoài sắc diện buồn chán, trên đó còn điểm xuyết chút bất an.

Ngắm nhìn khuôn mặt cô lúc này, anh nhận ra một điều. Có hai động lực tiêu chuẩn thúc đẩy hành động của anh.

Một là Holo.

Động lực còn lại là buôn bán.

Holo sợ hãi nỗi cô độc hơn bất kỳ ai, hơn cả bản thân anh. Cổ lẽ chính cô đôi khi cũng rất sợ bị đặt lên bàn cân so sánh với việc kinh doanh. Đến cuối cùng, cán cân sẽ nghiêng về bên nào, chỉ có thần thánh mới biết câu trả lời. Và hiển nhiên, khả năng cân nặng hai bên sít sao cũng có thể xảy ra.

Dù thế nào đi nữa, đoạn kết của chuyến hành trình cũng không còn xa vời.

Phải chăng vì thế mà Holo đánh liều gây rắc rối tại những nơi mà anh phải để ý đến thể diện thương nhân của mình, mục đích chẳng gì khác ngoài xác nhận giá trị của bản thân?

Một cách để kiểm tra xem giữa cô và túi tiền, anh coi trọng bên nào.

Không bao giờ có chuyện Holo bị xem nhẹ đến mức phải lo lắng đến thế, Lawrence vô thức nghĩ trong đầu.

Sau khi anh điều khiển xe ngựa xếp vào hàng chờ đang nhích lên từng chút phía trước, một làn sương trắng xóa thật lớn phả ra từ dưới mũ áo choàng, và Holo nhìn anh với khuôn mặt cái kính không đổi.

"Tôi muốn món hầm!"

Có lẽ cô đang yêu cầu món ăn cho bữa tối bằng cách tuyên bố như một nàng tiểu thư đỏng đảnh.

"Trời lạnh ghê này. Chỉ cần một nồi cháo ninh kỹ từ bột mì cũng là tốt lắm rồi, nhưng tôi sẽ xem xét tùy vào giá cả."

"Hihihi. Vì hương thơm ngọt ngào của sữa đôi khi sẽ lấn át cả mùi rượu cay nồng mà."

Nhìn Holo rụt cổ lại, khuôn mặt nửa bọc trong tấm khăn choàng lông cáo cùng nét mặt khấp khởi mong chờ, bao nhiêu mệt mỏi trong anh vì phải chịu đựng hành động và lời nói căm hờn của cô từ ban trưa đều tan biến.

Có lẽ thi thoảng anh cũng nên hào phóng gọi một suất có đầy đủ các thành phần thơm ngon.

"Một nồi hầm có đầy đủ rau củ mùa này cũng rất tuyệt nhỉ?"

"Rau củ á? Anh không biết miếng thịt bò đen mềm, nổi lênh bênh bên trong phần nước dùng kem có vị thơm ngon đến thế nào sao?"

Mặc dù đã cư trú trên cánh đồng của một làng quê suốt mấy trăm năm, nhưng khẩu vị của Holo còn sang chảnh hơn cả giới quý tộc.

Đứng trước bức tường thành hoành tráng của Lenos, Lawrence thử một pha phản công cuối cùng trong khi hối tiếc vì đã quá mềm mỏng với Holo trước đây.

"Người ta bảo món ngon là chất độc cho đôi mắt và đầu lưỡi đấy."

"Vậy ra anh chẳng động lòng thương xót cho một người đã không thể nhắm nháp hương vị thơm ngon đó suốt mấy thế kỷ rông rã như tôi sao?"

Holo liếc lên, trừng trừng nhìn anh.

Đôi mắt hổ phách ánh sắc đỏ không hề dao động, lấp lánh như một viên ngọc sáng bóng.

Tuy nhiên, Lawrence là thương nhân, chứ không phải là vị phu nhân quý tộc có sở thích sưu tầm ngọc quý. Nếu cảm thấy giá cả không hợp lý,

chỉ có một câu duy nhất anh có thể nói ra, ngay cả với những viên ngọc xinh đẹp nhất.

"Hãy để sau khi tôi tham khảo ý kiến ví tiền của mình đã."

Holo dăm dăm nhìn về phía trước như một đứa trẻ giận dỗi.

Ngay cả khi họ bất đồng ý kiến thế này thì đến cuối cùng anh cũng phải chiều ý cô nàng, Lawrence biết rõ điều ấy, và chắc hẳn Holo cũng tin như vậy.

Thế nhưng họ vẫn vờ cãi nhau, bởi đó là cách mà họ giao tiếp với nhau mỗi ngày.

Lawrence búng dây cương, xe ngựa tiến lên phía trước.

Trong lúc đi qua trạm kiểm soát, anh ngược nhìn lên bức tường thành bằng đá đã chuyển màu rêu vì ướt đẫm trong cơn mưa.

Chợt anh cúi xuống, không phải để toan tính cách giấu hàng hóa trốn thuế, mà là để che đi nụ cười vừa chớm nở bên dưới chòm râu của mình.

Cơn mưa phùn ngày đông khiến phố xá gần như vắng tanh.

Chỉ có đám trẻ con vừa khư khư ép tay vào lồng ngực vừa tháo chạy, bỏ lại những vệt dài hơi thở trắng xóa, ắt hẳn chúng đang chạy việc vặt cho những người thợ thủ công hoặc cửa hàng nào đó. Ngoài ra, trên con đường lúc này còn có vài kẻ nom giống người giúp việc, lướt thướt đi trong bộ dạng thiếu não như những con quái vật quần những mảnh giẻ rách rưới quanh người.

Các quầy hàng ngoài trời hầu như không có người giám sát, đứng tầm mình dưới cơn mưa phùn lất phất. Đôi khi, những giọt mưa tí tách nhỏ xuống từ mái hiên.

Không có người trông quầy đuổi đi như thường lệ, vài gã ăn xin ngồi nép mình trước cửa hàng. Đó là quang cảnh của một thị trấn yên bình điển hình trong ngày mưa.

Nhưng trong thực tế, ngay phía trước lối vào tường thành có nhiều căn lều được dựng lên cùng đám người rõ ràng là thương nhân đang nấu ăn bên trong, nên chắc chắn có chuyện gì khác đang diễn ra tại đây.

Lawrence vừa mân mê tấm thẻ gỗ có dòng chữ "thẻ chứng minh thương nhân ngoại trấn" trong tay, vừa phụ họa theo lời cảm ràm của Holo.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ mình đứng trên đỉnh cao của vạn vật, nhưng sự khác biệt là ở chỗ có thể vượt qua chủng loài, chứ không phải là ở tính ưu việt. Anh có đồng ý không?"

"Ừ, đồng ý."

"Một thứ yếu kém nằm bên trong chủng loài vốn dĩ ưu tú và một thứ vượt trội thuộc chủng loài vốn không ưu tú, thì thứ phía sau xứng đáng được tôn trọng. Tôi nói có sai không?"

"... Không hề."

Có lẽ vì mệt mỏi sau chuyến hành trình dài mà Holo không giải tỏa bức bối theo cách bùng nổ cơn giận thông thường, thay vào đó cô rì rả dai dẳng như đất sét cho đến khi hả dạ.

Lawrence lẩm bẫm một mình, rửa thầm cái tên gác trạm đã phát ngôn dư thừa để anh phải chịu cảnh đày ải cơ cực này, nhưng rồi anh nhận ra nếu trả lời quá chiếu lệ, Holo sẽ chuyển sự cáu bẳn sang mình.

"À, giữa một nhà quý tộc chỉ có dòng dõi mà chẳng có địa vị, sức thu hút cũng như tiền tài và một thường dân có cả ba cái trên thì chắc chắn tôi sẽ tôn trọng người dân thường "

Kiểu a dua trắng trợn thế này thông thường chỉ khiến Holo cáu tiết hơn, nhưng dường như tại thời điểm hiện tại, cô lại chấp nhận tất cả.

Cô gạt đầu cái rụp như thế mất cân bằng vì say rượu, phì phò thở chẳng khác con bò mộng là bao. Tại trạm kiểm soát, họ đã bị kiểm tra toàn thân rất gắt gao, và tên lính gác cổng đã phát hiện ra chiếc đuôi của Holo.

Tất nhiên cô vẫn lãnh đạm như mọi khi và vờ như đang mặc khố là mọi chuyện trót lọt. Đúng như dự đoán, tên lính cũng đình ninh như thế, nhưng sau đó hẳn buông một câu thế này.

"Tưởng gì, hóa ra chỉ là một miếng da sói rẻ tiền"

Không hổ danh là lính gác trạm kiểm soát tại một thị trấn chuyên lưu thông gỗ và lông thú, chỉ lướt mắt qua đã phân biệt được đó là da sói chứ không phải da cáo hay da chó.

Và lời nhận xét của gã cũng không sai, da sói có giá trị đứng sau da chó trong bảng xếp hạng lông thú. Thực tế là dù cho tấm da sói có chất lượng tốt đến thế nào, dù cho nó khiến nhà buôn lông thú đánh giá cao và thèm chấy nước miếng ra sao, nó cũng không bao giờ sánh được với tấm da hươu.

Song, vấn đề nảy sinh ở đây là niềm kiêu hãnh của một con sói không rẻ mạt như bộ lông của nó, và ở điểm này, Holo cao giá thực sự.

Điều này giải thích cho sự giận dữ trẻ con, hành động lăm ba lăm bậm này giờ của cô sói Holo ngồi cạnh, khiến anh cực kỳ muốn xoa đầu vỗ về.

Nếu họ đang ở giữa chuyến hành trình, tất cả những gì Lawrence có thể làm là nắm dây cương và cùng phụ họa theo những lời cầu nhàu của Holo, nhưng lúc này anh chỉ nhìn cô qua khóe mắt. Anh điềm tĩnh gãi cằm bằng góc của tấm thẻ gỗ và thầm nghĩ "có lẽ chừng nào chưa được ăn, Holo sẽ chưa thể hả dạ".

Thật ra Lawrence hiện đang tò mò về tấm thẻ gỗ hơn.

Một tấm thẻ đơn giản, được làm nhanh chóng mà không có một dấu ấn hay gì cả.

Tay lính bảo rằng nếu không trình tấm thẻ này ra khi mua hàng trong thị trấn thì người ta sẽ không bán cho anh.

Đó là lời giải thích duy nhất anh nhận được, rồi bị đuổi khỏi trạm kiểm soát vì dòng khách lữ hành ùn ùn kéo đến như con lươn quẩn quại trườn qua ống nước nhỏ.

Chắc chắn không có người thương nhân nào không bận tâm về tấm thẻ này.

Vì đây là lần đầu tiên anh nhận được một thứ như vậy, không phải chỉ riêng tại thị trấn Lenos, mà bao gồm cả các thị trấn khác.

"Anh nè."

"Hử, sao?"

Một cú đạp lên chân khiến Lawrence hoàn hồn và bắt gặp ánh mắt bén ngót của Holo.

Trong thoáng chốc anh cứ ngỡ mình bỏ sót lời Holo nói, nhưng trước khi anh kịp hỏi lại thì cô đã tiếp lời.

"Vẫn chưa đến nhà trọ à?"

Rõ ràng cái lạnh và con đói cùng việc ngồi suốt trên xe ngựa khiến cô bức rứt không thể chịu đựng hơn được nữa. Ngay khi anh chỉ tay và bảo thêm một góc cua nữa là tới thì cô đánh thượt thở dài như thể bức bối vì nhà trọ không nằm ngay trước mặt, rồi chìm sâu vào trong chiếc mũ áo choàng.

Cứ đà này chắc mình phải giám sát kỹ lưỡng lượng thịt trong nồi thịt hầm mất thôi.

Lawrence tự nhủ trong lúc đánh xe ngựa, và cuối cùng họ cũng tới đích đến.

Nhà trọ là một tòa nhà bốn tầng rất đối bình thường, khiến người ta có phần do dự khi nghe nhận xét về sự hoành tráng của nó.

Tầng một tòa nhà đối diện với đường phố, với bức vách thiết kế thành hai cánh cửa chớp. Cánh cửa thấp hơn nếu mở ra và xoay ngang sẽ thành nơi trưng bày hàng hóa, còn cánh cửa phía trên có chức năng như một mái hiên. Lúc này cả hai đều được đóng kín, cố gắng hết sức ngăn cản không khí lạnh từ bên ngoài tràn vào.

Holo quay ngoắt khuôn mặt đặc biệt khó chịu về phía anh, có lẽ cô không ngờ mình lại bị dẫn đến một nhà trọ kiêm cửa hàng như thế này.

Chẳng thèm đôi co giải thích với Holo, rằng không phải chi nhiều tiền thì có thể an tâm ở trọ, Lawrence nhảy xuống ghế xà ích như cố trốn khỏi ánh mắt phiền phức của cô, chạy lấp xấp đến trước cửa nhà trọ và gõ vài cái.

Nhà trọ không treo biển hiệu thông báo phía trước, nên có thể loại bỏ trường hợp hết phòng, nhưng còn một khả năng khác đủ thuyết phục đó là họ tạm nghỉ kinh doanh hôm nay vì trời quá lạnh.

Thế nên ngay khoảnh khắc cảm nhận được có người phía bên trong và cánh cửa bật mở, Lawrence đã thở phào nhẹ nhõm.

"Ở trọ hay gửi hành lý?"

Có lẽ vì lạnh mà người bên kia chỉ hé cửa ti hí. Từ khe cửa, một ông lão tầm thước có bộ râu dài bạc phơ phủ kín nửa khuôn mặt phờ phạc, hỏi

vọng ra cụt lủn.

"Chúng tôi trở lại, hai người."

Ông lão chỉ gật nhẹ rồi lập tức lui vào trong.

Cửa vẫn được để mở, điều đó có nghĩa là còn phòng trống.

Lawrence ngoái nhìn lại toa xe và hỏi.

"Cô thích căn phòng ấm cúng hay sáng sủa?"

Một nếp nhăn xuất hiện giữa hai đầu lông mày Holo, có lẽ vì anh đã hỏi một câu ngoài mong đợi của cô.

"... Có căn nào tốt hơn không?"

"Vậy giờ tôi dắt ngựa đến chuồng ngựa, còn cô vào trước hỏi chủ nhà trọ... là ông lão vừa nãy đây, ông ấy sẽ chỉ cho cô một phòng."

"Ừm."

Lawrence leo lên thế chỗ với Holo và nắm lấy dây cương. Chú ngựa dường như hiểu ra mình sắp thoát khỏi cảnh gió thổi lạnh lẽo và được vào khu chuồng ấm áp nên lúc lắc đầu như muốn thúc giục. Lawrence búng dây cương thúc ngựa đi tới trong lúc liếc nhìn Holo mở cửa bước vào nhà trọ qua khóe mắt.

Anh tin chắc mình có thể lập tức lọc ra hình ảnh tấm lưng lớp lớp áo choàng bám bụi ấy ở bất cứ đâu, kể cả khi cô hòa lẫn trong đám đông nhốn nháo.

Vì dù ẩn nấp dưới bao nhiêu lớp áo, chiếc đuôi bông xù kia quá dễ nhận ra.

Lawrence khẽ bật cười, điều khiển xe ngựa vào chuồng. Bên trong chuồng ngựa có hai gã ăn xin quần tẩm giẻ rách rưới quanh người làm nhiệm vụ trông coi. Họ lia cái nhìn thăm định vào anh.

Những kẻ canh gác không bao giờ quên khuôn mặt bất cứ ai từng tới đây, nên tất nhiên họ nhớ mặt Lawrence. Hất nhẹ cằm, họ chỉ cho anh nơi để chú ngựa lại. Chẳng có lý do gì để phản đối, anh tuân theo chỉ dẫn và trông thấy bên cạnh không gian để ngựa của mình là một chú ngựa núi có bốn chân to khỏe, bắn cho anh một cái nhìn sáng chói và chớp nhoáng từ sâu trong mớ lông bờm dài ngoằng, ánh màu xám tro. Rõ ràng nó đã thồ lông thú từ phía Bắc vào thị trấn.

"Làm thân với nhau đi nhé."

Lawrence dặn dò rồi vỗ nhẹ lên lưng chú ngựa của mình trước khi nhảy xuống ghế xà ích. Sau khi cho hai gã ăn xin hai đồng xu, anh gom hành lý đi vào quán trọ.

Nhà ượng này vốn dĩ là khu công xưởng kết hợp nhà ở của đám thợ thuộc da. Tầng một từng là xưởng làm việc của họ nên sàn nhà và một phần tường đã trở thành đá. Giờ đây nó được sử dụng như một nhà kho và lưu giữ dài hạn hàng hóa của thương nhân ở khắp nơi với nhiều mục đích khác nhau.

Len lỏi qua núi hàng hóa lộn xộn chất cao hơn cả thân người, Lawrence đến được căn phòng của chủ nhà trọ, nơi duy nhất được dọn dẹp sạch sẽ và ngăn nắp.

Tại đây có một chiếc bàn nhỏ, và một cái bát sắt được chống đỡ bởi ba chân thiết nẹp. Ông chủ trọ bỏ than vào bát, ngày qua ngày nhâm nhi chén rượu nho ấm nóng trong lúc mơ mộng về vùng đất xa xôi. "Năm sau ta sẽ làm một chuyến hành hương đến phương Nam", đó là câu cửa miệng của ông.

Để ý thấy Lawrence, ông chủ trọ nhìn anh bằng đôi mắt xanh biếc bên dưới hàng lông mày rậm.

"Tầng ba. Phía cửa sổ."

"Vâng, tầng ba. Mà khoan, phía cửa sổ?"

Tại nhà trọ này, trả tiền trọ trước hay sau đều không thành vấn đề, nhưng Lawrence nghĩ nếu trả trước sẽ khiến tâm trạng người chủ trọ kiệm lời kia ít nhiều cũng được cải thiện hơn. Do đó, anh đặt một khoản khá hào phóng lên mặt bàn, nhưng ngạc nhiên trước lời nói của ông chủ, anh ngoái nhìn.

Phía cửa sổ.

Người đàn ông lẩm bẫm một lần nữa rồi khép mắt lại.

Một tín hiệu cho thấy ông không muốn thảo luận thêm về vấn đề này.

Lawrence hơi nghiêng đầu thắc mắc, nhưng anh sớm bỏ căn phòng lại phía sau vì không muốn bận tâm hơn nữa.

Nắm lấy phần tay vịn bám đầy cặn bẩn theo năm tháng, anh leo lên cầu thang.

Cũng giống như những khu công xưởng kết hợp nhà ở khác, tầng hai của nhà trọ là gian phòng khách có lò sưởi, nhà bếp và phòng ngủ của chủ nhà. Tòa nhà này hơi khác biệt ở chỗ lò sưởi được kỳ công xây dựng ngay chính giữa phòng khách, để tất cả các phòng tại tầng ba và tầng bốn nhận được nhiều hơi nhiệt nhất có thể thông qua ống khói dẫn lên mái nhà.

Để đổi lại tiện ích này, ngoài việc phải bố trí gian phòng hơi lạ, việc bảo dưỡng để đảm bảo khói không rò rỉ ra từ ống khói vào phòng cũng trở

nên rất phiền hà, nhưng người chủ tòa nhà vẫn ưu tiên cho môi trường sống của đám thợ học nghề tại hai tầng trên cùng.

Người chủ trầm lặng nhưng hiền hậu ấy là ông chủ trọ hiện tại. Ông tên là Arold Ecklund, từng là một nghệ nhân đứng đầu xưởng thuộc da.

Khi màn đêm buông xuống, người ta có thể nghe thấy tiếng nói cười khe khẽ của khách trọ khi họ mang nhiều loại rượu khác nhau vào phòng khách có thiết kế kì quặc. Còn lúc này, chỉ có mỗi tiếng lách tách của những que củi đang cháy trong lò sưởi.

Có bốn phòng tại tầng ba.

Quay lại thời còn là xưởng thuộc da, tầng bốn được sử dụng cho thợ học việc mới vào và người chạy việc vặt, nên phòng ốc của tầng ba rộng rãi hơn.

Tuy nhiên, không phải tất cả các phòng đều nhận được nhiệt từ ống khói, căn phòng nhìn ra đường, để đối lại việc tiếp nhận ánh sáng chiếu rọi qua cửa sổ, nó phải hi sinh quyền tiếp cận ống khói.

Nói cách khác, một căn phòng bên phía cửa sổ là một căn phòng không ấm áp.

Lawrence cứ đinh ninh Holo sẽ thích một căn phòng ấm áp nhưng hóa ra không phải. Vừa bước vào phòng, anh đã thấy mớ quần áo ướt sũng mà cô cởi ra vung vãi khắp nơi, còn chủ nhân của chúng thì nằm vùi trong chăn.

Anh tự hỏi phải chăng cô đang khóc ròn vì quá ấm ức, nhưng nhìn cái cách cuộn tròn trong chăn, có vẻ cô đang nằm ngủ.

Quả nhiên việc giữ trạng thái nóng giận quá lâu khiến cô kiệt sức.

Gom chỗ quần áo rơi vãi khắp phòng rồi vắt chúng lên lưng ghế, Lawrence cũng bắt đầu thay trang phục của mình. Khoảnh khắc nhẹ nhõm nhất trong chuyến hành trình là lúc trút bỏ chỗ phục trang ướt nặng trĩch như mớ đất sét ra khỏi cơ thể để thay sang một bộ phục trang thường ngày vẫn chưa bị thấm nước mưa.

Phải thừa nhận rằng thời tiết quá lạnh để khoác lên người trang phục thể này, nhưng vẫn tốt hơn hẳn so với việc để nguyên cơ thể nhớp nháp.

Ngoài ra, anh phải tranh thủ hong khô quần áo tại lò sưởi tầng hai lúc vắng người.

Khi đêm xuống, căn phòng không hơi ấm lò sưởi này sẽ chẳng khác một khu cắm trại không nhóm lửa là bao.

Chỉ một tấm chăn đơn thuần sẽ không đủ sức để ngăn chặn cái lạnh tái tê này. Anh nhận ra điều đó khi ôm cả chỗ y phục thấm nước nặng trĩch của Holo như một đầy tớ tận tụy sẵn sàng làm bất cứ việc gì, và chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

Chiếc đuôi của Holo lòi ra giữa tấm chăn nệm trông như miếng thịt xông khói kèm phô mát kẹp giữa ổ bánh mì.

Holo chơi ăn gian thật đấy, Lawrence nghĩ bụng.

Dù điều này không giống với việc nàng tiểu thư cao quý cố ý xoa mái tóc suôn dài bên cánh cửa sổ hé mở để thu hút ánh mắt của chàng hiệp sĩ trong mộng, song Lawrence chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài lên tiếng.

"Tôi nghĩ chiếc đuôi của cô đẹp tuyệt. Bộ lông mượt mà và ấm áp lắm."

Vài khắc trôi qua, Holo cuối cùng cũng rụt chiếc đuôi vào trong chăn.

Lawrence chỉ có thể buông một tiếng thở dài.

Anh không nghĩ Holo là loại thiếu nữ nhạy cảm chỉ cần một lời khen ngợi từ anh là chấp nhận chịu đựng bất cứ lời sỉ nhục nào. Ngay cả trong lúc này, chắc chắn cô vẫn đang nung nấu một mối hận âm ỉ tận đáy lòng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cô vẫn cố gắng khiến anh phải tán dương chiếc đuôi của mình.

Lawrence cười khố với chính mình khi bước xuống cầu thang và thở dài một lần nữa.

Holo đang dựa dẫm vào anh theo cách của riêng cô, đây là tất cả lý do anh cần.

Dù cho đó là một cái bẫy tinh vi của cô, bị mắc kẹt vào cũng không đến nỗi tệ.

Tranh thủ lúc cô sỏi biết đọc nội tâm con người không ở bên, anh mạnh dạn nghiên ngẫm vấn đề trên trong lúc xuống tầng hai, bước vào căn phòng có lò sưởi.

Không có ai bên trong, chỉ có tiếng tí tách của củi khô đang cháy dở vang lên.

Đồ nội thất hầu như không có, chỉ có một chiếc ghế lắc lư trong ánh sáng lò sưởi. Tất nhiên mỗi mình chiếc ghế không đủ để phơi khô quần áo mà Lawrence phải ôm bằng cả hai tay, nhưng anh chẳng việc gì phải hoảng hốt.

Đây đó trên bức tường là những cây đinh được đóng sâu phân nửa, phần đầu được bẻ cong lên như móc treo đồ. Trên một cây đinh trong số đó có sợi dây da treo lơ lửng, nếu kéo dài sợi dây có thể cột vào cây đinh trên bức tường đối diện.

Khách lữ hành có thể hong khô quần áo trên sợi dây ấy khi đến trọ vào những ngày mưa, và có thể sấy khô thịt tươi cùng rau củ vào những ngày nắng ráo để chuẩn bị lên đường.

Lawrence nhanh tay móc dây và treo lên đó những bộ y phục ướt.

Những tấm vải khi trải ra to hơn anh nghĩ, nên rốt cuộc phải dùng toàn bộ chiều dài của sợi dây.

Mong là không ai khác đến phơi quần áo trước khi chúng khô.

Lawrence nghĩ bụng trong lúc ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trước lò sưởi, ngay khoảnh khắc tiếp theo anh nghe thấy tiếng cọt két từ cầu thang vọng tới.

Song, chính xác thì âm thanh ấy vọng đến từ phía hành lang.

Anh lia mắt về phía âm thanh và bắt gặp ánh mắt của một khách lữ hành, người vừa đi hết đoạn cầu thang và đang liếc vào phòng khách.

Kẻ lạ mặt quấn một tấm vải trên đầu trông giống khăn choàng hơn là mũ áo, bao phủ hầu hết khuôn mặt gồm cả mũi và miệng nên không thấy được nét mặt, nhưng ánh mắt hấn sáng quắc và sắc lẹm. Hấn không cao cũng không thấp, có lẽ chỉ nhỉnh hơn Holo một chút.

Trang phục du hành của hấn khá nặng nề khiến cơ thể trông như hình vuông, nhưng thứ nổi bật nhất trong tất cả là đôi nốt da dày được thắt dây lên tới tận bắp chân. Đây là bằng chứng về một khách bộ hành không sử dụng ngựa, rất có thể hấn đã đi một quãng đường khá xa, và những nút thắt không được nối lỏng chút nào kia cho thấy mức độ nặng nhọc của chuyến đi.

Đôi mắt màu xanh lơ sắc bén hướng về phía Lawrence từ khe hở tấm vải nhiều lớp có phần thích thú, nhưng không có vẻ gì thân thiện.

Sau khi cả hai đã dò xét nhau xong, hăn mất hút về phía cầu thang mà không thèm mở miệng chào hỏi.

Bước chân của hăn hầu như không gây ra tiếng động, bất chấp kiện hành lý to nặng mà hăn vác trên vai.

Hăn dường như cũng lấy một căn phòng ở tầng ba, Lawrence biết được điều đó từ tiếng mở và đóng cửa khe khẽ vang lên phía trên đầu mình.

Arold hầu như không thể hiện sự quan tâm đến khách hàng, nên nhà trọ này được xem là thuận tiện với những người không thích xã giao. Ngay cả trong giới thương nhân, không phải ai trong số họ cũng đều là người hưởng ngoại.

Lawrence luôn trọ lại đây mỗi lần đến Lenos, đơn thuần là do trang thiết bị phù hợp với giá cả, và cũng vì Arold từng là thành viên của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen. Chuyện kể rằng ông vốn dĩ là một thương nhân buôn lông thú, nhưng sau đó đã thừa kế xưởng thuộc da từ cha vợ và trở thành người đứng đầu.

Vì không có thương quán của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen tại thị trấn này nên nhiều thương nhân thuộc nghiệp đoàn sử dụng nhà trọ của Arold khi ghé qua Lenos.

Ngoài ra, vì lần này có Holo đi theo, nên một nơi không tọc mạch về chuyện của khách trọ như nhà trọ của Arold khá thuận tiện.

Nhưng hơn tất cả, chuyện khiến Lawrence phiền não nhất hiện tại là đảm bảo có một nồi thịt hầm cho bữa tối để cải thiện tâm trạng của Holo. Nếu có thể làm Holo cảm thấy tốt hơn, một hay hai nồi thịt cũng không thành vấn đề, nhưng điều anh lo sợ là một khi đã xuống nước, chi phí ăn ở của họ tại thị trấn sẽ tăng vọt không thể kiểm soát.

Cơ thể Lawrence dần thấm mệt từ chuyến hành trình dài trong lúc đang căng não suy nghĩ cách vượt qua vấn đề nan giải trên, và chẳng mấy chốc anh đã gà gật trước lò sưởi.

Anh mơ hồ tỉnh giấc lần đầu khi Arold đến cho thêm củi vào lò, nhưng tất nhiên ông già không nói câu nào, chỉ lẳng lặng châm nhiều củi hơn nên anh quyết định tận hưởng ý tốt của ông.

Nhận ra mình đã ngủ quá say, Lawrence biết dù có vội bật dậy cũng chẳng thể quay ngược thời gian. Rất có thể cô sói ích kỷ Holo đã tỉnh dậy từ lâu, đang bức bối vì đói, muốn ra khỏi phòng nhưng không thể vì chẳng có mảnh vải che thân.

Thở dài, anh lồm cồm đứng dậy, sau khi kiểm tra chỗ quần áo và nhận thấy chúng đã khô, anh nhanh tay gom lại rồi trở về tầng ba.

Không cần nói cũng biết tâm trạng Holo đã tồi tệ đến mức nào.

Rốt cuộc, suất đồ hầm mà anh đặt tại quán rượu cực kỳ xa hoa và đầy ắp thịt thà.

Sáng hôm sau, tiết trời trong xanh đón chào anh thức giấc, những tia nắng ấm áp xuyên qua khe nứt cửa sổ lọt vào phòng. Có lẽ nhờ vào những tia nắng ấm áp này, hoặc là do cơ thể đã quen với cái lạnh khắc nghiệt trong những chuyến dã ngoại mà anh không cảm thấy quá lạnh, bất chấp việc căn phòng không nhận được hơi nhiệt của lò sưởi.

Dù là gì đi nữa, với thời tiết thế này, Lawrence có thể hiểu vì sao Holo chọn một căn phòng sáng sủa thay vì ấm áp.

Mặt trời buổi sáng xứng đáng được tôn thờ.

Thật hiếm khi anh dậy trước Holo, người hiện vẫn còn đang say giấc, đầu ló ra khỏi tấm chăn lông. Mỗi khi ngủ cô thường nằm cuộn tròn như

một con thú, nên trông đáng nể chẳng khác một thiếu nữ bình thường kia, trong anh dâng lên một cảm giác mới lạ.

Holo từng ngủ mê mết vài lần vì nôn nao sau cơn say khiến anh hơi lo lắng, nhưng lần này trông sắc mặt cô vẫn tốt nên có lẽ đây không phải là hệ quả của châu rượu đêm qua.

Từ cái cách ngủ say sưa cùng khuôn mặt vô tư lự, Lawrence đoán chừng Holo chỉ đang ngủ nướng thêm chút nữa.

"Thế thì,"

Anh có thể ngắm nhìn khuôn mặt say ngủ của Holo bao lâu tùy thích, nhưng nếu để cô Hiền giả sói xấc xược nể thóp thì sẽ rất rắc rối cho anh về sau.

Chuyện Lawrence nên làm lúc này là chỉnh trang để vào thị trấn. Anh vuốt ve bộ râu cằm trước tiên.

Sở hữu một bộ râu dài tại khu vực phía Bắc là điều hiển nhiên, nhưng một khi để râu tự mọc dài, chúng sẽ tua tủa trông không được thu hút cho lắm. Trong lúc Lawrence định bụng sẽ nhờ Arold mang cho ít nước ấm trước khi cạo và lọ mọ trong túi hành lý lấy ra cái khăn và con dao mỏng, thì dường như đôi tai nhạy bén của Holo đã bị đánh thức bởi tiếng động.

Lawrence nghe thấy vài tiếng gầm gừ bất mãn trước khi nhận ra ánh mắt đang chằm chích vào lưng mình.

"Tôi đi tỉa tóc râu ria rồi quay lại."

Lawrence ngoái nhìn, đưa vỏ dao lên cầm diễn tả cho câu nói, nghe xong Holo ngáp một cái rồi nheo mắt mỉm cười. Có vẻ như tâm trạng của cô đã khá hơn nên anh bông đùa một chút.

"Phải cố sao cho có giá chút nhĩ."

Holo vùi nửa khuôn mặt vào chăn rồi đáp.

"Tôi cá là anh sẽ được giá lắm lắm à."

Có lẽ vì vừa tỉnh dậy nên đôi mắt Holo vừa hơi mơ mộng lại rất đổi dịu dàng.

Nghe cô nàng thẳng thắn khen ngợi như thế, dù biết phân nửa trong lời nói ấy có ý trêu ghẹo nhưng anh không cưỡng lại được cảm giác vui sướng.

Tuy nhiên, anh vẫn nhún vai che giấu vẻ ngượng ngùng của mình, còn Holo tiếp tục lên tiếng.

"Được giá đến độ không có người mua luôn hen."

Holo vừa nói vừa chuyển tư thế từ nghiêng người sang nằm ngửa, một chút quỹ quyết ánh lên trong đôi mắt.

"Cho đến nay đã có ai mua giúp anh chưa vậy?"

Lawrence thầm thừa nhận Holo rất có tài trong việc khiến người khác cảm nhận một niềm vui chóng vánh.

Thấy anh vẩy nhẹ đầu mũi dao với hàm ý chịu thua, Holo cười khúc khích rồi rúc lại vào tấm chăn để chìm vào cõi mộng lần nữa.

"Thật tình!"

Anh vừa cảm thấy bực bội lại vừa thấy lòng phơi phới mỗi khi bị Holo bỡn cợt như vậy.

Ra khỏi phòng, Lawrence bước tới cầu thang và đặt tay lên thanh vịn. Nụ cười khổ vẫn nguyên vẹn trên môi anh.

Nụ cười chợt vụt tắt khi anh nhận ra có bóng người quanh đây.

"Chào buổi sáng."

Lawrence cất lời chào, không quên kèm một nụ cười xã giao với người khách cùng trọ vừa xuất hiện dưới chân cầu thang.

Đó là kẻ lạ mặt khoác trang phục du hành nặng nề mà anh đã chạm mặt trong lúc hong khô quần áo tại lò sưởi hôm qua.

Hắn vẫn quấn khăn kín mặt nhưng số vải trùm lên người đã được lột bỏ bội phần, và đôi chân đã chuyển sang xỏ xăng đan. Tay phải cầm một cái túi bốc khói, có lẽ hắn vừa mua ít bánh nướng cho bữa sáng

"Ừm."

Hắn đáp kiệm lời trong lúc lướt qua Lawrence, liếc nhìn anh bằng đôi mắt xanh qua khe hở tấm vải trùm đầu.

Âm giọng của hắn khàn khàn như địa hình núi đá và sa mạc cát khô cằn.

Bất chấp sự cộc cằn của kẻ lạ, Lawrence vẫn cảm thấy một sự thân thiện nhất định.

Nhưng hơn tất cả, anh ngửi thấy mùi bánh nướng nhân thịt thơm phức khi họ lướt qua nhau, điều đó có nghĩa là Holo cũng sẽ đòi một cái tương tự.

"VẬY, GIỜ MÌNH LÀM GÌ ĐÂY?"

Holo chiêm ngòi, trên khóe môi còn vương vài mẩu thịt, trong tay lúc này đang cầm miếng bánh nướng.

"NÊN ƯU TIÊN VIỆC THU THẬP TRUYỀN THUYẾT VỀ CÔ TRƯỚC NHÌ?"

"Ừm. Truyền thuyết về tôi và vị trí của Yoitsu..."

Nhoàm, nhoàm, nhoàm, bằng ba nhát cắn, Holo đã xơi sạch miếng bánh to ngang ngửa bàn tay mình trong nháy mắt.

"Cũng giống như lúc ở Kumersun ấy, có lẽ chúng ta cần tìm một nhà chép sử."

"Vụ đó xin giao cho anh. Vì anh biết rõ cách thức hơn tôi... Sao đó?"

Lawrence vẫy nhẹ tay trước ánh mắt nghi vấn của Holo và chột bặt cười.

"Sao cơ, tôi biết cách thức. Thế còn cô thì biết chuyện gì?"

Holo nhìn ngược lại Lawrence với đôi mắt trống rỗng.

"Có một câu thế này. Ai biết cách làm sẽ nhận được việc, ai biết lý do vì sao điều đấy được thực hiện sẽ làm chủ."

"Hừm. Ra vậy. Tôi đã hiểu lý do vì sao anh làm việc luôn chân luôn tay rồi."

"Người xưa nói đó có sai nhấy."

Khi Lawrence cắn miếng bánh của mình, Holo ngồi chéo chân trên giường và nói tiếp.

"Nếu tôi là chủ của anh, có lẽ tôi nên trao cho anh một phần thưởng ha."

"Phần thưởng?"

"Ừm, như là..."

Có lẽ phải hòa tan ít mê hòn vào nước mát rồi đem thứ dung dịch ấy phết lên mặt mới cho ra nụ cười mê đắm của Holo lúc này.

"Một thứ gì đó mà anh ao ước chẳng hạn?"

Nghe câu từ đậm mùi khiêu khích trong bóng tối huyền ảo nhường này, lẽ ra trái tim anh phải bỏ lỡ một nhịp, nhưng nhìn những mẫu thịt dính trên khoe miệng kia, ngay cả anh cũng chẳng mấy may rung động.

Ăn hết phần bánh, Lawrence chỉ tay vào khoe miệng mình rồi nói.

"Lawrence chẳng cần gì cả."

"Hừm."

Trông Holo có vẻ hơi cay cú. Ngay khi cô nhón vài mẫu thịt dính quanh mép thả vào mồm, anh thêm vào.

"Chỉ cần tâm trạng cô phấn khởi là tôi vui lắm rồi."

Bất ngờ, Holo khựng tay lại rồi chu môi liếm sạch máu thịt dính trên đầu ngón tay.

"Vậy là giờ anh đối xử với tôi như với con nít sao?"

"Con nít thì còn tốt chán, vì nếu bị la thì ít ra còn biết nghe lời."

Lawrence cầm bình nước lạnh ngắt trong tay nốc một hơi.

"Chà, chắc chúng ta nên hỏi chuyện chủ nhân của nơi đây trước. Dù có bốc mùi đi nữa, ông ấy vẫn là chủ nhà trọ này."

Lawrence đứng dậy, mặc áo khoác, kết thúc khâu chuẩn bị. Về phần Holo, cô vẫn giữ nguyên trang phục từ lúc bò ra khỏi giường.

"Cô đi cùng chứ?"

"Ngay cả khi anh đẩy tay tôi ra."

Nhẹ nhàng buông một câu cạnh khốe, Holo nhanh tay mang giày, thắt lưng, áo choàng dài và áo khoác không tay theo thứ tự quen thuộc, khiến Lawrence chăm chú nhìn như thể bị thôi miên bởi ma thuật. Ngay sau đó, cô sói quay ngoắt lại đây về kịch nghệ và nói.

"Tôi có nên búng tay trước mắt anh tại đây, để câu thần chú ám lên người anh được phá vỡ?"

Ra là cô muốn diễn à?

Lawrence quyết định tham gia vở kịch cùng Holo.

"Ô, rất cuộc mình đang làm cái gì vậy kia. Đúng rồi, đây là thị trấn Lenos của gỗ quý và lông thú. Mình phải gom ít lông thú rồi lượn đến thị trấn tiếp theo thôi."

Giữa những chuyến hành trình của mình, không ít lần anh từng được xem kịch và cách những người nghệ sĩ lưu động diễn vở kịch của mình.

Khi Lawrence thảng thốt, kèm theo các động tác khoa trương, Holo ôm bụng cười ngặt nghẽo như thể đang xem một vở hài kịch.

Sau khi cười một trận ra trò, Holo thoãn thoắt bước đến cạnh Lawrence, người lúc này vẫn đang đặt tay lên nắm đấm cửa.

"Anh là thương nhân lưu động đúng không nào? Tôi có thể phân biệt được chất lượng lông thú đó nha."

Nắm lấy bàn tay Holo, anh vừa mở cửa vừa đáp.

"Ô hô, cô quả là có đôi mắt tinh tường. Nhưng liệu đôi mắt ấy có nhìn thấu được lòng dạ con người không?"

Tiếng cầu thang cọt két vang lên trong căn nhà trọ tĩnh lặng buổi sớm.

Holo bước xuống tầng hai trước khi nhìn dò xét Lawrence rồi mở miệng.

"Có lẽ tôi đã bị ếm bùa mất rồi."

Lawrence vô thức bật cười, tự hỏi cô nàng đang muốn ám chỉ điều gì.

"Nếu thế thì tôi nên cố gắng không tát tay cô để tránh phá vỡ câu thần chúnhỉ."

"Anh vốn đã tát tay tôi ra một lần rồi."

"Cô muốn bảo rằng cái tát đấy đã giải thoát cho cô khỏi bùa mê sao?"

Chẳng tài nào biết được nơi nào là bẫy trong cuộc đối thoại này.

Và nhờ đó mà Holo sẽ tạo cho mình một cái cớ để vùi vĩnh anh những món ngon tại quán xá ven đường.

Lawrence trầm ngâm nghĩ cách thoát thân trong lúc lướt qua gian phòng khách tầng hai và trông thấy hai người khách lữ hành dường như đã ngủ quên khi đang trò chuyện trước lò sưởi.

Anh tiếp tục bước xuống tầng một, nhưng một cú giật ở cổ tay kéo anh quay ngược lại.

Nói một cách chính xác hơn là Holo, người nắm tay anh suốt từ nãy tới giờ, đang dừng chân tại đầu cầu thang.

Lúc này ánh mắt cô hướng xuống vì đứng ở vị trí cao hơn anh, đôi môi nở nụ cười mềm mại bên dưới mũ áo choàng.

"Vậy thì, liệu anh cố thể ếm lại câu thần chú để tôi mãi mãi không tỉnh giấc?"

Đây hoàn toàn là trò chơi của ác quỷ.

Rõ ràng Holo sẽ rất hài lòng nếu anh không thể đáp trả.

Song, đôi khi anh cũng muốn vượt mặt cô

Lawrence xoay người tại chỗ, lịch thiệp sửa cách nắm bàn tay Holo.

Từ cổ chí kim, từ Đông sang Tây, chỉ có một lý do duy nhất khiến đàn ông nắm tay phụ nữ theo cách này.

Nhẹ nhàng nâng bàn tay trắng nõn của cô lên, anh đặt lên đó một nụ hôn dịu dàng.

"Có thể không, thưa quý cô?"

Tất nhiên anh cũng lựa chọn từ ngữ phù hợp với thời điểm.

Bất cẩn thả lỏng người trong khoảnh khắc mà máu từ cổ đã sắp sửa đổ dồn lên mặt anh.

Dù vậy anh vẫn cố kìm lại và ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt Holo, một đôi mắt tròn xoe bên dưới mũ áo choàng.

"Nào, đi thôi."

Hé nở trên khóe môi Lawrence là một nụ cười tự giấu cho việc làm ngu ngốc của mình, nhưng đồng thời cũng là nụ cười vinh quang, vì đã dám hành động với Holo.

Khi anh nhẹ nhàng kéo lấy tay Holo, cô bước xuống bậc thang như một con rối bị lỏng dây điều khiển.

Holo cúi gằm khiến khuôn mặt bị che khuất nên anh không rõ nét mặt cô hiện giờ thế nào, nhưng chẳng hiểu sao trông có vẻ cay cú.

Lawrence cười thầm trong lòng, cảm thấy công sức đè nén sự bồi hồi quả xứng đáng. Khi anh đang đắm chìm trong ánh hào quang chiến thắng thì bỗng nhiên Holo vấp về phía trước như bị nhỡ một bậc thang. Anh vội vã đỡ lấy cô bằng bờ vai mình.

Tưởng rằng Holo quá bức tức đến mức choáng váng, Lawrence xém bật cười nhưng rồi cô đột ngột ôm chầm lấy anh và khẽ thì thầm vào tai anh.

"Thần chú mạnh quá đó, dần thôi."

Giọng nói của cô vừa giận dỗi lại vừa mang sắc thái hờn trách.

Nếu Lawrence vẫn là gã đàn ông như thuở họ mới gặp nhau, có lẽ tâm trí anh đã trở nên trống rỗng, hoặc đã vô thức siết chặt lấy thân hình nhỏ bé của Holo.

Song, lúc này anh không còn như thế nữa, chỉ lặng lẽ mỉm cười, tin rằng cách này sẽ khiến cô nổi cáu hơn.

Tại làng Tereo, anh đã chạm tay vào nắp một chiếc hộp chứa đựng điều mà anh không muốn nhìn thấy. Đó là một sự thật dẫn anh đến đoạn kết của chuyến hành trình vui vẻ và ngọt ngào bên Holo. Tất nhiên anh không thực hiện một mình mà cả Holo cũng chung tay hé mở chiếc nắp ấy.

Tuy nhiên, vào thời điểm đó, cả hai đều không đủ can đảm để nhìn tất cả mọi thứ bên trong chiếc hộp, nên đến lúc này nắp hộp vẫn đóng kín.

Nhưng sau tất cả, có một chuyện mà anh hiểu.

Đó là nếu có thể, cả Holo cũng không muốn nhìn thấy những thứ bên trong.

Mặc dù lúc này anh đã có thể giữ bình tĩnh khi cô đứng đối diện, bám vào vai và thì thầm vào tai anh, nhưng anh không nghĩ điều đó có thể giúp ích được gì.

Phần mái trước của Holo cọ vào má anh, dù chẳng mấy khi được chải chuốt nhưng trông vẫn óng ả và phảng phất mùi hương ngọt ngào, dầu cô không sử dụng chút nước hoa nào. Những sợi tóc mảnh đủ nhiều để một người từ bỏ ý định thử đếm xem có bao nhiêu.

Trong lúc Lawrence đang suy nghĩ vẫn vơ thì Holo cuối cùng cũng nhận ra anh không phản ứng gì cả. Cô nhích người ra xa một chút và ngẩng mặt lên.

"Chùng nào anh mới chịu cuống quýt lên vậy hở?"

"Để xem. Có lẽ là chùng nào mà cô không làm mấy trò thế này nữa."

Não bộ Holo xoay chuyển tức thì.

Và dường như sớm hiểu ra ẩn ý trong câu nói của Lawrence, khuôn mặt cô lộ vẻ cay cú thấy rõ.

"Đầu anh có nhiều sạn hơn rồi sao?"

"Chà, có lẽ."

Nghe Lawrence trả lời, Holo thở dài nhẹ nhàng qua mũi rồi nhích hẳn người ra, bắt đầu chậm rãi bước xuống cầu thang.

Bởi thích nhìn Lawrence cuống cuồng trong sự hoảng hốt nên Holo mới giăng bày hòng lừa anh, nhưng nếu điều làm anh bối rối nhất là khi cô

chẳng làm gì cả thì Holo chẳng còn cách nào khác ngoài tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Thầm khâm phục chính mình vì cách xoay chuyển tình thế quá khéo, Lawrence bước theo sau Holo. Về phần Holo, sau khi xuống hết các bậc thang, cô xoay người lại và nói.

"Đúng là anh đã mồm mép hơn xưa rồi, nhưng ai là người đã dạy cho anh vậy hả?"

Điều làm Lawrence ngạc nhiên hơn tất cả là nụ cười bên dưới mũ áo choàng của Holo. Thật lạ kỳ, nó dường như có khả năng cải thiện tâm trạng một người và sưởi ấm cả đôi bàn tay đang lạnh cóng.

Anh đã tin chắc rằng Holo đang thực sự ấm ức, nhưng sự tình bỗng thay đổi đột ngột buộc anh nhảy vào thế phòng bị khi đứng trước mặt cô.

"Không, tôi chỉ bất chợt nghĩ ra thôi.. "

"Bất chợt sao? Hihi. Vậy thì càng tốt hơn nữa."

Trông Holo vui đến nỗi nếu là một chú chó con ắt hẳn cô sẽ ngoáy tít cả đuôi.

Chẳng hiểu trời trăng gì, Lawrence trân trối nhìn Holo khi cô lồng những ngón tay mình vào bàn tay trái của anh.

Hãy suy nghĩ đi! Chắc chắn có gì đấy xảy ra mỗi khi Holo như thế này!

"Chùng nào mà tôi không làm trò nữa, ha. Hihi."

Holo lăm bắm một lần nữa, nhẹ nhàng nép vào người anh.

Chùng nào mà cô ấy không làm trò nữa?

Một cảm giác kỳ lạ ập đến khi anh nghe câu đó một lần nữa.

Và ngay khoảnh khắc nhận ra ý nghĩa khác của câu nói ấy, toàn bộ cơ thể Lawrence đông cứng tại chỗ.

"Thihi. Anh sao vậy?"

Những dịch nhầy như nước đầm lầy hòa quyện vào tâm trạng phơi phới trong trẻo như nước tuyết tan của Holo.

Lawrence không dám nhìn thẳng vào mắt cô sói.

Anh sẽ bối rối một khi cô không còn giở trò giăng bẫy nữa.

Rốt cuộc mình đã làm nhảm cái gì thế này, Lawrence thét gào trong lòng.

Nói ra điều đấy chẳng khác nào tuyên bố muốn giành tất cả sự chú ý của Holo!

"Ơ kìa? Có vẻ tuần hoàn máu của anh đã được cải thiện thì phải?"

Quả thực, anh không thể ngăn máu đổ dồn lên mặt.

Lawrence đưa tay lên che mặt, anh muốn ít nhất cũng thể hiện được sự xấu hổ vì đã bất cẩn không nhận ra hàm ý trong phát ngôn của mình.

Song, Holo không có ý định để anh làm vậy.

"Thiệt tình! Chẳng cần phải xấu hổ vì lời nói ngô nghê, trẻ con đó."

Vụt, vụt, tiếng chiếc đuôi của cô vung vẩy trong không khí vang lên.

Giấc mơ được kiềm giữ Hiền giả sói bằng ngôn từ quả là điều không tưởng.

"Thihi. Anh thực sự đáng yêu ghê."

Xuyên qua những kẽ tay, anh trông thấy nụ cười tươi rói, rộng đến mang tai và vô cùng quý quý của cô nàng tinh ranh.

Thật may mắn cho Lawrence là Arold đang bận rộn gì đó bên phía chuồng ngựa, nên dường như ông không nghe thấy màn trao đổi ngớ ngẩn của anh với Holo.

Hơn nữa, không đời nào có chuyện Holo đùa giỡn với anh mà không để ý chuyện này.

"Nhà chép sử sao?"

"Vâng, hoặc là vị nào biết về những câu chuyện dân gian cổ xưa của thị trấn."

Ngồi trên chiếc ghế thường ngày của mình và rót ít rượu nho ấm vào một cái cốc được tạo ra từ tấm thiếc mỏng đập dẹp, Arold nhướn một bên lông mày trái như thể nhìn thấy một sinh vật hiếm có. Từ nét mặt cho thấy ông không tin nổi trên đời lại có một vị khách đặt câu hỏi thế này.

Nếu là ở nhà trọ khác, ắt hẳn chủ trọ đã tọc mạch đến danh tính của khách trọ, nhưng Arold tuyệt đối không làm trò đó. Ông thậm chí còn không hỏi vì sao anh muốn biết, chỉ vuốt nhẹ chòm râu bạc phơ của mình và đáp.

"Có một người tên Rigolo phụ trách vai trò như thế, nhưng... tiếc là hiện tại anh ta đang trong hội nghị năm mươi người. Ta không nghĩ anh ta sẽ đồng ý đón tiếp khách khứa."

Khi Lawrence hỏi lại, Arold rót ít rượu ấm vào haichén đất nung nhỏ trong tay, mời anh và Holo.

Hội nghị năm mươi người đúng như cái tên của nó, là hội nghị của năm mươi thành viên đại diện cho thợ thủ công, thương nhân và quý tộc trong thị trấn. Với tư cách là đại diện, mỗi người sẽ tranh luận cho lợi ích của gia tộc hoặc nghiệp đoàn họ trực thuộc tại hội nghị. Cuộc họp hầu như xoay quanh vấn đề quan trọng như quyết định số phận của thị trấn, nên những người tham gia đều mang nặng trách nhiệm.

Nghe đâu ngày xưa có rất nhiều xung đột chính trị xoay quanh việc tranh giành chiếc ghế trong hội nghị, nhưng hiện tại còn vài ghế trống do cơn đại dịch hạch hoành hành vài năm trước.

"Cậu không nhìn thấy tại lỗi vào thị trấn sao...?"

"Tôi có thấy. Đám người trông như thương nhân đang cắm trại phải không? Nếu việc đó liên quan đến hội nghị năm mươi người thì quả nhiên có rắc rối trong thị trấn nhỉ?"

Holo đặt chén rượu được mời lên môi nhưng lập tức khựng lại.

Lawrence dám cá bộ lông đuôi của cô đang xù hết cả lên. Dù sao, không có gì bảo đảm chất lượng thức uống tại một nơi xa lạ.

"Lông thú..."

"Lông thú?"

Lawrence bỗng cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng ngay khi nghe thấy hai chữ "lông thú". Anh bị kích thích không phải vì lo lắng cho Holo, mà vì một thứ khác hẳn. Hai từ quá quen tai ấy đã gợi cho cơ thể anh nhớ về thứ mùi thơm quen thuộc cho tới giờ, đó là mùi của lợi nhuận.

Tuy nhiên, Arold vẫn nói tiếp như thể không nghe thấy tiếng anh hỏi lại.

"Rigolo là thư ký của hội nghị."

Dường như Arold không muốn thảo luận về nội dung của hội nghị. Hơn nữa, ông già vốn dĩ không phải là dạng người thân thiện đến vậy.

"Chẳng phải cậu đang tìm người biết về những câu chuyện cổ sao?"

"À, vâng. Dù vậy vẫn không sao. Thế ông có biết ai không?"

Lawrence không thể để sự hiếu kỳ thể hiện trên gương mặt.

Tính kỷ luật của anh dường như đã được việc. Gần như bị chôn vùi dưới những nếp nhăn nơi gò má, đôi mắt xanh biếc của Arold nheo lại nhìn về phía xa xăm.

"Bà Bolta thợ thuộc da là một người có kiến thức sâu rộng... Nhưng, bà ta đã qua đời vì bệnh dịch hạch bốn năm trước."

"Không còn ai khác sao?"

"Ai khác à? Đúng rồi... Lão già của thương hội Latton... À không, vì sức nóng của mùa hè năm ngoái mà lão ta cũng... chắc là vậy rồi..."

Cộp, âm thanh vang lên rõ to khi Arold đặt xuống bàn chiếc cốc định đưa lên miệng.

Anh để ý thấy Holo quay phắt qua nhìn Arold, có lẽ cô bị thu hút bởi tiếng động mà ông mới tạo ra.

"Ta cho rằng kiến thức cổ xưa của thị trấn này có lẽ chỉ còn tồn tại ở dạng văn bản mà thôi..."

Arold kết luận, dường như sững sốt trước những gì mình vừa nhận ra. Ông vuốt ve bộ râu trong lúc vẫn nhìn về phía xa xăm.

Trước lời tuyên bố của ông chủ trọ, anh cảm nhận rõ rệt một cú giật nảy phóng thích từ cơ thể Holo bên trong lớp áo choàng.

Có lẽ bởi vì chẳng còn một ai trực tiếp biết về cô. Tự bản thân cô đã là một điều bị lãng quên.

Lawrence hoàn toàn quên mất mình vừa bị hạ gục thảm hại ban nãy, lặng lẽ chạm tay vào lưng Holo an ủi.

"Thế tức là chúng tôi chỉ còn cách nhờ ngài Rigolo cho xem sử sách thôi phải không?"

"Có lẽ đành vậy thôi... Thời gian có thể bào mòn cả những tòa lâu đài bằng đá, nói chi đến ký ức con người. Thật khủng khiếp làm sao..."

Người chủ trọ lắc đầu, rồi cứ thế khép mắt lại vào trầm mặc.

Arold đã lui về sống ẩn dật từ trước khi Lawrence gặp ông lần đầu, và dường như độ trầm lắng trong ông tăng dần theo năm tháng.

Anh không thể cưỡng lại ý nghĩ phải chăng càng tiến gần đến cái tuổi nghe thấy âm vọng từ cái chết, con người ta càng trở nên sâu sắc như thế này.

Nhận thấy tiếp tục hỏi thêm chỉ khiến ông chủ trọ khó chịu hơn, Lawrence hớp cạn chén rượu được mời rồi thúc giục Holo ra ngoài.

Hoàn toàn khác xa so với ngày hôm qua, phố xá đã nhộn nhịp lên hẳn, mặt trời chiếu rọi từ bên trái, đủ gắt để khiến anh xây xẩm trong thoáng chốc.

Đứng trên mặt đường lát đá vẫn còn trơn trượt, anh nhìn sang Holo.

Trông cô như thể héo mòn từ trong tim.

"Mình ăn gì chứ nhỉ?"

Ngay cả bản thân Lawrence cũng thấy đó là phát ngôn tệ hại nhất kể từ lúc anh nói ra, nhưng phàm chuyện gì nếu đi quá mức sẽ có tác dụng ngược lại.

Bên dưới mũ áo choàng, Holo thở dài, đánh thượt rồi mỉm cười ngao ngán.

"Anh nên bổ sung thêm chút vốn từ thì hơn."

Holo lên tiếng trước khi kéo tay Lawrence dẫn đi. Rõ ràng vẫn còn quá sớm để lo lắng rằng cô sẽ lại bắt đầu làm trò gì đó trong đám đông.

Thời khắc Lawrence bị kéo đi cũng là lúc cánh cửa nhà trọ sau lưng mở ra lần nữa.

Người vừa bước ra chính là người khách cùng trọ mà anh vừa giáp mặt ban nãy.

Bộ dạng hăn trông khá bận rộn, đúng như hình mẫu của một thương nhân lưu động, nhưng sau khi lướt mắt qua Lawrence, hăn lộ rõ vẻ kinh ngạc khi thấy Holo bên cạnh và dừng chân.

"... Xin thứ lỗi."

Tuy nhiên, chuyện đó chỉ xảy ra trong một khắc. Buông một câu ngắn gọn bằng chất giọng khàn khàn, hăn nhanh chóng lẩn vào dòng người trên phố.

Lawrence tia mắt qua để xác nhận Holo không để lộ chiếc đuôi hay đôi tai sói, còn cô thì hơi nghiêng nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

"Người kia trông ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi ha."

"Có khả năng đối phương không phải là con người."

"Tôi không có cảm giác đó,... nhưng rất có thể cô ta đã nao núng trước sắc đẹp mê hồn của tôi á."

"Không lẽ nào."

Nhìn Holo cố tình ưỡn ngực tự đắc, Lawrence được phen bật cười, nhưng rồi anh chợt nhận ra một điều.

"Cô ta?"

"Ừm."

"Là phụ nữ sao?"

Từ vẻ ngoài bụi bặm cho thấy đối phương rất quen với việc đi đó đây cùng chất giọng khàn khàn đã để lại cho Lawrence ấn tượng của một người đàn ông, nhưng Holo khẳng định như thế thì không thể nào nhầm lẫn.

Trong lúc anh nhìn theo hướng mà nữ thương nhân vừa biến mất và tự hỏi rốt cuộc cô đang giao dịch loại hàng thế nào thì bị Holo giật tay lần nữa.

"Ở cạnh tôi mà hướng mắt về con cái khác là ý đồ gì hở?"

"Tôi nghĩ mấy chuyện thế này không nói thẳng ra mà thể hiện ở thái độ thì đáng yêu hơn đấy."

Holo lập tức bắn trả bằng ánh mắt khinh miệt, thậm chí còn chẳng cau mày lấy một cái.

"Cái đồ đần thối như anh sẽ chẳng nhận ra gì cả, trừ khi tôi nói thiệt rõ ràng."

Điều đáng buồn ở đây là vì cuộc đối thoại ban nãy của họ mà Lawrence chẳng thể phản biện lại câu nào.

"Thế, giờ mình làm gì?"

Lawrence quyết định kết thúc màn trao đổi ngớ ngẩn tại đây. Cái họ cần hiện tại là lập kế hoạch cho ngày hôm nay.

"Vậy là rất khó gặp được người đàn ông tên gì đó đúng không?"

"Rigolo hay sao ấy. Nếu ông ta là thư ký hội nghị thì khó khăn thật. Tuy nhiên, tôi nghĩ cũng tùy vào việc họ đang làm gì tại hội nghị nữa..."

Khi Lawrence nói ra suy nghĩ trong lúc vuốt ve bộ râu vừa được tỉa tót, Holo bước tới một bước và lên tiếng.

"Khao khát được biết họ đang làm gì tại hội nghị hiện rõ mồn một trên mặt anh kia kìa."

"Thế hử?"

Anh hỏi lại, chuyển tay từ cằm lên mặt xoa vài cái trước khi trông thấy khuôn mặt hết sức tinh ranh đang ngoái nhìn của Holo.

"Nếu vậy thì chẳng cần lo lắng gì nữa, anh có thể thoải mái cho đến khi hội nghị kết thúc đúng không?"

Lawrence bật cười.

"Chà, đôi mắt thật tinh tường, quả không hổ danh Hiền giả sói. Tôi thực lòng bứt rứt muốn biết chuyện gì đang xảy ra tại thị trấn này đây. Không chỉ vậy..."

"Nếu có cơ hội anh muốn làm một mẻ kinh doanh chớ gì."

Nhìn Lawrence nhún vai, Holo nghiêng đầu mỉm cười.

"Họ đã phát thẻ bài thế này thì ắt hẳn đang có tuồng hay diễn ra."

Anh lấy tấm thẻ khắc dòng chữ "thẻ chứng minh thương nhân ngoại trấn" ra khỏi túi quần.

"Nhưng mà, anh nè."

"Hửm?"

"Cố gắng kiềm chế giúp tôi nha."

Lời nói của Holo khó mà bị bác bỏ kể từ khi họ trải qua một loạt sự kiện như bị bắt cóc, bị dồn đuổi dưới đường nước ngầm, đối mặt với nguy cơ bị phá sản, và gần đây nhất là bị vướng vào một cuộc đại chiến.

"Tôi biết rồi."

Do đó anh chỉ có thể trả lời như thế, nhưng cô sói đáng yêu cho đến vài khắc trước bỗng chốc nổi đóa thực sự và đáp kiểu cầm chừng.

"Để xem sao."

Trước thái độ như mang hàm ý "lũ đàn ông chỉ toàn nói suông" của Holo, Lawrence chỉ còn một cách duy nhất để phản biện.

Nắm lấy bàn tay Holo, anh cố hết sức nặn ra vẻ mặt và giọng điệu dùm trong buổi thương thảo.

"Thế thì, chúng ta có thể dạo quanh ngắm quang cảnh thị trấn này được không?"

Phép thuật mà anh đã ếm lên Holo sau khi kê môi lên tay cô tại cầu thang dường như đã phai nhạt. Hoặc có thể nó đã bị đảo ngược ngay sau

đó.

Chưa kể đến lũ ngựa kéo xe đúng lúc đó chạy ngang trước mặt họ và thải ra mấy bãi phân rơi lẹt bẹt xuống đất.

Dù vậy, dường như sau tất cả, Holo đã bỏ qua cho anh. Cô khịt mũi rồi đứng cạnh Lawrence.

"Ồm, thôi vậy cũng được."

"Ồm, thôi vậy."

Lawrence chột nghĩ ắt hẳn anh của nửa năm về trước sẽ khiếp sợ mà hóa đá nếu nhìn thấy anh của hiện tại.

"Vậy có quang cảnh nào ở đây để ngắm? Nói thật là mọi thứ thay đổi đến mức tôi chẳng nhớ nổi mình đã từng đến đây hay chưa luôn."

"Chúng ta đến cảng nhé! Nghe bảo gần đây tàu thuyền xuất cập cảng tấp nập lắm. Dù khung cảnh không được như ở biển nhưng cũng thuộc loại kiệt tác đấy."

"Ồ, tàu thuyền à?"

Anh nắm chặt tay Holo và bắt đầu bước đi.

Rốt cuộc ai đã nói câu "hai người cùng bước thật phiền phức và chẳng thể nào nhanh như một người".

Cùng sánh bước bên Holo, Lawrence thầm nghĩ về điều này và mỉm cười.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương II

"Chật, rốt cuộc rồi cũng thành ra thế này."

"Hừm?"

Nghe Lawrence lẩm bẩm than thở, Holo giương mắt nhìn anh, nửa khuôn mặt bên dưới khuất sau vại bia.

"Không có gì. Đừng làm đổ ra đấy."

"Ừm."

Loại bia trứ danh của Lenos nổi tiếng nặng đô hơn bất kỳ loại bia của thị trấn nào khác. Sau khi nhẹ nhàng nốc cạn chỗ bia trong vại, Holo nhón tay lấy một con sò bị sém cạnh.

Những con sò được bắt từ dòng sông Roam chảy qua hông Lenos, hai mảnh vỏ trái ra có kích thước cỡ bằng bàn tay Holo. Thật ra đây là một món ăn nổi tiếng của thị trấn này, được chế biến bằng cách nghiền nhỏ phần thịt sò mềm, trộn chung với vụn bánh mì trước khi cho lại vào vỏ và nướng trên lửa than. Lawrence tin rằng không có món ăn nào phù hợp làm mỗi nhắm bia hơn món sò ăn kèm hạt mù tạt này cả.

Trước khung cảnh choáng ngợp với hàng trăm con thuyền đáy phẳng neo dọc theo bến cảng hình chữ nhật và cắt xén một phần của bờ sông, Holo không nén nổi sự ngưỡng mộ mà trầm trồ cảm phục. Tuy nhiên trái tim cô đã nhanh chóng bị đánh cắp ngay sau khi đánh hơi thấy hương thơm

ngào ngạt từ những quầy hàng nhắm đến cái bụng đói meo của du khách vừa cập bến hoặc chuẩn bị rời đi.

Trước mặt hai người, trên chiếc bàn đơn sơ được tạo ra từ những thùng gỗ cũ chồng lên nhau là phần sò dành cho ba người ăn và vại bia đã bị nốc cạn.

Tự gọi cho mình một cốc rượu nho nóng như thứ rượu Arold vẫn thường nhắm nháp, Lawrence bị Holo lia cho ánh nhìn cùng vẻ mặt hết sức kì thị.

Với cái vị chua chua này, tất cả những gì anh cần là thời gian để thưởng thức ly rượu của mình.

"Cơ mà chỉ nhìn như vậy, trông thị trấn không giống như đang xảy ra vấn đề gì nhỉ."

Một thùng gỗ dài cỡ thân người được đỡ xuống tàu, chẳng biết bên trong chứa mặt hàng thế nào mà một vài thương nhân sau khi nhanh tay cạy nắp thùng liền bắt đầu tranh luận.

Với một bến cảng có quy mô hoành tráng cỡ này, lượng hàng hóa nhập vào mỗi ngày hiển nhiên lên đến con số đáng kinh ngạc. Ngay cả khi nơi đây không có một bến cảng, chỉ lướt mắt qua cũng thấy rõ một thị trấn như Lenos cần tiêu thụ lượng hàng nhiều vô kể.

Không chỉ là thực phẩm hằng ngày, thị trấn còn đòi hỏi nhiều thứ khác. Chẳng hạn trong ngành công nghiệp gỗ, sau khi nhập gỗ về họ còn cần cả cưa, dùi đục, đinh và búa để gia công, từ đây những thợ sắt dạo sẽ đến thị trấn để chế tạo và sửa chữa những dụng cụ; để cột gỗ và vận chuyển đường bộ sẽ cần đến dây thừng, dây da, ngựa hoặc lừa, cùng với những thứ mà con vật cần đến, và danh sách cứ thế kéo dài vô tận.

Ngoài ra, khi một con tàu cập bến, những người thợ đóng tàu cùng dụng cụ của họ và bản thân những con tàu đó cũng được xem là hàng hóa đi cùng. Rốt cuộc có bao nhiêu loại hàng và lượng hàng đến thị trấn, có lẽ chẳng ai năm được ngoại trừ Chúa trời toàn năng.

Và một khi đã nhìn bao quát toàn cảnh sống động và hỗn loạn chẳng nơi đâu sánh bằng của bến cảng này, thì những vấn đề cón con chẳng mấy chốc đã bị vùi lấp trong mớ bòng bong.

Dùng con dao mượn từ Lawrence, Holo khéo léo cạy phần thịt ra khỏi vỏ sò và thả vào mồm. Như bị dẫn dắt bởi lời nói của Lawrence, cô nhìn quanh khu vực trước khi hớp một ngụm bia.

"Khi quan sát từ xa, một khu rừng trông vẫn sẽ tĩnh lặng ngay cả khi có hai đàn sói đang giao tranh khốc liệt để giành lãnh thổ."

"Có đôi tai và đôi mắt sắc bén như cô mà cũng không biết nếu nhìn từ xa sao?"

Không vội trả lời, Holo cúi đầu ra vẻ ta đây, rồi chuyển động đôi tai dưới mũ áo choàng.

Thông thường, Lawrence sẽ trở nên thiếu kiên nhẫn với trò trêu đùa của Holo, nhưng hôm nay anh đã có bình rượu nho chua sưỡi ấm lòng. Nhấm nháp chén rượu, anh đợi hồi đáp từ Holo.

"Anh có thấy đặng kia không?"

Sau một khoảng lặng, Holo chìa mũi dao về phía người đàn ông với hơi nhiệt hừng hực bốc quanh cơ thể. Gã đang tựa vào một cái thùng lớn, cao đến thắt lưng và chất đầy những thứ trông như đá vụn. Với thân hình cuồn cuộn cơ bắp, trông gã chẳng khác nào một tên cướp biển.

Đối diện gã là một thương nhân mảnh dẻ, tay cầm một bó trông như da cừu, đang cau mày khó chịu.

Khi Lawrence gật đầu đáp lại câu hỏi của Holo, cô nói tiếp với vẻ mặt nghiêm túc.

"Tay đó đang nổi giận."

"Ồ?"

"Dường như thuế đánh vào hàng hóa trên tàu quá cao, anh ta không muốn trao trả hàng với mức giá ban đầu. Họ nói gì đó về thuế theo đầu người và thuyền. Đại khái là vậy."

"Thuế con tin. Vì mỗi con thuyền chạy trên sông đều là con tin của lãnh chúa sở hữu phần sông đó."

"Hừm. Và gã ốm nhom kia trả lời như vậy. Năm nay chẳng có cuộc hành quân phương Bắc nào cả, thị trấn đang xảy ra tranh chấp lớn tại vì nó đây. Nên biết ơn khi nhận được bất cứ khoản tiền nào đi, vậy đó."

Chiến dịch hành quân tới phương Bắc được diễn ra vào mùa đông mỗi năm nhằm phô trương quyền thế của Giáo hội, tuy nhiên, một cái bóng đã phủ lên mối quan hệ chính trị giữa Giáo hội quyền lực và quốc gia Ploania - nơi cuộc hành quân đi qua, nên chiến dịch đã bị tạm hủy. Và cũng bởi nguyên do ấy mà có thời kỳ Lawrence phải đối mặt với nguy cơ phá sản.

Trước thông tin trên, anh hơi kinh ngạc nhìn Holo. Còn cô vẫn cúi đầu như đang cẩn thận lắng nghe và nhắm mắt lại.

Sau đó, anh đưa mắt nhìn lại hai người đàn ông, và ngay cả với khoảng cách này, anh vẫn có thể nhận ra gã đàn ông ra dáng thương nhân đã đưa ra tối hậu thư với tay thủy thủ.

"Nếu thế thì người cứ ôm chỗ lông thú mà đợi kết quả hội nghị đi."

Holo thuật lại rồi mở mắt ra.

Lawrence tự hỏi liệu có quá nhàm chán khi được Holo mách nước cho thế này không.

"Những nhóm người đang tranh cãi về chủ đề tương tự như bên kia cũng không ít... Có biên nhóm. Thuế quá cao. Chiến dịch hành quân. Nhập khẩu vào thị trấn thế nào."

Holo cạy thịt sò trong lúc huyền thuyên, chỗ thịt trên dao ngày càng nhiều hơn.

Dường như hứng thú của cô đang bắt đầu chuyển sang trò chơi này.

Khi cô cho tất cả thịt sò chất đầy trên lưỡi dao vào miệng, hành động ấy tạo cho người ta cảm giác như thế đó là món ăn duy nhất tồn tại trên thế gian này.

"Giờ nghe cô nói mới thấy đúng thật... Lenos đã trở thành một cơ sở phân phối, không đời nào nó có thể tránh khỏi ảnh hưởng từ vụ tạm hoãn hành quân phương Bắc. Đây cũng là nguyên nhân khiến tôi gặp hạn tại Ruvineigen. Cơ mà, chuyện này có liên hệ thế nào với những kẻ đang nghỉ chân tại lối vào thị trấn nhỉ?"

Nếu thị trấn trở nên bất thường, thì những cơ hội buôn bán khác thường cũng theo đó mà xuất hiện.

Lawrence vừa lăm bắm một mình vừa chìm đắm trong suy tư cho đến khi Holo ợ ra một cách khiếm nhã và gõ cốc cốc lên mặt bàn.

"Thêm một châu nữa nha?"

Tất cả sự chú ý của Lawrence đều đổ dồn vào tình hình hiện tại của Lenos. Anh bắt đầu cân đo đong đếm và nhanh chóng đưa ra kết luận rằng nếu có thể làm Holo im miệng hoặc thậm chí giúp anh suy luận, thì một hai cốc rượu vẫn là cái giá quá rẻ.

Khi Lawrence vẫy tay gọi chủ quán và kêu thêm mỗi năm cùng đồ uống, Holo nở nụ cười hài lòng rồi nghiêng cái đầu nhỏ xinh của mình sang một bên.

"Châu rượu này anh gọi vì lợi ích của mình chứ không phải vì tôi đúng không nè?"

"Hừm?"

"Người say rượu sẽ là tôi, còn anh thì đang say sưa một thứ khác mất rồi."

Đôi má Holo đỏ hây hây khi cô vui vẻ mỉm cười.

Nhưng rõ ràng cô đã nhận ra lý do khiến Lawrence không ngần ngại đáp ứng yêu cầu thêm rượu của mình trong khi bình thường anh sẽ cau mày khó chịu.

"Vì rượu là thứ phải trả tiền mới say, còn đắm chìm trong suy tính tìm cách nhảy vào mối làm ăn ngay trước mắt là miễn phí."

"Hơn nữa, nếu có thể làm cho tôi ngừng sủa gâu gâu bên cạnh hoặc ngoan ngoãn giúp sức thì một hai ly rượu vẫn là cái giá quá rẻ ha?"

Có lẽ đây là ví dụ điển hình cho câu "nhỏ mà có võ" người ta thường nhắc đến.

Lawrence bày tỏ ý đầu hàng trước Holo, người lúc này vẫn còn dính chút bọt bia trên mép.

"Chà, dù sao thì trông anh rất vui mỗi khi vắt óc suy luận, nên tôi quyết định ngồi đây nhấm nháp rượu và ngắm nghía khuôn mặt đó thêm ít lâu."

Khi đĩa sò mới ra lò nóng hôi hổi vẫn còn nghe thấy tiếng xì xèo được bưng ra cùng vỉ bia, Lawrence đưa cho chủ quán một đồng bạc ruyt đen mòn vẹt trong lúc lườm mắt nhìn Holo và đáp trả.

"Có lẽ tôi nên quay sang kiểm tra thường xuyên để bảo đảm cô không tự dừng biến mất nhỉ?"

Anh chuyển vỉ bia đầy tràn qua cho Holo và cô mỉm cười đáp.

"Khá lắm."

Cảm nhận được chiếc đuôi của Holo đang quét vùn vụt thích thú dưới tấm áo choàng, anh đáp lại bằng một lời cảm ơn cùng vẻ mặt bày tỏ sự chân thành.

Rốt cuộc, Lawrence một mình dạo quanh thị trấn trước ban trưa.

Ngay cả Holo cũng tự lấy làm kinh ngạc khi nhận ra sự mệt mỏi từ chuyến hành trình vẫn còn âm ỉ trong cơ thể mình, không chỉ vậy, dường như nó còn gia tăng sức ảnh hưởng của rượu hơn bình thường. Cô có thể đứng dậy nhưng không thể bước đi dễ dàng, và hơn tất cả, cơn buồn ngủ tấn công quá dữ dội khiến cô chẳng thể làm gì.

Tiền Holo về đến nhà trọ, dù lòng hơi trống vắng nhưng Lawrence vẫn tùm tùm cười một mình.

Một phần trong Holo không thích cái cách anh lại xía mũi vào công việc làm ăn tại thị trấn này. Lawrence hiểu lý do vì sao Holo không chấp nhận điều đó khi nhìn lại hành trình cho đến giờ của họ, nhưng nếu thử

nhìn lại hành trình của riêng anh từ trước thời điểm gặp cô, việc anh ngồi im trở nên khó hiểu hơn rất nhiều.

Do đó, đây đúng là cơ hội tốt để anh có thể thành thơi vòng quanh thị sát Lenos.

Song, dù nói gì thì nói, anh không có người quen thân thiết nào tại thị trấn này.

Sau một hồi trăn trở, Lawrence quyết định tiến đến quán rượu nơi anh từng ghé qua lần trước.

Quán rượu có cái tên khá lạ "quái thú và đuôi cá", trên mái hiên quán treo tượng đồng mô phỏng theo hình tượng của một loài gặm nhấm. Sinh vật này hiếu kỳ và thông minh, thường xây đập bắc qua sông, mang thân hình của động vật có vú, với chiếc đuôi to bè và hai chi sau có màng - đây chính là đặc điểm mà Giáo hội đã vin vào để tuyên bố chúng là một loài cá.

Nhờ đó dù là một quán rượu thơm nồng mùi thịt nướng, nhưng nơi đây thu hút một lượng không ít tu sĩ đến đánh chén. Vì bất kể họ có ăn bao nhiêu miếng cá đi chăng nữa, chẳng ai có thể chỉ trích một lời.

Tuy nhiên, vào thời điểm gần trưa, ngay cả quán rượu nổi tiếng phục vụ món thịt hiếm như thế cũng rất tĩnh lặng. Không có khách khứa, cô gái phục vụ ngồi bên một chiếc bàn nơi góc quán, vá lại tạp dề của mình.

"Cho hỏi có đang mở không?"

(Chơi chữ, hỏi quán có đang mở cửa không nhưng cũng có thể hiểu thành tạp dề đang bị rách một lỗ)

Khi Lawrence đứng ở cửa hỏi vọng vào, cô gái tóc đỏ đang ngậm sợi chỉ trong miệng nâng nhẹ chiếc tạp dề trong tay và cười tinh nghịch.

"Lỗ rách mới được đóng lại thôi ạ. Ngài có muốn nhìn thử không?"

Cô lanh lợi đáp trả đúng kiểu một cô gái quán rượu.

"Tôi xin kiếu. Hơn nữa, dân gian có câu 'mắt sắc như dao' Chẳng may mà tôi nhìn kỹ quá làm thủng thêm một lỗ nữa thì khổ lắm."

Cô gái bỏ kim khâu vào hộp gỗ, rồi đứng lên mặc chiếc tạp dề vừa vá và lắc đầu vui tươi.

"Vậy ra nguyên nhân khiến tạp dề của em thủng liên tục là do khách hàng cứ chòng chọc nhìn nó thay vì nhìn em sao?"

Quả là một cô phục vụ biết cách đối phó với những tay bợm nhậu.

Nhưng với tư cách là một thương nhân, Lawrence cũng không thể để mình thua cuộc.

"Tôi cá là mọi người đã lo nghĩ cho cô lắm nên mới cẩn thận để không hủy hoại vẻ đẹp của cô bằng cách đục thêm lỗ mũi thứ ba đấy chứ."

"Thật ư? Ôi, đáng tiếc làm sao! Giá mà được như thế thì em đã có thể đánh hơi ra những gã khách đáng ngờ nhanh hơn rồi."

Thắt sợi dây tạp dề cuối cùng, cô gái thở dài, cố ý tỏ vẻ tiếc nuối.

Lawrence nhún vai khiêm nhường, trao tặng bông hoa chiến thắng cho cô gái.

"Hihi. Công nhận khách lữ hành đối đáp có khác nha. Thế ngài muốn rượu? Hay một bữa ăn?"

"Cho tôi hai phần đuôi cá và xin gói lại giúp."

Một thoáng do dự lướt qua khuôn mặt cô gái, có lẽ nguyên nhân xuất phát từ tiếng khua nồi đang vọng ra từ nhà bếp phía sau.

Rõ ràng lúc này họ đang chuẩn bị phần ăn trưa cho dân lao động tại bến cảng.

"Tôi không vội."

"Vậy thêm phần rượu cho một người thì sao ạ?"

Nói cách khác, ngài có sẵn lòng đợi cho một chút không?"

Lawrence mỉm cười trước sự nhay bén trong buôn bán của cô gái và gật đầu.

"Quán chúng em có rượu lúa mạch, rượu nho và rượu lê ạ."

"Rượu lê vào mùa này sao?"

Rượu trái cây rất dễ có hiện tượng sinh thối, dù là loại nào đi nữa.

"Chẳng hiểu sao nhưng rượu được cất giữ trong kho không bị hỏng ạ. Ôi chao!"

Cô gái lên tiếng rồi cố ý che mồm lại vì lỡ lời.

Khách khứa luôn đông nghìn nghịt vào những lần Lawrence ghé thăm trước đây, nên anh hầu như chưa có cuộc trò chuyện nào ra hồn với cô gái, nhưng phải thừa nhận rằng quán rượu nổi tiếng như hiện giờ có lẽ là nhờ công của cô phục vụ này.

"Thế thì tôi lấy rượu lê."

"Vâng ạ~. Xin quý khách đợi một chút!"

Cô gái lui vào sâu trong quán rượu. Cô xoay người lại làm lộ ra chiếc váy mang một màu kì khôi như trộn lẫn giữa hồng cánh sen và xám lông chuột, rất khó nhận ra màu sắc ban đầu.

Một cô gái thông minh và tươi tắn phục vụ tại quán rượu trong thị trấn cảng như cô nàng, liệu tương lai có thuộc về chàng công tử con thú của một thương hội sở hữu thật nhiều thuyền bè không?

Hay là cô sẽ lạnh lùng phát tay với tất cả gã trai giàu có hoặc hấp dẫn đến tán tỉnh mình mà sa vào lưới tình với chàng thợ thủ công tầm thường tình cờ bước vào quán.

Lawrence có thể bình tĩnh đưa ra vài ý tưởng về những mặt hàng mình nên nhúng tay vào, nhưng những chuyện như thế này vượt ra ngoài lĩnh vực chuyên môn của anh. Nếu hỏi Holo, anh có cảm giác cô sẽ nhanh nhẩu cho anh biết đáp án, nhưng chẳng hiểu sao điều đó khiến anh cảm thấy cay cú trong lòng.

"Của ngài đây. Phần còn lại sẽ mất chút thời gian, nhưng nếu ngài đang thắc mắc điều gì thì đây có thể là cơ hội tốt để em giải đáp đó ạ."

Một cô gái thông minh thật sự.

Nếu để cô nói chuyện với Holo, không chừng anh sẽ được chiêu đãi một màn kịch tuyệt vời.

"Vì những vị khách ra dáng thương nhân lưu động đến quán rượu tầm giờ này chỉ có một mục đích duy nhất thôi. Em sẽ rất vui nếu có thể giải đáp cho ngài."

"Tôi muốn thanh toán trước."

Lawrence cầm cốc rượu lên sau khi đã đặt hai đồng xu đen sì xuống mặt bàn.

Tại quán rượu này, một đồng xu có lẽ đã đủ cho hai đến ba cốc rượu.

Nét mặt cô chuyển về đúng chuẩn mực của một cô hầu rượu.

"Và tiếp theo là?"

"À, cũng không có gì nghiêm trọng đâu. Thị trấn này có điểm kỳ lạ hơn bình thường. Chẳng hạn như những người trông như thương nhân đang dựng lều ngay lối vào thị trấn ấy..."

Với hai đồng xu tiền boa hào phóng, dường như cô gái cho rằng Lawrence sắp yêu cầu tiết lộ thông tin mật của một thương hội nào đó, nên trông cô nhẹ nhõm đôi phần sau khi nghe câu hỏi bình thường của anh.

"À, là đám người đó. Bọn họ đều là dân buôn lông thú và những sản phẩm liên quan."

"Lông thú?"

"Đúng vậy ạ. Một nửa trong số đó đến mua lông thú từ những nước xa xôi. Nửa còn lại là dân buôn các vật phẩm cần thiết để xử lý lông. À, ừm..."

"Vôi bột, phèn chua và vỏ cây sồi hùm?"

Nếu nói đến thuộc da, đây là những vật liệu lập tức được nghĩ đến. Kỳ lạ hơn là phân chim bồ câu cũng được sử dụng. Và nếu muốn nhuộm da sẽ cần đến nhiều loại vật liệu khác.

"Hình như là vậy."

Lawrence nhớ lại chính xác từng câu, từng chữ Arold nói trong đầu.

Không nghi ngờ gì nữa, nội dung của hội nghị năm mươi người đang diễn ra tại thị trấn xoay quanh vấn đề xuất nhập khẩu lông thú.

"Vậy ngài muốn biết tại sao bọn họ lại cắm trại ngoài lối vào thị trấn phải không ạ? Hiện tại, tất cả lãnh đạo của thị trấn đang thảo luận có nên bán lông thú cho họ hay không. Trong thời gian chờ đợi, việc buôn bán lông thú bị cấm hoạt động. Và theo lẽ tự nhiên thì chẳng phải những người thợ thủ công sẽ lưỡng lự không biết có nên mua vật liệu cần thiết để thuộc da hay không? Nên mọi chuyện thành ra như ngài đã thấy."

Ắt hẳn cô gái này đã quen cách trình bày vắn tắt sau khoảng thời gian bị đặt quá nhiều câu hỏi, nhưng nếu lời cô nói hoàn toàn là sự thật thì vấn đề ở đây rất nghiêm trọng.

Bị cuốn theo dòng câu chuyện, Lawrence quên cả việc nhấp rượu và tiếp tục đặt thêm một câu hỏi.

"Thế nguyên do vì sao dẫn đến hệ quả này?"

"Là do vụ kia kìa. Chẳng phải có rất nhiều người đến phương Bắc vào mỗi năm sao ạ?"

"Chiến dịch hành quân?"

"Đúng rồi, là nó. Do vụ ấy bị hoãn lại nên không còn người mua áo lông thú nữa. Chứ vào thời điểm này mọi năm, thị trấn tràn ngập người là người."

Con người đi đến đâu thì tiền sẽ rơi đến đấy. Lông thú của vùng phía Bắc lại đặc biệt được yêu thích tại phương Nam, nên chúng là món quà lưu niệm tuyệt vời.

Song, tại sao việc hoãn hành quân lại trở thành một vấn đề trên bàn họp, đến mức họ ban lệnh ngừng hoạt động buôn bán lông thú?

Trước hết, chẳng phải những kẻ đang cắm trại ngoài thành là thương nhân đến mua lông thú hay sao. Kể cả khi không còn những người đến

Lenos mua lông thú nhờ cuộc hành quân phương Bắc như mọi năm, họ vẫn có thể bán cho những người muốn mua.

Lawrence cảm thấy lượng thông tin vẫn chưa đủ để giải thích.

"Tôi hiểu là không còn người mua áo lông thú, nhưng chẳng phải họ nên bán cho những thương nhân dựng lều ngoài thị trấn kia sao?"

Nghe Lawrence hỏi, cô gái hướng mắt về cốc rượu vẫn chưa vơi chút nào trong tay anh và nở một nụ cười như thúc giục anh nhấp môi.

Cô nàng dường như biết cách trêu ghẹo đàn ông từ trong bản năng.

Nếu anh kháng cự và nhắc nhở cô trả lời, có thể cô sẽ khó chịu hoặc cảm thấy bản thân bị coi thường.

Khi anh ngoan ngoãn đưa cốc rượu lê ngọt ngào lên môi, cô nhe răng cười như muốn nói anh đã được cho qua.

"Những hiệp sĩ hay lính đánh thuê thường vùng tiền rất hoang phí. Nhưng những người đến thị trấn này làm ăn thì rất chi li."

Cô gái nghịch hai đồng xu trên bàn mà Lawrence đặt xuống ban nãy.

"Đôi khi em cũng được tặng những bộ áo lông mềm mịn giống kiểu mà những tiểu thư quý tộc thường khoác lên người. Loại thực sự đắt tiền ấy. Nhưng..."

"À à", Lawrence lên tiếng. Có lẽ do ảnh hưởng của chỗ rượu nho ban sáng đi uống cùng Holo mà đầu óc anh đã trì trệ hơn.

"Ra thế. Vì lông thú trước khi làm thành áo có giá thành cực rẻ nhỉ. Thành thử ra nếu không bán được áo thành phẩm thì lợi nhuận thị trấn thu vào sẽ giảm đáng kể."

Cô gái mỉm cười như một vị thánh đang đứng trước tín đồ sám hối. Trông cô như thể đang khen anh đã làm rất tốt.

Nhờ vấn đề đã sáng tỏ này, Lawrence có thể nhìn thấy toàn cảnh cục diện.

Tuy nhiên, trước khi anh có thể xác nhận lại chi tiết, cô gái đột nhiên nhoài người qua mặt bàn.

Cô nhanh tay nhón lấy một đồng xu và nhét vào ngực, sắc mặt đã thay đổi.

"Hiện tại, đây là câu chuyện ngài có thể nghe được từ bất kỳ con điếm nào tại bất kỳ quán rượu nào trong thị trấn."

Cô dùng ánh mắt kẻ cả nhìn xuống, cảm hơi nghiêng qua, cách dùng từ bỗng chốc trở nên thô lỗ. Lawrence toan ngẩng lên nhìn mặt cô gái, nhưng tư thế của cô khiến phần xương quai xanh thanh mảnh và gợi cảm đập vào mắt anh.

Cô nàng hoàn toàn nắm rõ chiêu thức rút gọn khoảng cách đến trái tim của những vị khách đã ngấm men say.

Lawrence lập tức tự nhắc nhở chính mình đây chỉ là cuộc đối thoại vì công việc.

Và đối phương chỉ là một cô gái gắng sức chèo kéo khách hàng mua áo lông thú đắt tiền cho mình.

"Em phải trân trọng vị khách hào phóng chứ. Hãy xem như chưa từng nghe chuyện em sắp sửa tiết lộ nhé?"

Lawrence gật đầu, giả vờ bị cuốn theo hành động của cô gái.

"Em cam đoan tám đến chín trên mười phần rằng những tay thương nhân đang ở ngoài thị trấn sẽ bị cấm mua lông thú. Điều này chắc chắn sẽ làm những người thợ thủ công và thợ thuộc da nổi giận."

"Nguồn gốc thông tin từ đâu?"

Cô gái chỉ mỉm cười quyến rũ đáp lại câu hỏi của anh mà không hé nửa lời.

Trực giác nói cho Lawrence biết cô nàng nắm giữ một nguồn tin đáng tin cậy. Rất có thể một thành viên trong hội nghị năm mươi người là khách ruột của quán nhưng tất nhiên, cô cũng không thể nói ra điều đó.

Cô thậm chí còn không thể lên tiếng khước từ giải đáp, bởi tuyên bố của cô chẳng là gì ngoài một lời độc thoại, và không thể đánh giá tính xác thực của nó.

Hoặc có thể cô đang thử thách Lawrence.

Bởi không lý nào có chuyện cô dễ dàng nói ra thông tin quan trọng thế này.

"Em chỉ là một cô gái phục vụ, nên dù giá cả lông thú có lên xuống thế nào em cũng chẳng bận tâm, nhưng với thương nhân các ngài thì nó là món mồi ngon để thưởng rượu, đúng không nào?"

"Ừ, đủ để khiến chúng tôi uống quá chén vài lần."

Lawrence đáp trả cùng một nụ cười xã giao, còn cô gái khép mắt lại gật đầu và nở nụ cười trên khóe môi.

"Một quán rượu khá sẽ tiễn khách ra về trong cơn say lúy túy. Em sẽ rất vui nếu ngài cũng như thế."

"Tôi đã uống phần rượu của mình rồi nên cơn say sẽ đến sớm thôi."

Cô nàng mở mắt ra.

Dù khóe miệng cong lên nhưng trong đáy mắt cô không ẩn chứa niềm vui.

Lawrence toan mở miệng nhưng vừa lúc đó có tiếng gọi cô gái vọng ra từ nhà bếp.

"A, dường như đồ ăn đã sẵn sàng rồi ạ."

Thời điểm mà cô nàng lên tiếng và đứng dậy khỏi ghế cũng là lúc cô trở về với hình mẫu ban đầu khi Lawrence mới bước chân vào quán.

"Mà nhân tiện thưa quý ngài."

Trước khi rời khỏi bàn, cô gái ngoảnh lại và lên tiếng.

"Chuyện gì?"

"Ngài đã có vợ, hay ai đó đại loại như vậy chưa?"

Dù khá bất ngờ với câu hỏi ngoài dự đoán, nhưng có lẽ vì luôn mệt mỏi với trò úp sọt của Holo mà anh có thể trả lời tấp lự.

"Tôi không bị kiểm soát dây rút túi tiền. Cơ mà... Tôi đã bị nắm chặt dây cương."

Nghe Lawrence đáp, cô gái cười toe toét khoe cả răng như thể đang nói chuyện với một người bạn.

"Chậc, cô ấy hẳn là một người rất khá. Cay thật ấy."

Cô nàng dường như khá hãnh diện với kỹ năng tâng bốc những gã đàn ông say khướt của mình.

Ngay cả Lawrence, nếu không gặp Holo hoặc giả dụ hơi say một chút thì có lẽ đã nhanh chóng bị mắc câu.

"Nếu có cơ hội, ngài hãy dẫn cô ấy đến quán nhé."

"Ừ."

Lawrence thật lòng nói ra điều này.

Anh thực sự muốn nghe cuộc đối thoại giữa hai cô nàng đều không phải dạng vừa.

Tuy nhiên, nếu đứng bên cạnh lúc họ tranh luận, có khả năng anh sẽ bị cuốn vào chuyện nào đó khủng khiếp khó bề lường trước.

"VẬY, xin ngài đợi cho một chút. Em sẽ mang đồ ăn tới ngay."

"Xin nhờ cô."

Cô gái lại xoay người một lần nữa, lui về nhà bếp phía sau.

Lawrence dõi theo dáng lưng cô nàng trong lúc nâng cốc rượu lê lên môi.

Dường như ngay cả người ngoài cũng có thể nhận ra sự tồn tại của Holo chiếm vị trí to lớn đến mức nào trong lòng anh.

Cầm túi vải lanh gói món thịt đuôi nóng hôi hổi trong tay, Lawrence đi ra đại lộ chạy dọc theo bến cảng để lấy một cái nhìn khác về quang cảnh thuyền bè neo tại đây

Với những thông tin nghe từ cô hầu bàn, tình trạng những con tàu đang neo đậu trông cũng khác biệt đôi phần.

Khi nhìn kỹ hơn, anh nhận thấy có kha khá những con thuyền chất đầy hàng hóa được phủ rơm hoặc vải lanh bên trên. Chúng được buộc chặt với bến tàu như thể chủ tàu không có ý định rời cảng trong một thời gian. Hiển nhiên trong số chúng, có vài con vốn dĩ được chủ tàu quyết định để lại bến cảng này qua mùa đông, nhưng anh có cảm giác số lượng neo lại hơi nhiều một chút. Nếu được phép suy đoán, anh xin mạnh dạn đưa ra kết luận rằng những con tàu kia đang chở lông thú và đa dạng vật liệu cần thiết cho việc gia công.

Khối lượng giao dịch lông thú tại Lenos nhiều đến mức người ta gọi nó là thị trấn của gỗ và lông thú.

Là một thương nhân lưu động, Lawrence không tài nào biết được tổng số lông thú được buôn bán trong thị trấn, nhưng giả sử một thương nhân chuyên buôn lông thú mua một thùng phuy cỡ lớn da sóc cao ngang ngực, thì riêng nó đã chứa từ ba đến bốn ngàn bộ lông. Chỉ riêng việc những thùng giống vậy thường xuyên lăn qua lăn lại trong thị trấn, nhằm tính lượng lông chứa bên trong đó cũng đủ khiến người ta ngất xỉu.

Tuy nhiên, anh cũng hiểu vì sao Lenos cố gắng thu càng nhiều thuế càng tốt, và nếu những thương nhân ngoại trấn chỉ mua lông thú thay vì áo lông, những người thợ thủ công sống tại thị trấn sẽ lâm vào cảnh đầu đường xó chợ. Ai cũng biết rõ trong bất cứ ngành nghề nào, nếu nắm trọn từ khâu mua sắm, gia công nguyên liệu thô rồi bán thành phẩm thì tỉ suất lợi nhuận sẽ cao hơn.

Mặt khác, khi chiến dịch hành quân phương Bắc bị tạm hoãn, lúc này không thể trông chờ vào lượng lớn khách lữ hành đến từ phương Nam, nên dù gia công lông thú tại thị trấn cũng chẳng có gì bảo đảm thành phẩm có thể chuyển hóa được thành tiền.

Nếu đặt chất lượng lông thú và kỹ thuật thuộc da sang một bên, chỉ xét về kỹ thuật may mặc thì có vô số thị trấn khác cho ra sản phẩm tốt hơn

Lenos. Những bộ áo lông để có thể nhanh chóng bay ra khỏi kệ như một vật lưu niệm của thị trấn, cần phải cộng thêm khoản phí vận chuyển xuất khẩu đi các nước xa xôi, và điều này sẽ gây ra những khó khăn đáng kể.

Từ suy luận trên, Lawrence cảm thấy ở cương vị của thị trấn lúc này, sẽ tốt hơn nếu đưa ra phán quyết bán lông thú cho những thương nhân ngoại trấn, dù sẽ vấp phải phản đối lớn từ thợ thủ công.

Ít ra cách này còn giúp họ đổi lông thú thành tiền vào năm nay. Lý do mà những thương nhân ngoại trấn cố tình lữ lượt kéo đến có lẽ là vì chất lượng số lông thú tập trung tại Lenos rất tốt, và giá cả tất nhiên cũng hợp lý.

Dù vậy, cô hầu bàn đã rỉ tai với anh rằng hội nghị năm mươi người sẽ cấm thương nhân ngoại trấn thu mua lông thú.

Từ đó cho thấy chỉ còn một vài khả năng có thể suy xét.

Bởi sự đáng ngờ bắt đầu từ hành động cấm trại ngoài thị trấn của đám thương nhân.

Trên bàn cân đong đếm thiệt hơn, thương nhân là những kẻ xem việc lừa đảo là công lý, chỉ cần có thể mang lại lợi nhuận thì sẵn sàng ra tay đẩy người khác vào cảnh khốn cùng, thật khó tưởng tượng một nhóm tập hợp những kẻ có niềm tin mãnh liệt như thế lại ngoan ngoãn chịu ngồi im.

Nếu một hoặc hai kẻ trong số đó lén lút qua mặt những người khác, chắc chắn sẽ dẫn đến kết cục mất kiểm soát.

Lý do đám thương nhân ngoài kia có thể tập h lại mà không gây ra hỗn loạn nào to tát có lẽ là vì họ không ở đây nhằm mục đích đầu cơ riêng lẻ.

Không nghi ngờ gì nữa, rõ ràng có một hệ thống thể lực ngầm đang kiểm chế họ lại.

Không ai biết được liệu đó là một nghiệp đoàn thương nhân khổng lồ thuộc thị trấn ôm trọn vùng biển phía Tây nổi tiếng với ngành thuộc da này, hay là một thương hội có quy mô lớn đến choáng ngợp, đang nung nấu ý định độc chiếm ngành thương mại liên quan đến lông thú.

Nhưng bất kể là bên nào đi nữa, họ cũng đang nắm giữ sức mạnh đủ lớn để đàn áp từ trong bóng tối.

Và những vị đầu não của thị trấn Lenos đã nhận ra điều đó.

Lawrence đưa ra kết luận khi băng qua bến cảng, rẽ vào con đường hồi hả và nhộn nhịp.

Nhóm thương nhân bên ngoài ắt hẳn đã đề nghị với lãnh đạo thị trấn như thế này.

"Không bán được lông thú hẳn là mọi người phiền lòng lắm phải không? Chúng tôi sẽ mua cho nhé? Nhưng quan hệ làm ăn mà chỉ giới hạn trong một năm thì thế giới làm sao có thể vận hành xuôi chèo mát mái được. Thế nào? Liệu năm sau và năm sau nữa cũng chỉ bán cho một mình chúng tôi thôi được không?"

Nếu ngậm đắng nuốt cay đồng thuận với lời đề nghị, thị trấn Lenos rồi sẽ chỉ biến thành một nơi để tập trung lông thú và phân phối đi nơi khác. Và một khi điều đó xảy ra, có khả năng cả công tác thu gom trong lúc được thực thi cũng sẽ bị kẻ nào đó bên ngoài thị trấn chiếm đoạt mất.

Tuy nhiên, lý do lãnh đạo không thể thẳng thừng bác bỏ lời đề nghị không chỉ vì vấp phải phản đối của những người thợ thủ công sống tại thị trấn.

Rõ ràng họ đang lo sợ nếu từ chối yêu cầu của những thương nhân bên ngoài mà không suy tính, thế lực ngầm đang thâm tóm phía sau sẽ lên tiếng chỉ trích Lenos phân biệt đối xử với thương nhân ngoại trấn.

Và khi đó, vấn đề sẽ không còn là của riêng thị trấn mà lan rộng đến cả những lãnh chúa quý tộc có quan hệ với Lenos. Khi một vấn đề kinh tế chuyển sang rắc rối chính trị, số tiền cần thiết để giải quyết nó sẽ nhảy vọt lên gấp ba hoặc bốn lần.

Đây là một cuộc chiến giữa các ông lớn, nơi mà trò đầu cơ lẻ tẻ, bé con con như hạt anh túc của đám thương nhân chẳng có nghĩa lý gì.

Lawrence gãi sồn sột chòm râu dưới cằm.

Và thật tự nhiên, khóe môi anh nhếch lên thành hình nụ cười.

"Chuyển động của đồng tiền thật đáng kinh ngạc."

Độc thoại với chính mình sau một thời gian dài đem lại cho anh một cảm giác khoan khoái hết như khi cởi đôi giày đã mang suốt một tuần ra vậy.

Chuyển động của đồng tiền càng lớn bao nhiêu thì những phần lợi nhuận cỏn con rơi ra càng nhiều bấy nhiêu.

Thuật giả kim của người thương nhân chính là thủ thuật đùn sôi kết cấu phức tạp của mối quan hệ giữa hàng hóa với nhau và giữa con người với nhau để tạo thành một dòng suối phun ra tiền.

Lawrence hình dung ra hình ảnh một mảnh giấy da cừu cổ ố vàng trong tâm trí.

Trên mảnh giấy da ấy, anh bắt đầu phác thảo bố cục xoay quanh vấn đề lông thú. Và tấm giấy dần dà biến thành bản đồ kho báu.

Vậy rốt cuộc kho báu đang nằm ở đâu?

Khi Lawrence đặt ra câu hỏi trong đầu cũng là lúc tay trái của anh vịn nắm cửa mở ra căn phòng trọ.

"..." Lawrence hoàn toàn không nhớ mình đã về đến nhà trọ tự lúc nào, nhưng đó không phải là lý do anh rơi vào im lặng.

Dường như đã tỉnh tỉnh sau khi đánh một giấc, Holo ngồi chải chuốt bộ lông đuôi trên giường, nhưng vừa trông thấy mặt anh, cô đã giấu nhem nó ra sau lưng.

"... Sao thế?"

Lawrence vô thức hỏi sau khi bị châm chích bởi ánh mắt cảnh giác rõ rệt của Holo, người lúc này dường như đã tỉnh rượu.

"Vì tôi không thể chịu đựng nổi."

"Hử?"

"Tôi không thể chịu đựng nổi nếu đuôi của tôi bị bán đi đâu."

Holo thốn thức, để lộ một phần đuôi như cô gái thẹn thùng lấp ló sau gốc cây, trước khi giấu nó ra sau lưng lần nữa.

Tất nhiên Lawrence hiểu ẩn ý trong lời nói của Holo.

Có lẽ vì khuôn mặt anh lúc này đã hoàn toàn chuyển sang khuôn mặt của một thương nhân.

"Tôi có phải thợ săn đâu chứ."

Nhún vai và mỉm cười trong lúc bước vào phòng, anh đóng cửa lại sau lưng trước khi đến cạnh bàn.

"Trông mặt anh như thế sẽ bán tất tần tật những gì có thể á."

"Nói thế là không đúng nhé. Chẳng hạn như nếu bắt gặp bụi mâm xôi mọc giữa đường, tôi không hề có ý định hái trái của chúng đem bán."

Holo liếc nhìn gói thức ăn Lawrence cầm trên tay rồi nhanh chóng đưa mắt về lại khuôn mặt anh.

"Tôi là một thương nhân, nên tôi mua của người này và bán lại cho người khác. Đây là một nguyên tắc không thể chối cãi."

Tất cả thương nhân đều cần có khao khát lợi nhuận, nhưng một khi họ quên mất bản thân mình là dạng thương nhân như thế nào, dục vọng của họ sẽ bùng nổ ngoài tầm kiểm soát. Vào lúc ấy, những thứ như lòng tin, đạo đức, hay tín ngưỡng đều sẽ không cánh mà bay.

Và ở nơi đó, chỉ còn độc một kẻ sống chết vì tiền.

"Vì lý do đấy tôi sẽ không cắt đuôi của cô. Nhưng nếu sang hè mà cô muốn cạo lông cho mát thì tôi sẵn lòng gom chúng lại đem bán."

Lawrence nói trong lúc tựa vào bàn. vẫn ngồi trên giường, Holo le lưỡi như đứa trẻ rồi kéo chiếc đuôi ra vuốt ve lần nữa.

Về phần mình, anh thật sự chẳng muốn nhìn thấy chiếc đuôi trĩu lông của Holo chút nào.

"Hử. Vậy, thứ gì kia?"

Liếc nhìn gói đặc sản trên tay Lawrence bằng nửa con mắt, Holo hỏi trong lúc gặm chiếc đuôi.

"Cái này hử? Đây là... À, đúng rồi. Nếu cô có thể đoán chính xác đây là phần thịt ở chỗ nào của con gì chỉ bằng mùi hương, thì bữa tối sẽ do cô toàn quyền quyết định món mình thích."

"Ồ ồ!"

Ánh mắt Holo thay đổi trong tích tắc.

"Tôi nghĩ người ta có dùng tôi ướp... nhưng cỡ đấy thì chắc chẳng ăn nhằm gì đâu."

Khi Lawrence rời khỏi chiếc bàn bước đến đưa cho Holo gói đồ ăn, nét mặt cô lập tức trở nên nghiêm trọng. Chiếc mũi cô phập phồng, hít lấy hít để mùi thơm hệt như một con thú đang đánh hơi. Không hiếm những lúc cô trông giống một con thú, nhưng không hiểu sao hành động này lại quá quyến rũ khiến anh chẳng thể rời mắt.

Và chợt nhận ra ánh mắt của Lawrence, Holo lập tức nhăn mặt cau kinh.

Cô chẳng hề bận tâm khi khóa thân đứng trước mặt anh nhưng dường như khó chịu trước ánh mắt chăm chú như thế.

Rõ ràng mỗi người đều có thứ khác nhau mà họ cảm thấy dị ứng. Hiểu được điều đó, Lawrence định ngoan ngoãn quay đi thì chợt khựng lại.

"Một Hiền giả sói cao quý chắc sẽ không nhân dịp tôi quay lưng lại để giở trò bóc gói đồ lén nhìn vào trong đâu nhỉ?"

Nét mặt Holo không mấy may biến chuyển, nhưng chớp đuôi của cô giật bắn như thế bị kích động.

Dường như anh đã nói trúng tim đen của cô.

Anh phải thật cẩn thận với Holo, vì cô không phải loài người nên các giác quan đặc biệt nhạy bén.

Khi anh thở dài trước hành vi lộ liễu đó, Holo hơi bĩu môi rồi quay phắt đi, hành động này chứng tỏ cô có đôi chút cảm giác tội lỗi.

"Thế cô biết là gì chưa?"

"Kiên nhẫn đi!"

Holo bực bội đáp trả trước khi đánh hơi lại lần nữa. Lần này Lawrence ý tứ dời mắt đi.

Một lúc sau, có tiếng khóc như của một bé gái vọng vào bên trong phòng khiến Lawrence hơi khó chịu.

Anh cố tình chuyển sự chú ý sang tiếng ồn bên ngoài khung cửa sổ. Bầu trời lúc này rất trong xanh nên những tia nắng cũng tìm được đường đến với căn phòng.

Đã là mùa đông thì không tránh khỏi cái lạnh, nhưng được trọ tại một nơi có cửa sổ quả thật tuyệt vời.

Một căn phòng ấm cúng, không cửa sổ sẽ khiến anh cảm thấy như mình đang ngủ đông trong một căn hầm mát. Quyết định của Holo thật khôn ngoan.

"Anh nè."

Anh hướng cả sự chú ý lẫn ánh mắt về lại phía giọng nói vừa phát ra.

"Cô đoán ra rồi à?"

"Ừm."

Số lượng món ăn được chế biến từ thịt dĩ nhiên nhiều hơn tất cả các loài thú cộng lại. Kể cả khi Holo đủ giỏi để phân biệt được chúng thông qua vị ngọt và độ mềm của miếng thịt, cũng chưa chắc có thể phán định được chỉ dựa vào mùi hương. Hơn nữa, đây là món thịt đuôi của loài gặm nhấm hiếm gặp, với thân hình của động vật có vú nhưng sở hữu chiếc đuôi của loài cá. Dù Holo có biết đến sự tồn tại của loại sinh vật này, khả năng cô từng biết đến nó dưới dạng thức ăn đã chế biến là rất thấp.

Có thể anh đã hơi ác ý khi đưa ra thử thách này, nhưng đổi lại cô sẽ được quyền lựa chọn bữa tối thỏa thích, như vậy là quá hợp tình hợp lý.

"Thế câu trả lời là gì?"

Ngay khi Lawrence mở miệng hỏi, Holo lập tức lờm sang cùng về mặt hơi bực bội và đáp.

"Tôi nghĩ điều kiện mà anh đưa ra không cân xứng với thử thách."

Lawrence khẽ nhún vai, đoán chừng Holo không biết câu trả lời.

"Đáng lẽ cô nên nói điều đấy từ đầu."

"Tôi đồng ý, nhưng..."

Holo cúi đầu xuống, ánh mắt mông lung như thể đang suy nghĩ gì đó.

Đây là màn cá cược minh bạch và đơn giản, nên Holo dù có khôn ngoan thế nào đi nữa cũng không có cửa để nhồi nhét mớ lý sự cùn của mình vào đây. Giao ước đơn giản nhất luôn là giao ước mạnh mẽ nhất.

"Thế câu trả lời là gì?"

Nghe Lawrence hỏi dồn, Holo bất chợt thay đổi sắc diện, khuôn mặt cho thấy cô đã hoàn toàn bị đánh bại. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lawrence dù biết thật xấu xa nhưng anh không cưỡng lại được thôi thúc muốn nhìn khuôn mặt này của cô thường xuyên hơn một chút.

Nhưng chỉ đúng một khắc sau, ngay khi suy nghĩ ấy lướt qua tâm trí anh, khóe môi Holo đã nhếch lên thành nụ cười chiến thắng.

"Tên thì tôi không biết, nhưng đây là đuôi của loài gặm nhấm lớn chó gì."

Lawrence không thể thốt lên được lời nào.

Quá đổi kinh ngạc, anh cảm thấy hết sức choáng váng.

"Nên tôi mới nói điều kiện anh đưa ra không cân xứng là vậy đó."

Ihiihi, Holo bật cười tinh quái rồi bắt đầu mở gói thức ăn.

"C-Cô biết sao?"

"Tôi đã định sẽ gọi thật nhiều thức ăn đến mức khiến anh khóc ròng luôn. Đó là trong trường hợp anh dám cáo buộc tôi lén mở gói đồ và nhìn vào bên trong, nhưng có lẽ tôi nên thể hiện chút lòng nhân từ hen."

Phần thức ăn trước khi được đặt vào trong gói vải còn được bọc lại bằng lớp vỏ cây mỏng và buộc dây cẩn thận, nên việc mở ra nhìn lén rồi trả về nguyên vẹn hiện trạng rất không đơn giản.

Và thực tế thì nhìn vào sản phẩm đã chế biến không khiến cho hình dạng ban đầu trở nên dễ đoán hơn. Holo hẳn đã quen thuộc với loại thức ăn này từ trước.

"Tôi là Hiền giả sói đó nha. Chẳng có gì trên đời này mà tôi không biết cả."

Holo nhe chiếc nanh bóng loáng trong lúc khăng định chắc nịch. Từ cách thể hiện cho thấy cô có một niềm tin mãnh liệt vào lời phóng đại rõ ràng quá mức của mình, nên thật khó mà bác bỏ khăng định đó.

Ngay khi tháo dây buộc và bóc lớp vỏ cây ra, hơi nóng lập tức bốc lên từ miếng thịt. Holo nheo mat trong niềm hạnh phúc và phe phẩy chiếc đuôi.

"Thật không chính xác khi bảo rằng tôi đã biết trước." Holo tiếp tục lên tiếng, nhại lại giọng điệu của Lawrence. Thịt đuôi đã được cắt thành từng miếng nhỏ, và kể cả có quan sát ở trạng thái này cũng chẳng có cơ sở

để phán đoán ra hình dạng ban đầu của nó là gì. Holo bốc một miếng thịt rồi ngẩng mặt lên trước khi chậm rãi cho vào mồm. Cùng lúc khép cả mắt và miệng lại, cô bắt đầu nhai từ tốn.

Trông cô ăn thật sự rất ngon miệng.

Tuy nhiên, có gì đó hơi khác trong cách hành xử của cô.

"Ừm... Đúng là nó rồi."

Bình thường nếu gặp đồ ngon, Holo luôn ăn vồ ăn vập như thể sợ bị người khác cướp phần, nhưng hôm nay cô ăn từ tốn như để thưởng thức hương vị, để hoài niệm một điều gì đó xa xưa.

"Chủ nhà trọ có nói thế này, phải không ta?"

Holo lên tiếng, mút vài đầu ngón tay dính mỡ rồi nhìn Lawrence.

"Thời gian có thể bào mòn cả những tòa lâu đài bằng đá..."

"Nói chi đến ký ức con người, đại loại như thế nhỉ?"

Nghe Lawrence hoàn thành câu nói, Holo gật đầu hài lòng, rồi bất chợt khẽ thở dài, nheo nheo mắt nhìn về phía cửa sổ như thể ánh nắng làm chói lòa mắt cô.

"Anh biết thứ gì sẽ đọng lại lâu nhất trong ký ức không?"

Lại là một câu hỏi thâm thúy.

Là cái tên? Con số? Hay hình ảnh về cố hương?

Những suy luận nối tiếp nhau lóe lên rồi vụt tắt trong tâm trí Lawrence, nhưng đáp án mà Holo đưa ra hoàn toàn khác hẳn.

"Là mùi hương. Nó lưu lại rõ ràng nhất trong ký ức."

Lawrence nghiêng đầu bối rối trước câu trả lời.

"Chúng ta có thể dễ dàng quên mất những thứ mình nhìn thấy và nghe thấy. Duy chỉ có mùi hương là rõ ràng. Bất kể mùi hương ra sao, từ thuở xa xưa nào chúng ta đều nhớ."

Holo hạ mắt xuống gói thịt và mỉm cười.

Nụ cười của cô vừa lạc lõng vừa khiến tâm hồn anh xao xuyến. Khuôn mặt ấy vừa hạnh phúc lại như vừa hoài niệm xa xăm.

"Tôi hoàn toàn không nhớ gì về thị trấn này khi thấy nó. Thành thật mà nói, điều đó làm tôi có phần bất an."

"Rằng cô có thật đã từng đến nơi đây?"

Holo gật đầu, trông cô không có vẻ là đang nói dối.

Giờ nghe Holo nói anh mới hiểu ra lý do đằng sau tâm trạng phấn khởi không ngừng của cô.

"Dù vậy, tôi lại nhớ món ăn này rất rõ ràng. Suy cho cùng thì nó cũng là một sinh vật kỳ lạ mà, nên cách chế biến cũng khác biệt hơn. Ngày xưa á, bắt được bao nhiêu là người ta xiên cây bẫy nhiều, xong đem quay trên lửa nhìn hay lắm."

Holo giữ gói thức ăn bằng hai tay như nâng niu chú mèo con đang say ngủ trong lòng rồi ngẩng mặt lên.

"Từ đầu tôi đã hơi ngờ ngợ rồi, nhưng cho đến khi người kĩ càng tôi gần như bật khóc vì những ký ức ủa về. Và đó cũng là lúc thắng bại rõ ràng."

"Từ đầu cô đã cố tình vờ như mình bị bắt quả tang sao?"

Giờ ngẫm lại Lawrence mới thấy, việc Holo thực sự giở trò nhìn lên nông cạn như thế trong lúc anh quay lưng mới thực kì lạ.

Có lẽ khi anh rời mắt khỏi Holo, cô đã khóc một chút.

"Anh cho rằng tôi là kẻ đê tiện lợi dụng thiện chí của người khác sao?"

"Cái vụ lợi dụng thì thường xuyên đấy chứ."

Holo cười khoe nanh như mọi lần trước câu đáp trả thẳng thừng của Lawrence.

"Nhưng mà..."

Holo vừa lên tiếng vừa vẫy vẫy tay gọi anh tới.

Lawrence tiếp cận trong sự cảnh giác cho đến khi cô nắm ống tay áo của anh và kéo lại gần.

"Cả mùi hương này nữa, tôi chắc chắn sẽ mãi không quên."

Lại một câu nói nằm trong danh sách mà anh đã dự đoán.

Song, lần này Lawrence không thể phản công như bình thường, vì Holo đã vùi mặt vào ngực anh, không nhúc nhích.

Vói anh, Holo không đơn thuần là người bạn đường.

Nếu có thể nhìn thấy chiếc đuôi và đôi tai của Holo, anh cũng có thể sử dụng thuật đọc tâm sánh ngang với cô.

"Tôi cũng thế."

Lawrence lên tiếng, khẽ thở dài trước khi vỗ về Holo. Về phần mình, Holo dụi khóe mắt vào anh rồi ngẩng mặt lên và gượng cười.

"Anh nói chuyện nghe bốc mùi lắm. Chính cái này mới làm tôi không tài nào quên được nè."

Nghe cô nói thế, anh đành cười ảo não.

"... Xin lỗi nhé."

Holo mỉm cười, sụt sịt mũi trước khi mỉm cười lần nữa và trở lại là Holo của mọi ngày.

"VẬY là hình như tôi từng đến thị trấn này thiệt."

"Nếu thế thì phải còn những câu chuyện cổ về cô lưu lại nơi đây."

Lawrence cẩn thận không nhắc đến chữ "tư liệu trên giấy", nhưng Holo chắc chắn đã để ý và hài lòng vì sự chu đáo gần như để tự thỏa mãn này của anh.

Mặt khác, nếu anh không chú ý thì sẽ không tránh được cảnh vô tình đập lên chiếc đuôi quý giá của cô.

"VẬY anh nghe thêm được tin tức gì rồi?"

Holo hỏi thăm như một người mẹ yêu cầu con mình tự hào về những kiến thức mới vừa học được. Cô không bao giờ yếu đuối quá lâu.

"Lần này lại có tuồng hay diễn ra đấy."

Khi Lawrence bắt đầu câu chuyện, Holo nhâm nhi phần thịt đuôi trong lúc chăm chú lắng nghe.

Cuối cùng, họ có hai lý do để gặp Rigolo, nhà chép sử của thị trấn này, đồng thời là thư ký của hội nghị năm mươi người.

Thứ nhất là để hỏi xem liệu có còn huyền thoại nào về Holo trong thị trấn và xin được xem bản ghi chép. Thứ hai là để cập nhật tình hình mới nhất và chi tiết nhất của thị trấn.

Lý do phía sau hoàn toàn là để thỏa mãn bệnh nghề nghiệp của Lawrence, nên dựa vào tiền lệ hành trình của họ cho đến lúc này, quả nhiên dù có lắng tai nghe lời tường trình của anh nhưng Holo không hề tỏ ra thích thú.

Trên thực tế, nếu ai hỏi anh rằng có nhất thiết phải thèm khát lợi nhuận đến mức mạo hiểm thực hiện thuật giả kim của thương nhân để hút tiền từ trong những kẻ hờ tranh chấp hay không, thì câu trả lời tất nhiên là không. Với số tiền kiếm được tại thị trấn dị giáo Kumersun, chỉ cần anh tiếp tục lạng lẽ buôn bán như từ trước tới nay thì giấc mơ sở hữu một cửa hàng trong tương lai sẽ chẳng còn quá xa vời. Trong trường hợp đó, sẽ tốt hơn cho anh nếu sử dụng chặt chẽ quỹ thời gian của mình để vận chuyển hàng hóa và chuyển đổi thành lợi nhuận, thay vì mạo hiểm lao đầu vào trò đầu cơ. Về lâu dài, việc âm thầm ở lại thị trấn, cẩn thận xây dựng mối quan hệ làm ăn bên chắc sẽ giúp kết nối với lợi nhuận trong tương lai của anh hơn nhiều.

Không phải là một thương nhân nên Holo chẳng dả động đến chuyện lợi nhuận mai sau, nhưng giọng điệu của cô như bảo rằng "nếu không khổn khó thì cứ thong thả mà sống".

Ngồi im mãi không làm gì khiến Holo cảm thấy lạnh, nên cô bò vào trong chăn giữa chừng cuộc trò chuyện, để rồi cuối cùng thiếp dần vào giấc ngủ. Lawrence cũng ngồi xuống giường vào lúc Holo lục đục nằm xuống, và cô nhẹ nhàng nắm tay anh, không mang ý đồ gì khác.

Ngồi trên giường, để thời gian trôi qua trong lạng lẽ, Lawrence phải thừa nhận quan điểm của Holo hoàn toàn đúng đắn. Dù vậy, thương nhân

lưu động là loài sinh vật không thể nhàn nhã, đặc biệt là khi họ không ở giữa chuyển hành trình mà đang lượn lờ trong thị trấn.

Anh muốn cô hiểu cho điều ấy, nhưng có lẽ đó là chuyện bất khả thi.

Song chẳng biết có nên gọi là may mắn hay không, nhưng lúc này Lawrence cũng không thể hành động ngay lập tức.

Với tình hình xoay quanh thị trấn Lenos hiện tại, không ai trong số những người tham gia hội nghị bao gồm cả Rigolo có thể bất cẩn gặp mặt thương nhân ngoài trấn.

Vì vấn đề liên quan đến xuất nhập khẩu lông thú chẳng khác mấy so với việc lấy đi huyết mạch của thị trấn, nên hành động đáng ngờ dễ gây hiểu nhầm như gặp gỡ thương nhân xa lạ có thể sẽ dẫn đến sự hủy hoại về mặt xã hội bên trong Lenos. Do đó, Lawrence tuyệt đối sẽ không gặp mặt thành viên nào của hội nghị lúc này.

Dù vậy, nếu nhất định muốn gặp ngay, có lẽ anh phải nhờ vả ai đó làm người trung gian.

Tuy nhiên khi ngẫm lại câu hỏi liệu có cần thiết phải làm đến mức ấy, anh khó mà gạt đầu đồng ý. Hơn nữa, nếu anh quá cưỡng cầu và để lại ấn tượng xấu thì họ sẽ mất cơ hội tìm hiểu ghi chép về Holo.

Mặc dù bề ngoài Holo tỏ ý bảo anh thông thả thời gian, nhưng chắc chắn từ sâu trong lòng cô muốn nhìn thấy bản ghi chép càng nhanh càng tốt. Anh muốn tránh bất cứ rủi ro nào gây nguy hiểm cho khả năng thực hiện nguyện ước của cô. Anh vẫn vò suy tư cho đến khi nhận ra Holo đã say ngủ tự lúc nào.

Khi thấy đói, cô ấy ăn và khi thấm mệt, cô ấy ngủ.

Holo tự do tự tại như bất kỳ con thú nào, và phần lớn những kẻ phải bước từng bước trên con đường lao động khổ nhọc bất tận để có cái ăn mỗi ngày đều mơ ước cuộc sống như thế ít nhất một lần.

Lawrence không cưỡng lại được cảm giác hơi ghen tỵ với cuộc sống thoải mái như một điều hiển nhiên ấy của Holo. Rút tay ra khỏi bàn tay cô, anh nhẹ nhàng xoa đầu ngón tay vào bầu má phúng phính như quả trứng được đánh bóng của cô. Khi Holo đã ngủ thì dù có vỗ nhẹ vào đầu, có lúc cũng chẳng đánh thức được cô dậy. Lúc này cũng vậy, cô chỉ nhắm mắt như nghe thấy tiếng ồn, rồi lại vùi mặt vào chăn mà chẳng hé mở mi mắt lấy một lần.

Quãng thời gian yên bình và hạnh phúc. Không có chuyện phát sinh, chỉ có mỗi thời gian lặng lẽ trôi, đây là một trong những điều anh từng mong ước vào thời điểm còn đánh xe ngựa rong ruổi một mình.

Dù điều này gần như đã có thể thuyết phục được anh, nhưng sâu trong lòng, anh cảm nhận rõ ràng một sự nôn nóng, một cảm giác rằng anh đang lãng phí thời gian ngay lúc này.

Lawrence cảm thấy nếu anh không kiếm tiền, nếu không thu thập những thông tin cần thiết cho việc buôn bán, anh sẽ chịu một tổn thất không thể nào phục hồi.

Thầy của anh đã từng nói "tinh thần của người thương nhân là ngọn lửa bếp không bao giờ tàn", nhưng anh tự hỏi phải chăng ngọn lửa đó là ngọn lửa của địa ngục, thiêu cháy da thịt của chính người thương nhân.

Khi một mình cô đơn, ngọn lửa ấy sưởi ấm cơ thể, nhưng khi có hai người, anh cảm thấy ngọn lửa quá rực cháy.

Đặc biệt là nụ cười của Holo. Chỉ riêng nụ cười ấy đã quá đủ ấm áp.

Thế giới này dường như không vận hành theo cách người ta muốn.

Lawrence đứng dậy khỏi giường và đi vòng quanh căn phòng.

Dù không lao theo chiều hướng của Lenos, anh vẫn muốn ít nhất cũng hiểu được tình hình chi tiết nhằm học hỏi về sau.

Cách tốt nhất để làm điều đó là gặp trực tiếp thành viên của hội nghị năm mươi người để nắm được thông tin khách quan. Một người ngoài cuộc không đại diện cho lợi ích của bên nào là kẻ mà anh mong được diện kiến hơn tất cả.

Rõ ràng nhà chép sử đồng thời là thư ký của hội nghị Rigolo, là người phù hợp nhất với điều kiện trên.

Nhưng thành viên của hội nghị chắc chắn không hứng thú gặp mặt thương nhân ngoại trấn nào, bất kể kẻ đó là ai đi nữa.

Vấn đề lại rơi vào vòng luẩn quẩn.

Anh buộc phải tấn công từ hướng khác, nhưng tại thời điểm này, người có thể được xem là nguồn tin của anh chỉ có mỗi cô hầu rượu.

Để mở rộng mạng lưới thông tin đến những thương nhân thị trấn thông hiểu sự tình hơn, anh chắc chắn phải tốn sức lực đáng kể.

Ắt hẳn có không ít người đang âm thầm tìm hiểu nội dung hội nghị, và Lawrence thực lòng nghi ngờ rằng chiến thuật và trí tuệ của mỗi mình anh đủ cho anh lợi thế để vượt mặt những kẻ xung quanh. Đó là chưa kể đến những kẻ muốn bán thông tin, ai biết được giá cả sẽ leo thang đến mức nào khi nhu cầu của khách hàng tăng cao.

Nếu là tại thị trấn nơi Lawrence có người quen cũ, anh còn có cơ hội tiếp cận bản chất của sự việc và làm nên cơm cháo gì đó.

Chỉ cần tiền là có thể mua được hàng hóa, nhưng nếu không có sự tin tưởng thì chưa chắc chạm tay được vào thông tin.

Quả nhiên đối mặt với sự tình hấp dẫn này, Lawrence chỉ còn cách ngồi im chờ thời.

Lượn lơ qua lại giữa căn phòng như một chú chó đói khát tìm thấy miếng thịt ngon lành bên kia khe nứt nhỏ, Lawrence cuối cùng thở dài nặng nhọc rồi dừng chân.

Anh có cảm giác hình ảnh bản thân đang ngày một rời xa hình tượng thương nhân lý tưởng.

Thậm chí còn tệ hơn nữa, cả sự bình tĩnh và thận trọng mà anh học được từ rất lâu, dường như cũng đã biến đi đâu mất. Hết như anh đã quay về thời kì niên thiếu ngay khi vừa mới tự lập, trong đầu chỉ có độc một ý nghĩ làm sao để làm giàu nhanh chóng.

Đôi chân anh bồn chồn không yên.

Lawrence tự thuật lại vấn đề với chính mình, rồi liếc nhìn Holo.

Phải chăng vì cô sói xác láo này luôn ngáng chân anh?

Anh có cảm giác như thế.

Anh quá ham nói chuyện với Holo.

Đó là lý do vì sao anh bắt đầu bỏ mặc những thứ khác.

"..."

Vuốt bộ râu cằm, Lawrence tự nhủ có lẽ việc đổ lỗi trách nhiệm cho Holo không phải là ý tưởng tồi.

Dù rất lãng phí nhưng vấn đề xoay quanh lông thú phải chờ đợi một thời gian.

Và như thế, hành động hợp lý lúc này là bắt đầu tìm kiếm thông tin về con đường dẫn đến Nyohhira nằm tại khu phía Bắc xa xôi hơn cả nơi đây. Nếu may mắn mà con đường chưa bị tuyết lấp kín, họ vẫn có thể tiến lên phía trước.

Thông tin về lông thú... có thể nhận tiện thu thập luôn, Lawrence chiêm thêm ý nghĩ cuối cùng trước khi bỏ căn phòng lại phía sau.

Bước xuống tầng một nhà trọ, Lawrence nghe thấy tiếng lục đục từ góc phòng chất lộn xộn hàng hóa.

Không có khóa lẫn người canh giữ, nhưng dường như kho chứa đồ này vẫn được kha khá thương nhân tin dùng.

Phí chứa hàng cũng theo đó mà khá bèo, nên hầu hết mọi người sử dụng nơi đây như một điểm chuyển tiếp giao thương hoặc lưu giữ hàng hóa vào mùa xuống giá. Dù vậy anh cũng chẳng lấy làm lạ nếu có kẻ gửi hàng buôn lậu và hàng trộm cắp lại đây.

Mặc dù nghe thấy tiếng dỡ hàng trong nhà kho, nhưng anh không biết đó là ai vì bị bóng những kiện hàng che khuất.

Ông chủ nhà trọ Arold dường như không cho rằng mình phải có trách nhiệm xuất hiện để kiểm tra xem có phải là một trong những vị khách trọ đang táy máy lục lọi hàng của người khác hay không. Lẳng lặng vẩy ít nước vào bếp than để hạn chế ngọn lửa bùng mạnh, khuôn mặt ông thờ ơ như thể mọi sự chẳng liên quan đến mình.

"Đường lên phía Bắc?"

Trong khi Arold đã phản ứng lại câu hỏi về nhà chếp sử của Lawrence ban sáng như thể nghe thấy một đứa trẻ hỏi về vấn đề thần học khó giải đáp, thì với câu hỏi này, trông ông bình thản như đã nghe thấy rất nhiều lần.

Ông gật nhẹ đầu như muốn nói "nếu là chuyện đấy thì ta biết", rồi ho khan một tiếng và mở miệng đáp, không để ý đến những mụi than đang bay lả tả trong không khí.

"Năm nay tuyết rơi không nhiều. Ta không biết cậu định đi đâu, nhưng ta nghĩ sẽ không quá khó."

"Tạm thời chúng tôi đang nhắm đến Nyohhira "

Arold nhướn lông mày trái, trừng đôi mắt xanh biếc sắp sửa bị chôn vùi trong những nếp gấp quanh mi mắt.

Khi Lawrence che giấu sự lúng túng bên dưới nụ cười thương nhân, Arold phúi chòm râu bám ít tro bay lên từ bếp than được vẩy nước ban nãy, lấm bầm.

"Cất công lặn lội xa xôi như thế để đến khu vực dị giáo sao...? Chắc, nhưng có lẽ thương nhân là kiểu người như thế chẳng? Vác túi tiền trên vai và xông tới bất cứ nơi nào..."

"Và đến cuối cùng, chúng tôi sẽ vứt bỏ túi tiền trên sàn của cái chết."

Anh cố gắng pha trò để cải thiện tâm trạng của ông chủ trọ mộ đạo, nhưng ông chỉ khịt mũi tỏ vẻ khó chịu.

"Nếu thế thì tại sao phải cực lực kiếm tiền? Có trong tay để rồi vứt bỏ..."

Có lẽ đây là điều mà rất nhiều thương nhân đã tự vấn chính mình.

Song Lawrence từng nghe một câu trả lời rất thú vị cho câu hỏi này.

"Ông có hỏi câu tương tự khi dọn dẹp phòng hay không?"

Nếu tiền là rác, thì lợi nhuận chính là bộ sưu tập rác thải.

Một thương nhân nổi tiếng của quốc gia phương Nam khi hấp hối đã nói rằng gom góp và ném đi những đồng tiền làm dơ bẩn thế giới mà Chúa trời đã ban tặng là đức hạnh lớn lao nhất của đời người.

Một giáo sĩ sẽ cảm động khi nghe câu nói này, nhưng những người thương nhân sẽ che giấu nụ cười mơ hồ của họ đằng sau chén rượu. Bởi một thương nhân càng thành công bao nhiêu thì tài sản dưới dạng vật chất của họ càng ít đi bấy nhiêu, vì vào thời điểm đó, chúng đã chuyển sang dạng chữ số hay con chữ trên cuốn sổ cái và văn bản chứng nhận.

Tóm lại, theo quan điểm của giới thương nhân, nếu chữ số và ký tự làm dơ bẩn thế giới này, thì những lời răn của Chúa được viết trên giấy bằng con chữ cũng nên gom lại rồi vứt đi, và thật trở trêu thay khi bảo hành động đó là vì một thế giới tốt đẹp hơn.

Lawrence cũng đồng quan điểm như vậy. Dù cảm thấy tiếc cho Holo, nhưng anh thà chọn con đường làm ăn của một thương nhân thành công để rồi có lợi ích, còn hơn là nghe theo lời giảng của các đấng thần linh, những kẻ chẳng bao giờ đáp trả bất kỳ lời cầu nguyện nào.

"Hừm, khá lắm", Arold bật cười và nói với giọng điệu hài lòng hiếm thấy.

Ông dường như vui thích vì nhận ra ý mỉa mai trong câu nói hơn là vì chính câu nói đó.

"Thế cậu sẽ khởi hành sớm chứ? Ta nhớ không lầm thì cậu đã đưa một khoản phí trọ kha khá..."

"À không, tôi định chờ đến khi kết thúc hội nghị năm mươi người."

"À, cậu muốn gặp Rigolo. Đúng là sáng nay cậu đã hỏi về nhà chép sử. Đã lâu lắm rồi ta mới nghe lại từ đấy. Thời buổi này hầu như chẳng còn ai muốn nhìn lại những ngày xưa cũ nữa..."

Arold vừa nói vừa nheo mắt lại nhìn về phía xa xăm.

Chắc hẳn ông đang nhìn lại cuộc đời mình.

Nhưng ánh mắt ông nhanh chóng quay về với thực tại.

"Nếu định tiến lên phía Bắc, cậu nên nhanh chân thì hơn. Hiện tại, con ngựa của cậu còn giúp được đến nửa đường. Xa hơn nữa thì... có lẽ cậu nên đổi một con ngựa lông dài kéo xe tuyết. Càng nhanh càng tốt."

"Trong chuồng ngựa có một con như vậy thì phải."

"Chủ của nó là người phương Bắc. Ta nghĩ ông ấy sẽ biết rõ tình trạng con đường hơn."

"Tên người đấy là gì?"

Arold tỏ ra bất ngờ trước câu hỏi của Lawrence. Đây là lần đầu anh nhìn thấy vẻ mặt này của ông già, trông nó thu hút lạ kỳ.

"Vị khách đấy trọ ở đây lâu rồi nhưng ta chưa bao giờ hỏi tên. Dù ta nhớ rõ là ông ta béo lên mỗi năm. Ra vậy... Ra là có chuyện như thế nữa à..."

Cả cuốn sổ đăng ký tên cũng không có, quả là một nhà trọ lạ lùng, Lawrence nghĩ bụng.

"Vị này buôn lông thú từ phía Bắc. Luôn di chuyển đến thị trấn vào thời điểm này trong năm... Nếu nhìn thấy ta sẽ chuyển lời giúp cậu."

"Xin nhờ cậu ông."

"Ừ, nhưng nếu chờ đến khi hội nghị kết thúc thì không chừng sẽ sang xuân mất đấy."

Nói đoạn, Arold nhấp chén rượu nho ấm áp.

Đây là lần đầu tiên Lawrence thấy ông chủ trọ hoạt bát đến vậy. Có lẽ vì tâm trạng ông đang tốt hơn bình thường.

"Hội nghị kéo dài đến thế sao?"

Lawrence tranh thủ cố moi thêm thông tin gì khác, nhưng Arold lập tức đeo lên vẻ mặt vô cảm, rồi rơi vào im lặng. Rõ ràng đây là phản ứng tốt nhất nếu ông già muốn sống phần còn lại của đời mình trong yên bình.

Nhận thấy đã đến lúc kết thúc câu chuyện, Lawrence toan buông một lời cảm ơn thì Arold mở miệng như muốn chặn đứng ý định của anh.

"Ngay cả cuộc sống con người còn có lúc thăng lúc trầm, huống chi đến thị trấn nơi tập hợp những số phận đấy..."

Một câu triết lý của người đàn ông đã rút lui khỏi cuộc sống bộn bề lo âu.

Song Lawrence vẫn còn trẻ.

"Tôi nghĩ bản chất của con người là chống lại số phận. Cũng giống như việc cầu xin được chuộc tội sau khi đã phạm phải sai lầm."

Arold lặng lẽ đưa đôi mắt xanh biếc nhìn Lawrence.

Trong ánh mắt ông, anh nhìn thấy sự giận dữ đồng thời cả sự khinh khi.

Dù vậy, Lawrence không mảy may dao động, vì anh đang trông đợi biểu cảm này của Arold.

"Hừmm. Thật khó phân biệt lại điều đó... Lâu lắm rồi ta mới được sáng khoái như thế này. Đây là lần thứ ba cậu đến đây nhỉ. Tên cậu là gì?"

Dù chưa bao giờ hỏi tên người thương nhân buôn lông thú đã sử dụng nhà trọ này từ lâu, nhưng Arold lại hỏi tên Lawrence.

Có lẽ ông không hỏi anh với tư cách chủ nhà trọ mà với cương vị của một thợ thủ công.

Khi một thợ thủ công lành nghề hỏi tên khách hàng, đó là một nghi thức của lòng tin, rằng họ sẽ hoàn thành đơn hàng cho người khách dù cho yêu cầu có khó khăn đến thế nào đi nữa.

Dường như Lawrence được lòng ông chủ của xưởng thuộc da cũ dè dặt và cọc cằn này.

"Kraft Lawrence", anh xưng tên và vươn tay ra.

"Kraft Lawrence à? Ta là Arold Ecklund. Nếu là ngày xưa, ta đã có thể làm cho cậu một sợi dây da bền chắc, nhưng bây giờ tất cả những gì ta có thể làm là cho cậu một đêm yên tĩnh."

"Như vậy là quá đủ."

Nghe Lawrence đáp, ông già lần đầu tiên bật cười, để lộ ra chiếc răng mẻ.

"VẬY TÔI XIN PHÉP."

Ngay khoảnh khắc Lawrence lên tiếng định rời đi thì ánh mắt của Arold chệch qua nhìn về phía sau lưng anh. Ngoái đầu nhìn theo, anh trông thấy một nhân vật không ngờ tới.

Đó là người thương nhân mà Holo đã vạch trần là phụ nữ. Vẫn mặc bộ y phục như trước, cô ta cầm một túi vải lanh trong tay trái. Dường như cô

là người mà anh nghe thấy lục đục trong kho hàng trước đó.

"Ông hỏi tên anh ta sớm hơn tôi đấy, già Arold. Tôi là vào lần thứ năm đến đây." Cô ta nói với chất giọng khàn khàn. Quả nhiên nếu Holo không lên tiếng, anh sẽ nghĩ cô là một gã thương nhân mới vào nghề.

"Vì chúng ta đã không nói chuyện với nhau cho đến lần thứ năm."

Arold đáp, liếc nhẹ sang Lawrence trước khi tiếp tục.

"Chính ai đấy mới là người hiếm khi mở miệng. Hôm nay tâm trạng cũng tốt giống ta sao?"

"Có thể."

Người phụ nữ lên tiếng, khuôn miệng nở hình nụ cười bên dưới khăn trùm đầu, nhờ đó mà Lawrence có thể xác nhận cô không có bộ râu mỏng như đàn ông.

Nữ thương nhân ném một câu về phía anh.

Lawrence tất nhiên nhận lấy bằng khuôn mặt thương nhân.

"Có chuyện gì?"

"Chúng ta nên nói chuyện một chút. Anh có việc cần đến Rigolo đúng không?"

Nếu Lawrence là Holo, có lẽ đôi tai anh đã co giật vì kinh ngạc.

"Vâng," anh trả lời, tự tin rằng không một cọng râu nào của mình chuyển động.

Ngay khoảnh khắc nghe thấy cái tên Rigolo, Arold quay đi với tay lấy chén rượu. Vào thời điểm này, có lẽ tên của bất cứ thành viên nào trong hội

ngộ năm mươi người khi được thương nhân xướng lên đều sẽ có tác động như thế.

"Chúng ta lên tầng chứ?"

Người phụ nữ chỉ tay lên tầng hai và tất nhiên Lawrence gật đầu không phản đối.

"Tôi sẽ lấy cái này."

Nữ thương nhân chộp lấy chiếc bình thiếc phía sau ghế của Arold và nhanh chóng bước lên cầu thang. Trông cô có vẻ khá thân thiết, với ông chủ nhà trọ nhưng dường như không phải họ hàng. Vậy rốt cuộc họ có mối quan hệ như thế nào?

Trong đầu Lawrence tràn ngập những câu hỏi hiếu kỳ, nhưng Arold lúc này đã quay trở về làm người chủ trọ cộc cằn thường ngày.

Lawrence bày tỏ lời cảm ơn rồi bám theo sau người phụ nữ.

Không có ai trên tầng hai. Khi đến trước lò sưởi, người phụ nữ lập tức ngồi xuống, đan hai chân lại. Từ cách ngồi cho thấy cô đã quen với việc đứng và ngồi tại những nơi chật hẹp. Nếu là một thương nhân đổi tiền, anh hẳn đã cho rằng cô là một đồng nghiệp qua một cái liếc mắt.

"Khà, biết ngay mà. Rượu này uống nóng là ngon nhất."

Ngồi trước lò sưởi, người phụ nữ hớp ít rượu trong bình và lên tiếng nhận xét.

Lawrence ngồi xuống, tự hỏi vì sao người phụ nữ này lại đột nhiên hòa nhã như vậy, phải chăng cô ta đang cố ra vẻ thân thiện và nếu đó là sự thật thì rốt cuộc mục đích của cô ta là gì.

Sau một hai ngụm rượu, người phụ nữ lau khóe miệng và đẩy chiếc bình về phía Lawrence.

"Trông anh khá cảnh giác, tôi có thể hỏi lý do vì sao không?"

Trong khi tất cả biểu cảm của người phụ nữ đều bị che giấu bởi chiếc khăn trùm thì hiển nhiên cô vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt anh.

"Vì là một thương nhân lưu động, tôi thực hiện rất nhiều thương vụ với những người chỉ gặp một lần trong đời. Tôi cho rằng nó là thói quen."

Nói xong, Lawrence hớp một ngụm rượu. Giờ thì anh đã hiểu ý người phụ nữ này nói, đây quả thực là loại rượu ngon.

Nữ thương nhân nhìn anh chăm chăm qua khe hở khăn choàng.

Lawrence cười khổ rồi thú nhận.

"Vì nữ thương nhân rất hiếm. Khi một người như vậy bắt chuyện với mình, tất nhiên tôi phải cảnh giác hơn bình thường rồi."

Sau lời thừa nhận, Lawrence thoáng thấy sự dao động nơi người phụ nữ.

"... Bao nhiêu năm tại đây, chưa có ai nhìn ra điều đó cả."

"Sáng nay, chúng ta đã lướt qua nhau trước quán trọ đúng không? Bạn đồng hành của tôi có trực giác sắc bén như một con thú ấy."

Lawrence dùng cách ví von như vậy vì ít nhiều Holo cũng có một phần là thú. Nếu không có cô, anh cũng chẳng nhận ra người thương nhân này là phụ nữ.

"Đúng là không nên đánh giá thấp trực giác của một phụ nữ. Mặc dù người như tôi mà nói câu này thì có hơi kỳ nhì."

"Tôi trải qua bài học đấy mỗi ngày."

Lawrence không chắc người phụ nữ có cười hay không, chỉ thấy cô đưa tay lên cổ, gỡ dây buộc trên đầu. Với những động tác thuần thục, cô cuối cùng kéo tất cả ra khỏi đầu mình.

Anh chăm chú nhìn cô, lòng dâng lên cảm giác hiếu kỳ, không biết liệu khuôn mặt nam tính, cứng rắn nào sẽ xuất hiện. Nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo phía sau tấm vải, anh hoàn toàn không thể giấu nổi sự kinh ngạc.

"Tôi tên là Fleur Bolan. Nhưng cái tên Fleur khi phát âm nghe rời rạc quá, nên tên dùng trong công việc của tôi là Eve Bolan."

Nữ thương nhân có cái tên Fleur hay Eve kia còn khá trẻ.

Sóng, cô không trẻ đến mức tuổi trẻ là tài sản có giá trị duy nhất của cô. Cô đã ở độ tuổi mà sắc đẹp đã trở nên mẫn mà nhờ được mài giũa và đánh bóng. Lawrence dự đoán độ tuổi của cô cũng rơi đâu đó vào tầm tuổi mình.

Cô có đôi mắt xanh, nhưng nó không phải là lý do khiến khuôn mặt cô toát ra khí chất quật cường như thép xanh đã qua rèn giũa cẩn thận.

Với mái tóc vàng cắt ngắn, cô trông giống một cậu bé xinh trai nếu nở nụ cười.

Và khi không cười, cô hệt như một con sói sẽ cắn đứt tay kẻ nào dám chạm vào.

"Tôi là Kraft Lawrence."

"Kraft? Lawrence?"

"Tôi dùng tên Lawrence trong công việc."

"Tôi thì chọn Eve. Tôi không thích tên Bolan. Nếu trang điểm và đội một bộ tóc giả, tôi biết rõ khuôn mặt mình sẽ phản chiếu thế nào trong mắt đàn ông. Tôi cũng không thích nghe những lời tán dương."

Bị rào trước, Lawrence đành ngậm miệng trong chốc lát.

"Nếu có thể tôi định giấu nhem đi."

Có lẽ cô đang đề cập đến giới tính của mình.

Dường như ghét bị người khác nhìn thấy khuôn mặt, Eve nhanh chóng đội mũ vải lên đầu rồi thắt chặt dây buộc.

Chẳng phải cây kim trong bọc rồi cũng có ngày lòi ra sao, suy nghĩ ấy chợt hiện ra trong tâm trí Lawrence.

"Tôi vốn dĩ không phải là người kiêu lời, thực ra lại còn nói khá nhiều ấy chứ. Tôi cũng tự hào là mình không tệ ở khoản hòa nhã."

"Tôi nghĩ tính hòa nhã sẽ thay đổi ấn tượng nhiều đấy."

Chẳng biết vì lý do gì mà Eve lại phơi bày khuôn mặt thật rồi lại còn hoạt bát hẳn lên, nên Lawrence cảm thấy nếu không tham dự cùng thì ít ra mình cũng nên chêm một câu đùa nho nhỏ.

Đối phương dù là phụ nữ, nhưng không phải là dạng tiểu thư quen được 'chở che, thành ra anh cũng không cần phải căng thẳng.

"Anh đúng là một người thú vị. Tôi hiểu vì sao anh được lòng ông già kia rồi."

"Rất vui khi nghe cô nói thế. Nhưng tôi chỉ trao đổi một câu chào ngắn gọn với cô thôi. Tôi không hiểu vì sao cô lại để mắt đến tôi."

"Thương nhân không bao giờ bị cuốn hút từ cái nhìn đầu tiên. Đáng tiếc nhưng tôi đối với anh cũng tương tự. Dù tôi nghĩ mặt mũi anh không đến nỗi nào. Nhưng tóm lại lý do mà tôi bắt chuyện với anh đơn giản chỉ vì tôi muốn trò chuyện với ai đấy mà thôi."

Cách Eve nói chuyện khá thô kệch so với dung mạo của mình, nhưng có điều gì đó ở cô gợi cho anh nhớ về Holo.

Nếu anh lơ đãng, cô ấy sẽ ngáng chân anh hết như Holo vẫn làm.

"Và lý do tôi được vinh dự chọn vào vai trò ấy là?"

"Lý do thứ nhất là ông già Arold thích anh. Ông già đấy chỉ có mỗi mắt nhìn người là chuẩn xác thôi. Thêm một lý do nữa là bạn đồng hành của anh đã nhìn thấu bên dưới khăn trùm đầu của tôi."

"Bạn đồng hành?"

"Đúng vậy. Là người bạn đồng hành kia. Một cô gái, đúng không?"

Nếu như với vẻ ngoài như thế mà Holo bị nhầm là chàng trai, thì đây chính xác là cách mở đầu của một câu chuyện về nhà quý tộc giàu có phóng túng nào đó sắp biết yêu.

Song, Lawrence hiểu điều Eve đang muốn truyền đạt. Có lẽ cô cho rằng sẽ an toàn hơn nếu bắt chuyện với một thương nhân có bạn đường là phụ nữ.

"Nếu là thương lượng làm ăn thì không sao, nhưng rất khó khăn để vừa tán gẫu vừa tiếp tục giữ bí mật mình là phụ nữ. Vì tôi biết loại như mình rất hiếm. Tôi cũng hiểu cảm giác của đối phương khi muốn tôi gỡ khăn trùm đầu ra mà."

"Điều này nghe giống như một lời khen, nhưng nếu cô tháo nó xuống, những gã thương nhân có chút men trong người hẳn sẽ hạnh phúc lắm."

Eve nhếch mép lên thành hình nụ cười, và chỉ một động thái đơn giản như thế cũng để lại ấn tượng mạnh mẽ trong lòng anh.

"Chính vì thế mà tôi luôn suy nghĩ về đối tượng mình có thể trò chuyện cùng. Và dạng phù hợp nhất chính là mấy lão già quắt queo và những gã đi cùng bạn đồng hành là phụ nữ."

Một nữ thương nhân còn hiếm gặp hơn cả tiên nữ. Lawrence không thể tưởng tượng nổi những trăn trở, lo âu ngày qua ngày của cô ấy.

"Nhưng tôi hầu như chẳng bao giờ gặp được thương nhân nào đi cùng phụ nữ cả. Thường là giáo sĩ hành hương, vợ chồng thợ thủ công đạo, hoặc vợ chồng nghệ nhân lưu động. Nhưng chủ đề để trò chuyện giữa hai bên không hợp nhau nên khá chán."

Lawrence khẽ bật cười.

"Chà, có khá nhiều lý do xoay quanh vấn đề tôi dắt theo bạn đồng hành."

"Tất nhiên tôi sẽ không tọc mạch. Hai người trông như đã quen du hành và không có vẻ kết nối với nhau bằng tiền bạc, nên tôi nghĩ bắt chuyện với anh sẽ không sao."

Nói xong, Eve đưa tay ra nhắc anh chuyển lại bình rượu.

Trong bàn nhậu xoay vòng theo tua mà không có chiếc cốc nào, giữ khư khư bình rượu trong tay là hành động khiếm nhã, nên Lawrence trao lại nó sau một lời xin lỗi.

"Dù sao thì tôi cũng không thể sõ sàng ập đến bảo anh hãy trò chuyện với mình. Đó là lý do vì sao tôi dùng cái tên Rigolo làm đèn bầy, nhưng nó không phải là một cái cờ đơn thuần. Anh thực sự muốn gặp Rigolo, đúng không?"

Eve nhìn anh qua khe hở khăn trùm đầu, nhưng anh lại hoàn toàn không đọc được nét mặt của cô. Eve quả thực có kỹ thuật đàm phán tuyệt vời.

Không cho rằng đây chỉ là một cuộc tán gẫu đơn thuần, Lawrence đáp lại bằng cái đầu của một thương nhân.

"Vâng, càng sớm càng tốt."

"Tôi có thể mạn phép hỏi lý do vì sao không?"

Lawrence không thể đoán ra ý đồ của Eve là gì.

Phải chăng cô chỉ nảy sinh lòng hiếu kỳ, hay muốn biết nội dung cuộc gặp nhằm mục đích sử dụng nó, hoặc cô chỉ ném đại một câu hỏi và thử xem phản ứng của anh thế nào.

Nếu lúc này Holo ở cạnh anh, có khả năng Lawrence sẽ chiếm được ưu thế, nhưng suy cho cùng anh vẫn có cảm giác bị đàn áp.

Dù bức bối vì bị kẹt trong tình thế khá khó chịu, nhưng anh chẳng còn cách nào khác ngoài đưa mình vào thế phòng bị.

"Nghe bảo Rigolo là nhà chép sử của thị trấn này, nên tôi muốn nhờ ngài ấy cho xem ghi chép về những câu chuyện cổ còn lưu lại nơi đây."

Chủ đề liên quan đến lông thú quá nhạy cảm. Chừng nào mà anh còn chưa thấy được nét mặt của Eve thì nó quá nguy hiểm để đề cập đến.

Lawrence không che giấu khuôn mặt sau khăn trùm như Eve, nên ắt hẳn cô có thể dễ dàng nhìn thấu sự cảnh giác của anh.

Tuy nhiên, Eve dường như đánh hơi được sự thật nhất định trong lời giải thích vừa rồi.

"Lại là một lý do lạ lùng. Tôi đã đoán chắc anh muốn biết thêm thông tin liên quan đến lông thú."

"Tất nhiên, là một thương nhân, tôi sẽ không bỏ qua nếu có cơ hội biết thêm thông tin. Nhưng nó khá nguy hiểm và bạn đồng hành của tôi không mong muốn điều ấy."

Lawrence cảm thấy sử dụng bất cứ thủ đoạn nào trước mặt Eve sẽ khiến bản thân mình bị bóng nặng.

"Đúng là gã đó có rất nhiều cuốn sách nghiên cứu được chất cao như núi và truyền qua nhiều thế hệ. Nghe bảo gã luôn mơ được dành những ngày tháng trong cuộc đời mình để đọc chúng và muốn từ bỏ vai trò thư ký hội nghị."

"Thật thế sao?"

"Ừ, gã vốn dĩ không thích giao thiệp nhưng lại có một vị trí hoàn hảo để hỏi han nội dung hội nghị, nên những kẻ có ý định tiếp xúc với gã ta chẳng bao giờ vơi bớt. Nếu lúc này anh đến gặp thẳng mặt sẽ bị nhìn bằng đôi mắt đáng sợ rồi đuổi cổ ra ngoài thôi."

"Thì ra là vậy", Lawrence đáp trả với vẻ khâm phục. Về phía Eve, hiển nhiên cô không nghĩ rằng anh chỉ có mục đích đơn thuần là hỏi chuyện.

Vì từ cách nói chuyện cho thấy cô đang ám chỉ mình có thể giới thiệu anh cho Rigolo.

"Thành ra, đúng rồi. Nếu đây là những gì anh quan tâm, tôi có làm ăn với nhà thờ ở đây nên giao thiệp cũng kha khá. Còn Rigolo thường làm việc như một người ghi chép cho nhà thờ, nên nhờ mối duyên ấy mà chúng tôi biết nhau cũng một thời gian rồi."

Lawrence không đặt nghi vấn.

Vì nếu làm thế, có nguy cơ trong lòng anh sẽ nảy sinh định kiến và Eve sẽ dễ dàng nhìn thấu nó.

Do đó anh mở lòng ra một cách dễ dàng.

"Sẽ đỡ cho tôi nhiều lắm nếu cô có thể sắp xếp giúp chúng tôi một cuộc hẹn để hỏi về sổ ghi chép."

Trong thoáng chốc anh nghĩ rằng mình vừa nhìn thấy khuôn miệng Eve cử động, và có lẽ đó không phải là tưởng tượng.

Dường như cô đang thưởng thức điều gì đó trong cuộc trao đổi này.

"Anh không hỏi tôi đang buôn mặt hàng gì sao?"

"Vì cô cũng không hỏi bạn đồng hành của tôi làm nghề gì."

Cuộc hội thoại này làm Lawrence tràn ngập cảm giác căng thẳng theo một cách khác hẳn với những lần trò chuyện cùng Holo.

Dù vậy, anh vẫn cảm nhận một niềm vui đang lan tỏa từ đáy lòng.

"Khục khục..."

Đó là lý do vì sao khi nghe thấy tiếng cười hệt như tiếng ho khan này, anh đã ngẩn ngơ trong phút chốc vì ngỡ nó phát ra từ chính mình.

"Ahahaha. Hay, đáp hay lắm! Không ít lần tôi đã mong được gặp một thương nhân trẻ đi cùng nữ đồng hành, và tôi rất mừng vì mình đã bắt chuyện. Thương nhân Lawrence, tôi không biết anh có phải là một nhân vật tầm cỡ hay không, nhưng hẳn không phải là kẻ góp nhặt mười đồng thành một chục rồi."

"Rất vinh dự khi nghe lời tán dương của cô, nhưng xin yêu cầu cô chờ một chút nếu định bắt tay tôi nhé."

Eve cười toe toét.

Cách cô cười giống hệt một vị nào đó mà Lawrence quen biết, đến mức khiến anh vô thức muốn kiểm tra xem có cái nanh nào lộ ra không.

"Tôi biết anh không phải kẻ ngốc luôn lo lắng đến mức đổ đầy mồ hôi tay. Từ ban đầu anh đã luôn giữ vẻ mặt không thể dò xét. Hẳn đây là lý do ông già Arold thích anh."

Lawrence chấp nhận lời nịnh hót rõ ràng rành rành này của cô.

"Thế, thay vì tìm hiểu xem cô đang buôn mặt hàng gì, tôi có thể hỏi một câu khác được không?"

Dù miệng vẫn cười nhưng anh chắc rằng ánh mắt Eve không thể hiện niềm vui ấy.

"Là chuyện gì?"

"À, phí giới thiệu là bao nhiêu ấy nhỉ?"

Anh đã đánh rơi hòn đá xuống một cái giếng đen ngòm không nhìn thấy đáy.

Nó sâu bao nhiêu, và liệu có nước bên dưới không? Một hồi sau, có âm thanh vọng lại.

"Tôi không cần tiền hay hàng hóa."

Phải chăng cái giếng cạn khô?

Lawrence suy nghĩ về điều đó, và Eve đưa bình rượu về phía anh trong lúc tiếp lời.

"Chỉ mong anh trò chuyện với tôi mà thôi."

Tiếng vọng lại nghe sao mà âm ứơt không ngờ.

Lawrence xóa hoàn toàn mọi biểu cảm trên khuôn mặt khi anh lia đôi mắt lạnh lẽo dò xét nét mặt cùng tuyên bố của Eve.

Eve khúc khích cười rồi nhún vai.

"Anh tốt thật đấy. Nhưng tôi không nói dối đâu. Cũng tự nhiên nếu anh cho rằng điều này thật kì quặc, nhưng với tôi, tìm được một đối tượng có thể trò chuyện cùng mà không phải che giấu thân phận, lại còn là một thương nhân nữa chứ, thì đúng là quý hơn cả đồng vàng limar."

"Thế thì giá trị chưa bằng đồng lumione rồi, đúng không?"

Anh sẽ biết được chiều sâu của cái giếng dựa vào phản ứng khi bị trêu chọc của Eve.

Và cô dường như biết rõ điều này.

"Tôi là một thương nhân. Đến cuối cùng tiền tài vẫn là trên hết."

Không sốt sắng, Eve lên tiếng với nụ cười trên môi.

Lawrence cũng bật cười theo cô.

Với một người như thế này, anh có thể cùng trò chuyện thâu đêm.

"Nhưng mà, tôi không biết bạn đồng hành của anh là người thế nào. Nếu có thể chỉ tôi với anh là đủ rồi. Bên cạnh có người hờn dỗi thì rượu cũng đậm mất ngon."

Lawrence lục lọi trong ký ức tìm kiếm bằng chứng xem Holo có phải là dạng ghen tuông như thế hay không.

Anh cảm thấy cô khó chịu hẳn khi họ tình cờ gặp Norah, nhưng chẳng qua là vì cô dị ứng với nghề chần cừu của cô gái mà thôi.

"Tôi nghĩ không có chuyện đấy đâu."

"Thật ư? Chẳng phải không có gì khó hiểu bằng lòng dạ đàn bà sao? Đến tôi còn không biết rõ họ nói gì nữa là."

Lawrence không thể cưỡng lại mà trầm trồ một tiếng.

Eve khịt mũi cười.

"Dù sao thì tôi cũng đến đây làm ăn nên không có thời gian để thông thả. Nhưng nếu có cơ hội thì xin làm người trò chuyện cùng tôi. Trông thế này thôi nhưng..."

"Nhưng cô hoạt bát và hòa đồng đúng không?"

Trước cú phản công của Lawrence, Eve nhún vai và bật cười như một thiếu nữ, bất chấp âm giọng trầm khàn của mình.

"Ừ, đúng vậy."

Câu nói của cô mang giai điệu nhẹ nhàng, nhưng âm vang rất chân thành.

Lawrence không biết con đường nào đã dẫn một người phụ nữ đến với nghiệp thương nhân, nhưng có thể tự thân bơi trong thế giới thương nhân

cuộn xoáy dục vọng không phải là việc tầm thường chút nào. Rõ ràng cô tránh những cuộc tán gẫu vô hại để bảo vệ bản thân.

Lawrence hớp một ngụm rượu nho trong bình, rồi cố ý xoay người về phía cầu thang dẫn lên tầng ba trước khi trả lời.

"Miễn là bạn đồng hành của tôi không ghen tuông thì tôi sẽ lại tiếp chuyện cùng cô."

"Ồ~, một điều kiện khó nhằn đây."

Và rồi cả hai cùng lặng lẽ trao nhau nụ cười thương nhân.

Hội nghị sẽ kết thúc vào chiều tối. Vì có việc phải làm nên Eve không thể đi cùng Lawrence và Holo, nhưng cô đã nói chuyện với người nhà của Rigolo thay họ.

Do đó, sau khi nghỉ ngơi qua canh trưa, Lawrence và Holo rời quán trọ.

Nghe bảo tứ gia của Rigolo nằm xéo về phía Bắc của trung tâm thị trấn.

Tại khu vực này, phần nền và tầng một của những tòa nhà mọc lên san sát nhau đều được xây bằng đá kiên cố, những con người sống tại đây trông khá sung túc, nhưng bầu không khí bao quanh lại có phần nghèo nàn. Vô số ngôi nhà được mở rộng nhiều lần bằng gỗ, những bức vách nhô ra kẹp con đường chính giữa, tạo cho người ta cảm giác bị chèn ép từ trên cao.

Dường như khu vực này vốn dĩ là nơi những người khá giả sinh sống, nhưng đã bị xuống cấp theo thời gian.

Trong khi những dòng tộc giàu có quá nhiều thế hệ biết rằng tiền bạc không mang lại hạnh phúc thì những tay thợ phức mới nổi lại có suy nghĩ

khác

Chỉ cần có chút tiền là họ tranh nhau mở rộng nhà cửa.

Bản thân việc mở rộng không xấu, nhưng cách họ thực hiện đã hủy hoại toàn bộ quang cảnh nơi này. Những con chó hoang và những kẻ ăn xin bắt đầu vật vờ trên con đường nhờ tối, bao trùm lên khu phố một bầu không khí nghèo đói và khốn khổ.

Và khi điều đó xảy ra, những người giàu có thực sự rời bỏ nơi đây, giá trị của những tòa nhà dần dần đi xuống, chất lượng khu phố cũng giảm theo.

Có lẽ trước kia đây là nơi định cư của những người chủ thương hội tâm trung và chủ cho vay, nhưng hiện tại nó đã bị những tên học việc thủ công và những tay bán hàng ngoài chợ tiếp quản.

"Con đường hẹp ghê gớm thiệt chứ."

Có lẽ do sức nặng của những tòa nhà hai bên mà con đường bị bóp méo và gãy khúc, đây đó lỗ chỗ những phiến đá mất tích, dường như đã bị những kẻ đói khổ cạy lên và đem bán.

Nước bắt đầu lấp vào những lỗ hổng bị bỏ lại, làm đậm thêm bầu không khí tàn mạt, và độ chật hẹp của con đường cũng góp phần thúc đẩy điều đó. Lawrence không thể bước sánh vai với Holo, và nếu ai đó đi từ hướng ngược lại, họ sẽ phải ép người vào tường để vượt qua.

"Bất tiện thì có bất tiện thật, nhưng tôi thích những nơi hỗn độn thế này."

"Ồ."

"Chẳng phải cảm giác giống như nơi đây đã trải qua nhiều năm tháng để hình thành sao? Cũng giống như một loại đạo cụ sau khi bị nhiều sức mẻ, thay đổi hình dạng từng chút và cuối cùng trở thành thứ có một không hai."

Khi Lawrence ngoái nhìn Holo, anh thấy cô đang đi lẩn theo bức tường.

"Cũng giống như dòng sông thay đổi hình dạng ha."

"... Rất tiếc nhưng tôi không hiểu ví dụ đấy."

"Hừm. Vậy thì... Trái tim con người thì sao? Cái gọi là tâm hồn á."

Ví dụ Holo đột nhiên đưa ra quá gần gũi khiến đầu óc Lawrence bất giác đình trệ không theo kịp. "Đúng rồi", cuối cùng anh lên tiếng.

"Nếu có thể lấy ra và nhìn tận mắt hình dạng của nó, tôi hình dung nó sẽ như vậy. Tâm hồn có thể bị bào mòn từng chút, bị tổn thương, rồi được phục hồi, chỉ cần liếc nhìn qua sẽ biết ngay đấy là của mình hay của người khác."

Vừa đi vừa chuyện trò, họ chạm trán với một trong những hố nước lớn nằm cản trở trên đường. Lawrence vượt qua trước rồi xoay lại vươn tay về phía Holo.

"Xin mời quý cô."

Nghe anh cố tình dùng từ ngữ lịch thiệp, Holo cũng đưa tay ra nắm một cách khoa trương trước khi nhảy vọt qua hố nước, đáp xuống bên cạnh anh.

"Nếu lấy tâm hồn của anh ra,"

"Hừm?"

"Chắc chắn sẽ thấy nó đang nhuộm màu của tôi."

Holo ngược lên nhìn thẳng vào mắt Lawrence, nhưng anh chẳng còn nao núng trước đôi mắt màu hổ phách đó nữa.

Quả nhiên, dù là hương vị tươi mới đến thế nào rồi cũng đến lúc dần nhạt phai.

Lawrence nhún vai và tiếp tục bước đi.

"Dùng từ bị đầu độc chính xác hơn là nhuộm màu đấy."

"Nếu vậy thì nó là một loại độc chết người thực sự rồi."

Holo len lên bước tới trước, rồi ngoái nhìn qua vai nói với vẻ đặc ý.

"Vì suy cho cùng nụ cười của tôi vẫn dư sức hạ gục anh mà."

Lawrence đáp trả, trong lòng dâng lên một cảm giác ngưỡng mộ vô bờ với trí thông minh Holo.

"Thể tâm hồn của cô có màu gì?"

"Màu gì á?"

Holo lặp lại, nhìn về phía trước như đang cân nhắc. Từ phía sau, Lawrence trông thấy cô nghiêng đầu tư lự, bước chân dần chậm lại. Đuổi theo bắt kịp Holo nhưng không thể vượt qua vì con đường quá hẹp, anh đành đứng ngay sau lưng cô mà nhìn xuống qua mái đầu.

Cô đang lăm bắm gì đó trong lúc đếm những ngón tay của mình.

"Hừm."

Và rồi chợt nhận ra ánh mắt của Lawrence, Holo ngẩng mặt lên và ngược mắt nhìn lại trông như thể đang tựa đầu vào ngực anh.

"Nhiều màu lắm."

"Hử..."

Trong một khắc, anh không theo kịp điều Holo thực sự muốn nói, nhưng rồi anh lập tức nhận ra có lẽ cô đang đề cập đến lịch sử tình trường của mình.

Holo đã sống qua hàng thế kỷ, nên cũng tự nhiên khi cô có kinh nghiệm yêu đương đôi ba lần. Với độ dẻo mềm của mình, chẳng lấy gì làm lạ nếu vài đối tượng của cô là con người.

Vì Holo đứng chặn con đường phía trước nên Lawrence thúc nhẹ tấm lưng nhỏ bé giục cô bước tới.

Và cô bắt đầu ngoan ngoãn làm theo.

Họ thường sánh bước bên nhau, do đó anh không có nhiều cơ hội ngắm nhìn cô từ phía sau. Đây thực sự là một cảm giác khá mới mẻ.

Anh có thể thấy rõ dáng lưng mảnh mai cùng đường nét cơ thể đáng yêu vô cùng của Holo, bất chấp bộ áo dày mà cô đang khoác lên người. Những sải chân của cô không quá dài và tốc độ bước đi cũng vừa phải. Chỉ có từ duyên dáng mới đủ sức miêu tả dáng vẻ của cô lúc này. Và hơn tất thảy, từ tấm lưng đó toát ra vẻ cô đơn khiến anh không cưỡng lại được thôi thúc muốn ôm trọn vào lòng để cảm nhận sự mềm mại của bờ vai ấy.

Lawrence nở một nụ cười rầu rĩ trong lúc tự hỏi phải chăng anh đang bị cuốn hút bởi ham muốn bao bọc, nhưng bất chợt những nghi vấn thổi bùng lên trong tâm trí anh.

Holo đã đếm những ngón tay, nhưng rốt cuộc có bao nhiêu gã đàn ông đã ôm lấy bờ vai nhỏ bé này?

Vào những lúc đó, vẻ mặt Holo trông thế nào?

Cô đã nheo mắt nũng nịu trong niềm vui sướng? Hay rung rung đôi tai và phe phẩy chiếc đuôi khi không thể che giấu hết niềm hạnh phúc của mình?

Họ đã đan tay vào nhau, ôm lấy nhau, và... Bởi sau tất cả, Holo không phải là một đứa trẻ.

Lawrence lẩm bẩm trong lòng.

Ngoài mình ra, còn ai khác đã...

"..."

Ngay khi ý nghĩ ấy xuất hiện trong tâm trí, anh hoảng hốt vội xua nó ra khỏi đầu. Bởi một ngọn lửa ám màu u tối đã nhanh chóng liếm vào sâu thẳm trong trái tim anh.

Trống ngực anh đang đập liên hồi như thể anh sắp rơi xuống từ vách đá cheo leo. Cú sốc anh đang chịu đựng hết như lửa chạm tay vào than nóng khi nghĩ rằng lửa đã tắt để rồi nhận lấy một vết bỏng nặng nề.

Holo đã đếm bằng những ngón tay của mình.

Đó là chuyện rất đổi bình thường, nhưng cứ mỗi lần một ngón tay thon thả của cô gập xuống, thì một thứ gì đó trong anh cũng gãy vụn theo, chỉ để lại cơn giận âm ỉ trong lòng.

Không thể nhầm đi đâu được, cảm giác này chính là ham muốn độc chiếm đen tối nhất của con người.

Lawrence tức giận với chính mình, kể cả khi anh bước theo con đường thương nhân, một cái nghề hóa thân từ dục vọng để mưu sinh đi nữa, cảm giác này, suy nghĩ này đều thuộc về một sinh vật quá ư ích kỷ.

Ham muốn danh lợi chẳng là gì so với cảm giác tội lỗi này cả.

"Vậy anh đã tự vấn lương tâm xong chưa?"

Do đó, khi Holo ngoái lại lia cho anh ánh nhìn khinh bỉ, điều này còn tác động sâu sắc đến anh hơn bất kỳ bài thuyết giáo cảnh tỉnh nào của mục sư.

"... Cô nhìn thấu hết rồi ư?"

Lawrence đáp uể oải, trong lòng anh lúc này nặng trĩu đến mức anh chỉ muốn ngồi thụp xuống.

Nhưng kinh ngạc thay, Holo lại nhe răng cười khoe cả nanh.

"Vì tôi cũng tương tự mà."

"..."

"Âm giọng của anh nghe quá hạnh phúc, quá đổi hạnh phúc khi nói chuyện với cô ta mà thậm chí giữa cả hai còn chẳng có một chút hấp dẫn giới tính nào."

Và ngay khoảnh khắc đó, khuôn mặt Holo bỗng trở nên giận dữ.

Anh đã từng nhìn thấy khuôn mặt cáu giận của cô rất nhiều lần trước đây, nhưng đây là vẻ mặt mang hình thái ghê gớm nhất.

Nhưng rồi Lawrence tự nhắc nhở chính mình, rằng Holo là một Hiền giả sói.

"Liệu cô có chấp nhận nếu tôi bảo mình đã vui vẻ như một thương nhân?"

Lawrence thử đưa ra một câu bào chữa tạm bợ.

Holo đứng lại, rồi bước tiếp khi anh thu hẹp khoảng cách giữa họ.

"Phải chăng anh muốn tôi phải hỏi ra tận mồm rằng giữa tôi và lợi nhuận bên nào quan trọng hơn?"

Đó là một trong ba câu mà bất cứ người thương nhân du hành cô độc nào cũng muốn nghe phụ nữ nói một lần.

Và nó là vấn đề mà hầu hết tất cả thương nhân ôm ấp trong lòng.

Lawrence giơ hai tay lên đầu hàng.

"Tuy nhiên, lý do tôi nổi giận hoàn toàn không như anh nghĩ đâu. Có thể nói đó là một ý tưởng hết sức trẻ con và ích kỷ. Nhưng chúng ta có ngôn từ và trí tuệ nên có thể trò chuyện với nhau về vấn đề này. Do đó, tôi sẽ không tức giận."

Holo là một Hiền giả sói có bề dày kinh nghiệm trải dài theo năm tháng.

Lawrence không thể đánh bại thanh gươm của cô bằng cách nắm lấy lưỡi gươm.

Anh lúng sục từ ngữ trong mớ vốn từ nghèo nàn của mình một lúc, nhưng rốt cuộc cũng không tìm được câu từ thích hợp.

"Tôi nghĩ đây là lỗi của mình."

"Thiệt sao?"

Lời nói dối sẽ không qua mắt được Holo.

"Thật đấy."

Nhưng Holo vẫn không ngoảnh lại dù anh đã trả lời.

Lawrence hơi lo lắng, sợ rằng câu trả lời của mình đã chệch ra khỏi đáp án.

Holo vẫn giữ nguyên sự duyên dáng trong mỗi bước đi, cuối cùng họ đến trước một ngã ba. Theo chỉ dẫn nhận được từ Eve, họ cần rẽ phải tại khúc này.

Lawrence cảm thấy hơi khó xử, nhưng vì Holo đứng khựng lại nên anh đành lên tiếng.

"Đằng đây, bên phải."

"Hừm."

Và rồi Holo xoay người đối mặt với anh.

"Vậy ra đây chính là ngã ba đường."

Anh không dám hé môi hỏi cô rằng đây là ngã ba của con đường nào.

Dường như nó chính là rào cản đầu tiên. Holo nhướn nhẹ một bên lông mày.

"Anh sẽ làm thế nào để giải quyết ham muốn độc chiếm ích kỷ của mình?"

Câu hỏi mà cô đặt ra gợi cho anh cảm giác như đến từ một vị mục sư.

Rõ ràng ngoài mặt, anh biết xóa bỏ cảm giác đen tối và ích kỷ này là điều đúng đắn, nhưng sâu trong lòng, nó sẽ không dễ dàng biến mất.

Lawrence nhìn lại Holo, đau khổ với suy nghĩ ấy.

Tuy nhiên, anh chợt nhớ ra đối phương là Hiền giả sói Holo, không đời nào cô đặt ra một câu hỏi dồn đuổi người khác chỉ để gây bối rối.

Điều đó có nghĩa là dù câu trả lời có sai hoàn toàn với hàng vạn người, thì nó vẫn đúng với Holo theo một cách nào đấy.

Anh phải làm thế nào để đạt tới cảnh giới thấu hiểu?

Lawrence vắt óc suy nghĩ.

Vừa nãy Holo đã bảo rằng cô cũng có cảm xúc tương tự như anh.

Nếu thế thì câu trả lời chẳng phải nằm bên trong Holo khi anh nhìn vào cô hay sao.

Vấn đề nan giải mà bản thân không tài nào đưa ra câu trả lời nhiều khi lại rất đơn giản nếu quan sát từ vị trí của người khác.

Có thể Holo cũng gặp rắc rối khi đối phó với tính ghen tuông của mình.

Và phải chăng cô muốn biết làm thế nào để giải quyết cảm xúc ấy?

Nếu đó là sự thật thì tất cả những gì Lawrence cần làm là xem xét vấn đề như một người ngoài cuộc, và lời giải đáp sẽ sớm tự tìm đến với anh.

Ngay khi mở miệng, anh trông thấy Holo đã sẵn sàng phòng thủ.

"Câu trả lời của tôi là, không có cách nào giải quyết cảm xúc đấy."

Một giọt nước nhỏ xuất hiện trên mặt hồ tĩnh lặng.

Anh cần ném một hòn sỏi khác vào hồ, để mang những sắc màu đa dạng quay về với khuôn mặt Holo.

"Nhưng đi kèm với nó là sự căm ghét chính mình."

Anh nhận thấy thách thức lẫn vị tha đều không phải là phản ứng chính xác.

Khi Lawrence không xem nó là vấn đề của bản thân và thử đặt mình vào vị trí của Holo để suy nghĩ, anh cảm thấy việc ai đó mong muốn độc chiếm mình là điều tự nhiên nhất trên đời, và được khao khát như thế thực sự rất vui.

Sau tất cả, độc chiếm chỉ đơn thuần là mong muốn có một thứ gì đó cho riêng mình, nên miễn là mọi chuyện không đi quá đà thì cảm giác được đối phương ham muốn cũng không đến nỗi nào.

Thành ra anh mới trả lời như thế, nhưng Holo không thể hiện chút cảm xúc nào trên khuôn mặt.

Dẫu vậy Lawrence vẫn không lảng mắt đi, vì anh có cảm giác đây là rào chắn cuối cùng.

"Khi. Vậy là bên phải đúng không?"

Cho đến khi Holo phì cười và nghiêng cái đầu nhỏ thì anh mới có thể thở phào an tâm.

"Nhưng mà... Hihi.. "

"Chuyện gì thế?"

"Ham muốn độc chiếm và tự ghét mình à? Ra là vậy ha."

Holo cười toe toét khoe cả hai chiếc nanh.

Trong lúc Lawrence đứng ngẩn ngừ suy ngẫm vì cảm thấy nụ cười của cô thật không tự nhiên thì Holo đã rẽ vào con đường bên phải và bắt đầu bước đi, bỏ anh lại phía sau.

"Anh sao vậy?"

Holo ngoái lại, nụ cười ấy vẫn hiện nguyên trên gương mặt cô.

Nếu câu trả lời của anh làm Holo hài lòng thì hẳn cô đã không nở nụ cười tinh nghịch này. Anh đã tưởng tượng đến một nụ cười nhẹ nhõm hoặc một bộ mặt sững sĩa vì không hiểu mô tê gì cả.

Vậy rốt cuộc nụ cười này thường xuất hiện khi nào?

Lawrence nhận thức được khuôn mặt mình đang dần đỏ lựng. Trong một ngày mà anh đỏ mặt nhiều đến mức khiến anh bắt đầu lo lắng sắc đỏ sẽ hẳn luôn trên đó.

"Hihihi. Anh hiểu ra rồi ha."

Holo xoay lại bật cười.

"Anh đã lao tâm khổ tứ nghiền ngẫm vấn đề, đảo ngược vai trò trong đầu và tìm đến câu trả lời. Mọi thứ đều hiển hiện rõ ràng trên mặt anh. Nhưng nếu anh suy nghĩ một chút sẽ lập tức hiểu ra ngay. Khi được ai đó đến tham khảo ý kiến, câu trả lời mà mình cho là đúng á, thật ra là điều mà mình muốn đối phương cảm thấy. Có nghĩa là?"

Quả thật.

Holo không chờ đợi câu trả lời của Lawrence để giải quyết nỗi phiền muộn của mình.

Thực ra, cô đã háo hức chờ mong anh để lộ cảm xúc của chính anh.

"Ghen tuông nhưng lại lo âu. Anh đã mong tôi có cảm xúc như vậy chứ gì? Để khi thời điểm đến, anh có thể đóng vai trò đưa tay ra an ủi tôi ha. Liệu lúc này tôi có nên khóc thút thít thật đáng thương trong sự căm ghét chính mình, và bám víu vào bàn tay dịu dàng mà anh đã hào phóng đưa ra?"

"Gừ..."

Vậy đây là những gì xảy ra khi một người bị bóc trần tâm hồn.

Từ tận đáy lòng, anh thấu hiểu cảm giác của một thiếu nữ bị bôi xấu, muốn dùng cả hai tay bưng trọn lấy khuôn mặt.

Con sói nhanh sắc lả lướt sà đến bên anh.

Song, có lẽ còn chút an ủi khi thấy rằng Holo không giăng bẫy đơn giản vì niềm vui của riêng mình.

Đã đến nước này thì ngay cả Lawrence cũng thấy rõ.

Holo thực sự ghen tỵ khi thấy anh trò chuyện vui vẻ với Eve, và đây là cách cô lựa chọn để giải tỏa bức bối trong lòng.

"Hứ, đi thôi nào!"

Dường như đã đọc được nội tâm từ nét mặt hoàn toàn không che giấu của Lawrence, Holo kéo tay anh dẫn đi như muốn bảo hãy để mọi chuyện lại nơi đây.

Rõ ràng tâm trạng Holo đã khởi sắc, và cô sẽ rộng lượng cho qua khi anh tán gẫu vui vẻ như hai người thương nhân cùng Eve vào lần tới.

Tuy nhiên, anh không thể ngừng cảm thấy bản thân đã quá bất cần, vì đã để vọng ước sâu kín của mình bị kéo ra giữa thanh thiên bạch nhật quá mức lộ liễu thế này.

"Vậy, anh nè."

Con đường họ rẽ qua vẫn đầy những hố nước, nhưng ít nhiều đã rộng rãi hơn để họ có thể sánh bước cùng nhau.

Do đó Holo bước đến cạnh anh như một lẽ tự nhiên trước khi bắt chuyện với giọng điệu cũng tự nhiên không kém.

"Lần này tôi hỏi với mục đích đơn thuần là trêu ghẹo anh thôi, nhưng..."

Dù đã được nghe cảnh báo trước, Lawrence vẫn cảm thấy bản thân mình như một chú thỏ đang chờ bị giết thịt.

"Anh có muốn biết số người mà tôi đã đếm không?"

Và nụ cười tươi tắn thuần khiết mà Holo ban phát cho anh hết như một con dao đồ tể khổng lồ đang giáng xuống.

"Tôi đã được biết trái tim mình mong manh đến thế nào rồi."

Đó là câu trả lời mà Lawrence cố hết sức đáp trả bằng tấm thân tàn tạ vì thương tích, và dường như nó đã làm Holo hài lòng.

Ham muốn bạo hành đã được thỏa mãn, cảm xúc ấy hiển hiện khắp gương mặt của Holo khi cô ôm cứng cánh tay anh.

"Tôi phải bầu vuốt mình vào trái tim mỏng manh của anh tới rỉ máu, trước khi nó đông cứng lại chớ."

Chẳng còn thốt lên được lời nào, Lawrence chỉ có thể lờm xuống dò xét nét mặt Holo.

Và không thể tin được, khuôn mặt tươi cười của cô hết như của một thiếu nữ vui sướng vì trò đùa tinh quái của mình.

Nhưng ngay cả cơn ác mộng tồi tệ nhất cũng qua đi.

Khi họ tìm thấy ngôi nhà có treo tượng đồng hình con gà ba chân mà Eve đã chỉ, Holo cuối cùng cũng ngừng cuộc săn đuổi.

"Giờ thì,"

Lawrence là người châm môi lửa phá vỡ bầu không khí, nhưng âm giọng của anh nhảy lên một cung bậc hết sức buồn cười do ảnh hưởng của cuộc đối thoại đầy cay cú lẫn ngượng ngùng trước đó.

"Nghe bảo ông ta là người khó tính. Hãy cân trọng nhé."

Vẫn ôm cứng cánh tay Lawrence, Holo nhanh chóng thông qua vấn đề và gật đầu đồng ý.

"Vậy là phải kết thúc cuộc trao đổi đáng yêu và mơ mộng bên anh để trở về với thực tại nhàm chán rồi sao."

Đối mặt với câu lảm bảm chẳng biết có mấy phần là nghiêm túc kia, Lawrence cũng khẽ độp lại ra vẻ xấu tính.

"Nếu không muốn ngừng mơ thì cô về nhà trọ mà ngủ tiếp đi."

"Gừ... Có lẽ vậy cũng tốt. Và tất nhiên cừu không phải là đối tượng tôi đếm để ngủ tiếp đi đâu..."

Độ xấu tính của Holo vẫn cao hơn anh mấy bậc.

Song vì cô cứ tiếp tục dai dẳng đưa ra chủ đề này nên Lawrence cũng hỏi tới với thái độ thách thức.

"Thế rốt cuộc có bao nhiêu gã?"

Anh thực sự không muốn biết chi tiết, nhưng nói rằng anh hoàn toàn không quan tâm thì không đúng.

Tuy nhiên, Holo đã ngẫu nhiên đưa ra chủ đề này nên có khả năng đáp án là con số không.

Và đây cũng sẽ là một lời nói dối nếu bảo rằng anh không ập ủ niềm hy vọng như thế.

Song Holo không mở miệng trả lời câu hỏi.

Cô che giấu tất cả cảm xúc, và thậm chí còn không chuyển động lấy một chút.

Khuôn mặt cô trông như khuôn mặt của một con búp bê sứ thuần khiết, cho đến giờ vẫn chưa có ai chạm vào.

Vào thời khắc nhận ra Holo chỉ vờ vĩnh đăm, Lawrence biết mình đã không còn cơ hội chiến thắng.

"Đàn ông là những sinh vật ngu ngốc và dường như tôi là kẻ đại nghịch thực sự trong bọn họ."

Trước lời thừa nhận của Lawrence, Holo đã hồi sinh trở lại. Cô nhún vai như thể bị cù rồi mỉm cười tinh ranh.

Con gà ba chân treo trước mái hiên ngôi nhà của Rigolo dường như được chạm khắc theo hình tượng con gà đã dự đoán vụ ngập lụt thảm khốc xa xưa tại dòng sông Roam chảy ngang thị trấn Lenos.

Giáo hội đã tuyên bố chú gà là sứ giả của Chúa trời, nhưng theo câu chuyện lưu truyền trong dân gian thì cơn lũ đã được dự đoán nhờ vào vị trí của mặt trời, mặt trăng và các vì sao - nói cách khác là dựa vào ghi chép thiên văn học thời bấy giờ.

Kể từ đó, gà ba chân trở thành biểu tượng của dạng trí tuệ vận dụng tri thức.

Gia tộc của Rigolo dường như theo nghiệp chép sử truyền qua nhiều thế hệ. Có lẽ họ mong rằng những kiến thức khô khốc và nhàm chán mà gia tộc mình ghi chép lại một lúc nào đó sẽ đóng vai trò chỉ đường cho tương lai.

Đập khoen gỗ mạ vàng vào cửa, Lawrence hăng giọng chờ đợi.

Thư ngỏ ý được viếng thăm thông qua Eve hẳn đã đến nơi, nhưng ngay cả một người có kỹ năng giao thiệp như Eve còn nhấn mạnh rằng Rigolo là kẻ khó lung lay, nên Lawrence không thể không cảm thấy hồi hộp.

Chếch về phía sau anh một chút, Holo đang đứng trông rảnh rồi quá mức. Dù biết thật thảm hại nhưng phải thừa nhận sự hiện diện của cô làm anh vững tâm hơn.

Có khả năng nguyên nhân khiến Lawrence bị Eve áp đảo ngay từ đầu là do kể từ ngày gặp Holo, anh đã bắt đầu có suy nghĩ dựa dẫm này. Trước khi gặp cô, người mà anh có thể trông cậy vào chỉ có bản thân mình. Anh luôn mang trong lòng ý chí quật cường không chấp nhận thua cuộc và nỗi kinh hãi bị đánh bại.

Liệu có tốt hay không khi có ai đó để nương tựa? Trong lúc Lawrence đang cân nhắc điều này thì cánh cửa chậm rãi mở ra.

Khoảng thời gian cho đến khi cánh cửa thực sự mở toang để có thể nhìn thấy khuôn mặt người đối diện là thời khắc căng thẳng nhất.

Phía bên kia cánh cửa dần mở, một ông già râu ria... không đứng ở đó.

"Xin hỏi ngài là ai?"

Lawrence khá bất ngờ vì vẻ ngoài không mong đợi của người vừa xuất hiện, nhưng điều đó không khiến anh căng thẳng.

Bên kia cánh cửa là một nữ tu không ngoài hai mươi, khoác lên mình bộ đồ tu hành tinh tế với màu đen chủ đạo, đầu được bao phủ gọn gàng bằng tấm vải mỏng để lộ vầng trán.

"Chúng tôi đến theo lời giới thiệu của Eve Bolan."

"À, chúng tôi đang mong hai vị đây. Xin mời vào."

Lawrence cố tình tránh xưng danh, nhưng có lẽ nữ tu này là một người lịch sự hoặc Eve là một người đáng tin cậy.

Không thể đoán ra đâu mới là sự thật, Lawrence cùng bước vào trong với Holo theo chỉ dẫn.

"Xin hai vị ngồi đây và đợi một lát."

Vừa bước vào, họ đã thấy mình đang đứng trong phòng khách, sàn nhà gỗ được trải một tấm thảm đã bạc màu.

Từ những đồ nội thất không thể nói là xa hoa, đã chuyển sang màu nâu nhạt theo năm tháng, có thể thấy được chủ nhân của chúng đã sống tại khu phố này từ xa xưa.

Người chép sử đầu tiên mà Lawrence gặp là Diana tại thị trấn dị giáo Kumersun, nên anh đã mừng tượng đến một căn phòng bừa bộn hơn, nhưng hóa ra nơi đây lại được dọn dẹp sạch sẽ không ngờ.

Trên cái kệ áp vào tường không phải là những cuốn sách bị nhồi nhét chặt kín, mà thay vào đó là những con thú bông, đồ thủ công, cùng với một bức tượng Đức Mẹ Maria nhỏ nhắn mà một cô gái có thể dễ dàng mang theo, và ngay bên cạnh là chòm hành tỳ treo lủng lẳng. Những thứ duy nhất cho thấy ngôi nhà này thuộc về một nhà chép sử là một cây bút lông, một bình mực và một cái hũ nhỏ có lẽ đựng cát để làm khô mực. Ngoài ra còn có ít giấy da cừu và bó giấy nằm trong một góc phòng không phô trương.

Dường như có cùng cảm tưởng với Lawrence, Holo nhìn quanh căn phòng với vẻ mặt phảng phất chút kinh ngạc.

Đặc biệt là trong một ngôi nhà bình thường sẽ không bao giờ có sự hiện diện của một nữ tu với vẻ ngoài luôn sẵn sàng cho cuộc hành hương, dù cho gia chủ có là người mang lòng sùng tín và tài chính ít nhiều dư giả để sở hữu một bức tượng Đức Mẹ và một tượng đồng hình gà ba chân đi nữa.

"Xin lỗi đã để hai vị đợi lâu."

Cách Eve miêu tả Rigolo đã để lại cho anh ấn tượng của một kẻ khó nhằn, nên Lawrence đã chuẩn bị tinh thần để chờ đợi vì cái cơ trời ơi đất hỡi nào đó, nhưng dường như họ có thể gặp đối phương sớm hơn mong đợi.

Được dẫn đường bởi người nữ tu có nụ cười dịu dàng cùng cử chỉ ấm áp như nôi súp trên bếp lửa, Lawrence và Holo từ phòng khách tiếp tục băng qua hành lang đến một căn phòng nằm sâu phía trong căn nhà.

Dù bề ngoài Holo trông chẳng khác một nữ tu nhưng phải thừa nhận rằng phong thái duyên dáng của một nữ tu chân thật khác hẳn từ căn nguyên. Holo hẳn sẽ nổi giận nếu phát hiện ra anh có suy nghĩ này, Lawrence ngấm bụng và ngay tức khắc bị cô đá nhẹ vào chân.

Rõ ràng Holo đã tính toán và chờ đợi cơ hội chỉ để hành động, nhưng rồi một nghi ngờ chợt dấy lên trong đầu Lawrence, phải chăng cô đã mở cái nút sau lưng và ngó vào lòng anh.

"Ngài Rigolo, chúng tôi vào đây ạ."

Cốc, cốc, âm thanh gõ cửa vang lên nghe như tiếng ai đó khéo léo đập vỡ quả trứng.

Song, thật khó mà biết được sắc đỏ nào sẽ xuất hiện bên trong quả trứng đó.

Lawrence vội xua tan suy nghĩ ấy trong đầu, bước qua ngưỡng cửa vào căn phòng nơi tiếng hồi đáp bị bóp nghẹt vừa vọng ra.

Ngay lập tức, Holo thốt ra một tiếng "hồ" nho nhỏ với vẻ ngạc nhiên.

Về phần Lawrence, anh thậm chí còn không thốt ra được lời nào vì quá đỗi kinh ngạc.

"Chà, quả là phản ứng thú vị! Melta, nhìn kia, họ đang sửng sốt đấy!"

Khi giọng nói trẻ trung và mạnh mẽ vang vọng bên trong căn phòng, người nữ tu mang tên Melta cất tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông ngân nga.

Căn phòng phía sau cánh cửa thực sự rất lộn xộn hết như phòng của Diana.

Song, có thể nói đây là sự lộn xộn đã được tính toán. Phía bên kia mô hình chim gỗ treo thòng xuống từ trần nhà và những chồng sách cùng tài liệu nằm ngay hướng đối diện cửa ra vào, là một bức tượng được tạo nên hoàn toàn từ kính, nhờ đó mà có thể ngắm nhìn khu vườn xanh mướt dưới những tia nắng mặt trời cũng đang soi rọi tràn ngập căn phòng, giống như từ trong hang sâu có thể nhìn thấy ánh sáng phía sau miệng hang.

"Hahaha, rất tuyệt đúng không? Nếu cố chăm chút, tôi có thể giữ chúng xanh tươi quanh năm đấy."

Người vừa lên tiếng và bật cười tự hào là một chàng thanh niên có mái tóc màu hạt dẻ. Anh mặc chiếc áo sơ mi có cổ với đường may rất khéo và một chiếc quần tây không xuất hiện nếp nhăn nào trông thật sang trọng.

"Tôi đã nghe Fleur nhắc rằng có người muốn thỉnh cầu tôi một chuyện khá kỳ lạ."

"... Chuyện đó, vâng... Lawrence, à không, tên tôi là Kraft Lawrence."

Cuối cùng cũng trở về với chính mình, Lawrence lấy lại vẻ đạo mạo ngày thường và bắt lấy bàn tay đang chìa ra của Rigolo, mặc dù anh không thể rời mắt khỏi khu vườn xinh đẹp phía sau.

Được bao quanh bởi những tòa nhà cao tầng và hoàn toàn không thể nhìn thấy từ đường phố bên ngoài, đây đúng là khu vườn bí mật hoàn hảo.

Định nghĩa của Lawrence về một khu vườn hoàn hảo luôn rập khuôn như thế, và nó bám dính vào đầu anh không tài nào rũ bỏ.

"Tên tôi là Rigolo Dedly. Hân hạnh được làm quen."

"Tôi cũng rất vui được làm quen."

Và sau đó, ánh mắt Rigolo hướng về Holo.

"À, còn đây là bạn đồng hành của..."

"Holo là tên tôi."

Holo là kiểu người chẳng bao giờ lo sợ về cuộc gặp đầu tiên, nhưng dường như không dừng lại ở đó, cô còn biết hành động nào vào thời điểm nào sẽ làm đối phương cảm thấy vui lòng.

Trước lời tự giới thiệu có vẻ cao ngạo lạ kỳ của cô, Rigolo chẳng những không khó chịu mà còn đánh tay thích thú, rồi vỗ bồm bộp trong sự tán dương.

"Vậy là màn tự giới thiệu đã kết thúc, và chỉ riêng việc nhận được lời trầm trồ của các bạn về khu vườn - niềm tự hào của tôi, cũng đã khiến tôi mãn nguyện lắm rồi. Nếu tôi có thể làm gì để thể hiện lời cảm ơn của mình thì xin cứ tự nhiên, được chứ?"

Trong giới thương nhân, có một vài kẻ hay trở mặt, nhưng Lawrence không chắc Rigolo không thuộc dạng tương tự.

Tuy nhiên, nữ tu Melta, người chu đáo mang đến hai ghế nhỏ cho Lawrence và Holo, chỉ nhìn Rigolo và cười khúc khích, nên rõ ràng bình thường anh ta luôn hành xử như thế. Trừ khi cô nữ tu vừa gật nhẹ cúi chào và rời khỏi phòng kia là một kẻ dối trá.

"Tôi nghĩ ngài đã nghe cô Eve Bolan nói rồi, nhưng tôi hy vọng rằng ngài sẽ cho chúng tôi xem bất kỳ ghi chép nào về những câu chuyện dân gian cổ xưa còn lưu lại của thị trấn này."

"Ô hô. Vậy ra chuyện ấy là thật à... Mà Fleur... à, cô ấy lấy tên Eve trong giới thương nhân nhỉ. Cô nàng láu cá lắm nên hể thân với ai là sẽ lập tức nói năng vô tội vạ ngay."

Lawrence bật cười vỡ lẽ.

"Thế điều đấy có liên quan gì đến lý do vì sao ngài Rigolo không phải là một ẩn sĩ già nua, râu dài và cau có không?"

"Hahaha. Có vẻ cô ấy lại nói năng tùy tiện nữa rồi. Cơ mà gọi tôi là ẩn sĩ hoàn toàn không sai. Vì dạo gần đây tôi đã cố hết sức để từ chối gặp mặt người khác. Chính vì điều đấy mà trông tôi giống như một kẻ khó chiều không ưa người lạ vậy."

Khi tông giọng của Rigolo hạ xuống bất thường, Lawrence bắt được vẻ mặt lạnh lẽo bên dưới nụ cười của anh ta.

Rigolo là thư ký của một hội nghị tập hợp những người công thành danh toại của thị trấn này, dẫu anh ta có bộ mặt như thế cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Tôi cũng là thương nhân ngoại trấn. Liệu có ổn không khi chấp nhận cuộc hẹn với tôi?"

"Ừm, anh đến rất đúng thời điểm. Không chừng đây là do Chúa đã dẫn lối cũng nên. Xin hãy nhìn vào bộ y phục này. Trông tôi hết như đứa trẻ dẫn đầu trong đoàn người đưa tang đúng không? Vừa mới nãy thôi, mọi người đã đưa ra kết luận cuối cùng nên hội nghị đã kết thúc sớm."

Nếu lời Rigolo nói là sự thật thì có khả năng đây đúng là ý Chúa. Nhưng Lawrence cảm thấy kết luận của hội nghị được đưa ra khá nhanh.

Vì theo anh nhớ, Arold từng ước đoán hội nghị sẽ kéo dài đến mùa xuân.

Có lẽ ai đó trong hội nghị đã ép buộc mọi người bỏ phiếu.

"Ôi chà, quả là chàng thương nhân được cô nàng bướng bỉnh kia giới thiệu. Anh không hề lơ là cảnh giác chút nào nhỉ?"

Chỉ có thương nhân hạng ba mới hoảng hốt che giấu khi tưởng rằng đang bị người khác đọc vị.

Bên cạnh đó, Lawrence từ lâu đã ở cạnh Holo, kẻ thực sự có thể nhìn thấu nội tâm con người.

Anh có thể biết ngay liệu Rigolo có đang gài bẫy để dụ mình nói ra sự thật hay không.

"Hử?"

Do đó, Lawrence giả vờ ngây thơ, ngụy trang bằng vỏ bọc ngô nghê, nhưng Rigolo vẫn giữ nụ cười kiên định.

"Nếu tiếp tục màn trao đổi giữa hai cái đầu cùng đẳng cấp thế này, chúng ta sẽ chẳng hiểu lý do vì sao. Cũng giống như mặt sau của mặt sau là

mặt trước vậy."

Có lẽ Rigolo đã phát hiện ra Lawrence đang giả ngốc vì nhìn thấu được cái bầy mình giăng ra.

Về phần Lawrence, anh khá tự tin, không cho rằng Rigolo có thể nhìn thấu được các mưu mẹo của mình, nhưng đôi mắt anh ta đã sắc bén hơn cùng nụ cười vẫn nở trên môi.

"Anh thấy đấy, tôi được tuyển làm thư ký của hội nghị năm mươi người. Nên chỉ cần lướt mắt qua là biết ngay những thay đổi trong biểu cảm phức tạp của người khác. Kể cả khi khuôn mặt anh Lawrence không cho tôi biết bất cứ điều gì, thì tôi chỉ cần nhìn nét mặt của vị bên cạnh là câu trả lời sẽ tự nó hiện ra."

Khuôn miệng Lawrence tự ý giãn ra hình nụ cười. Thì ra trong thế giới này có tồn tại loại người ghê gớm đến thế dù không phải là một thương nhân khét tiếng.

"Hahaha. Chà, giống như một trò ảo thuật vậy. Nếu có ác ý, tôi đã không phơi bày chiêu trò của mình rồi. Hơn nữa, ngay lúc nhìn thấy ý định thực sự của đối phương là tôi đã không thể dễ dàng truyền đạt ý muốn của mình tới họ. Và tôi sẽ thất bại như một thương nhân chẳng phải sao?"

"... Thật đáng tiếc."

"Tôi mãi không thu hút được phụ nữ là vì thế đấy."

Lawrence nhún vai và mỉm cười thừa nhận rằng kỹ năng ăn nói của Rigolo khác hẳn với thương nhân.

Trong lúc huyên thuyên như một nhà thơ thường lui tới chốn cung điện hoàng gia, Rigolo không những hoạt động miệng mà còn hoạt động cả tay, lấy ra một chìa khóa bằng đồng thau từ trong ngăn kéo bàn làm việc.

"Tất cả những cuốn sách cũ đều nằm dưới lòng đất."

Rigolo vẫy nhẹ chìa khóa, điệu bộ như muốn bảo mọi người theo sau, rồi đi vào căn phòng bên trong.

Trước khi bám theo chàng chép sử, Lawrence đánh mắt nhìn Holo bên cạnh.

"Anh ta bảo mặt sau của mặt sau là mặt trước kia."

"Anh ta thậm chí còn nhìn mặt tôi á..."

"Lần đầu tiên tôi mới thấy thủ thuật như thế đấy."

Có lẽ Rigolo đã phát triển kỹ năng đặc biệt này trong lúc cố gắng ghi chép chính xác tất cả phát ngôn vị kỷ của những thành viên tại hội nghị.

Vì để nắm bắt được ai đang nói điều gì, việc hiểu được biểu hiện trên gương mặt đối phương là điều tối quan trọng.

"Chà, tôi nghĩ chuyện không có ác ý là sự thật. Anh ta giống như một đứa trẻ vậy đó. Nhưng nếu có một kẻ sở hữu kỹ năng đặc biệt như vậy bên cạnh thì chắc hẳn mỗi ngày đều đã có thể thành thơ không lo lắng rồi ha?"

Holo nói đoạn rồi phóng ánh mắt quý quyết về phía Lawrence.

Biết bao lần anh đã gây nhau với Holo vì hiểu sai hoặc hiểu trật ý cô, và tấm thân anh lúc này đau đớn làm sao khi bị ánh mắt đó xuyên thẳng vào.

"Cô lúc nào cũng đầy ác ý nhỉ."

Chẳng thềm đếm xỉa đến câu bình luận của Lawrence, Holo chỉ âm thầm bám theo sau Rigolo.

Sàn nhà và tường tầng một đều làm bằng gỗ, nhưng chỉ riêng nhà kho dưới lòng đất là được xây bằng đá.

Lawrence nhớ lại căn hầm dưới lòng đất tại làng Tereo. Rõ ràng người ta luôn cảm thấy an toàn hơn khi lưu giữ những cuốn sách quý xung quanh những phiến đá.

Tuy nhiên, có sự khác biệt lớn giữa một căn hầm được xây lên để giấu giếm và một nhà kho được tạo ra để lưu trữ đồ vật.

Độ cao của nhà kho này bằng với chiều cao của những kệ sách xếp san sát nhau, chỉ cần giơ nhẹ tay là Lawrence có thể chạm tới nóc.

Ngoài ra, trên kệ sách còn được gắn thẻ đánh dấu theo niên đại, chủ đề và hệ thống số.

Những gáy sách ở đây khá mỏng, không thể sánh được với những cuốn ghi chép da dày cộm mà anh thấy tại làng Tereo, nhưng bù lại chúng được quản lý tốt hơn nhiều.

"Thị trấn này hẳn có nhiều vụ hỏa hoạn lắm đúng không?"

"Đôi khi thôi. Như anh đã dự đoán, tổ tiên của tôi cũng có cùng nỗi sợ nên đã cho xây nơi này."

Mặc dù không có mặt trong căn phòng trông ra khu vườn, nhưng Melta dường như vẫn nghe thấy cuộc trò chuyện nên đã vòng đến trước lối vào tầng hầm đứng đợi sẵn với đế nến nhỏ trên tay.

Được Melta dẫn đường, Holo đưa mắt tìm kiếm những cuốn sách có vẻ hứa hẹn.

Ngọn nến làm từ mỡ động vật luôn tạo ra ngọn lửa lảm khói và tỏa ra mùi hăng cay khó chịu sẽ làm hư hỏng những cuốn sách, Lawrence đoán vì

lý do đó mà gia đình Rigolo sử dụng loại nến làm từ sáp mật ong đắt tiền.

Ánh sáng dễ chịu của ngọn nến bập bùng nhảy nhót lúc ẩn lúc hiện sau những kệ sách.

"Nhân tiện,"

Khi hai người đàn ông bị bỏ lại, chẳng có gì để làm, Rigolo mở miệng đánh tiếng.

"Tôi không phải là người kiên nhẫn nên xin phép được hỏi luôn. Rốt cuộc lý do gì khiến hai người tìm kiếm những câu chuyện dân gian mấy trăm năm về trước?"

Rigolo không hỏi về mối quan hệ của anh với Holo, điều này đã thể hiện rõ mối quan tâm của dạng người như Rigolo xoay quanh điều gì.

"Cô ấy đang đi tìm cội nguồn của mình."

"Cội nguồn?"

Dẫu sự minh mẫn của Rigolo có thể sánh ngang với bất kỳ thương nhân vĩ đại nào, nhưng dường như khả năng đó hoàn toàn vô ích trong việc kiểm soát biểu hiện của anh. Rigolo ngạc nhiên thấy rõ, buông hai tay đang khoanh trước ngực xuống.

"Vì một vài lý do mà tôi đang hộ tống cô ấy về với quê nhà."

Khi Lawrence đưa ra thông tin và gián lược một phần sự thật, đối phương sẽ tự động tưởng tượng ra phần còn lại để lấp vào chỗ trống.

Điều này sẽ giúp anh tránh nói dối trong khi vẫn giữ sự thật xa khỏi mắt của đối phương.

Và dường như Rigolo cũng rơi vào tính toán của anh.

"Ra là vậy... Tức là giờ hai người sẽ đi về hướng Bắc?"

"Ừm, chúng tôi vẫn chưa biết chính xác vị trí, nên hiện tại là giai đoạn xác định dựa vào những câu chuyện cổ mà cô ấy biết."

Rigolo gật đầu, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc.

Có lẽ anh ta đang tự kết luận Holo đã bị bắt cóc tại vùng đất phía Bắc và bị bán làm nô lệ ở phương Nam. Người ta bảo rằng những đứa trẻ phương Bắc rắn rỏi và nghe lời hơn so với trẻ con phương Nam. Cũng có nhiều câu chuyện kể về những gia đình quý tộc không có con cái hoặc người thừa kế duy nhất thường xuyên ốm đau bệnh tật và có nguy cơ bị giành tài sản từ họ hàng nên đã mua những đứa trẻ đó về làm con nuôi.

"Đôi khi cũng có những đứa trẻ đến từ phía Bắc lưu lại thị trấn này. Có thể bình yên trở về quê nhà, đấy là điều tốt nhất."

Lawrence gật đầu không nói gì, hoàn toàn đồng tình với ý kiến của Rigolo.

Sau đó, Holo xuất hiện từ những kệ sách tay ôm khoảng năm quyển sách có vẻ hứa hẹn.

"Cô lại tham lam nữa rồi."

Nghe Lawrence mệt mỏi phàn nàn, Melta mỉm cười đáp lại thay cho Holo.

"Đây là tất cả rồi ạ, nên chúng tôi cầm theo một lần luôn cho tiện."

"Ra là vậy. Nào, đưa tôi vài cuốn. Nếu cô làm rơi sẽ phải nhin ăn ba ngày đấy nhé."

Nghe đến đây, Rigolo bật cười. Rốt cuộc Lawrence đã ôm hết mớ sách Holo mang ra và quay lại tăng một.

"Thật lòng tôi muốn yêu cầu hai bạn đọc tại đây..."

Vừa nhìn bó sách mà Melta đã cẩn thận gói lại, Rigolo vừa lên tiếng.

"Nhưng tôi tin tưởng Fleur, còn cô ấy lại tin tưởng anh Lawrence nên tôi cũng như thế. Tuy nhiên, những người xung quanh thì không phải lúc nào cũng đáng tin nên..."

Có lẽ anh ta sợ bị nghi ngờ khi để người khác biết được có một thương nhân ngoại trấn lui tới nơi này.

"Vâng, chuyện đó tất nhiên rồi."

"Cơ mà nếu anh làm rơi, đốt cháy, đánh mất hay là bán chúng đi thì sẽ phải nhịn ăn ba ngày để bù lại đấy nhé."

Dẫu đó chỉ là một câu nói đùa, nhưng Lawrence không thể bật cười. Anh là một kẻ luôn quy đổi bất cứ thứ gì ra tiền bạc, nhưng anh biết rõ giá trị của những cuốn sách này không thể quy tính thành tiền.

Lawrence gật đầu, cầm bó sách trong tay.

"Tôi sẽ bảo vệ chúng như bảo vệ số hàng mà tôi đã đặt cược cả mạng sống với tư cách của một thương nhân."

"Vâng."

Rigolo bật cười vui vẻ như một chàng thiếu niên.

Lawrence tự hỏi phải chăng nhờ điểm này mà Eve đã mở lòng với chàng chép sử.

"Thế thì khi nào đọc xong xin hãy mang trả cho tôi nhé! Nếu tôi không có nhà thì vẫn còn Melta."

"Tôi hiểu rồi. Xin mượn ngài ít hôm."

Rigolo đáp lại cái gật đầu của Lawrence bằng một nụ cười, và vẫy nhẹ những ngón tay với Holo.

Những cử chỉ như thế là lý do khiến anh chàng trông giống một nhà thơ hoàng tộc hơn là thương nhân.

Holo cũng vẫy tay lại với vẻ hài lòng.

"Không mang vắc gì sắt nên dễ vẫy tay gớm nhỉ?"

Phải làm tất tần tật từ dẫn đường cho tới mang vắc, Lawrence cảm thấy mình hoàn toàn đang sắm vai một kẻ nô bộc. Anh hậm hực nghĩ bụng rồi tự cho phép bản thân buông một câu châm biếm cón con như thế.

Song, Holo đáp trả tức thì.

"Anh cũng nên cẩn thận mồm mép để không bị vẫy chào tạm biệt đi nha."

Lawrence không sao cưỡng lại được cái cảm giác ghét cay ghét đắng dành cho Holo, kẻ vừa vớt lại câu xia xói kia và nhanh nhẹn di chuyển tới trước.

Tuy nhiên, anh biết chắc rằng những cuộc đối thoại như thế này sẽ không thể nào diễn ra trừ khi họ thật sự thân thiết.

Vấn đề ở đây là sau những lần ngáng chân Lawrence, Holo chẳng thèm đỡ anh dậy lấy một lần.

"Nếu tâng bốc một con heo, nó sẽ leo lên cả ngọn cây, nhưng tâng bốc một con đực sẽ khiến họ bay lên chín tầng mây."

Bất cứ sự phản kháng nào đều đã bị Holo nhẹ nhàng niêm phong.

Lawrence không thể phủ nhận hoàn toàn lời cô nói, có lẽ đây mới chính là vấn đề.

"Và khả năng kiểm chế cơn giận của tôi sắp bay theo sĩ diện luôn này."

Thích thú trước câu đùa của Lawrence, Holo cố ý vỗ tay bồm bộp rồi bật cười khanh khách.

Bỏ chỗ sách lại nhà trọ, Lawrence thực hiện lời hứa để Holo tùy chọn bất cứ món gì cô muốn cho bữa tối, nên sau khi bước chân vào một quán rượu thích hợp, cô đã quyết định gọi món heo sữa quay.

Người ta xiên cây từ mồm xuống hậu môn con heo sữa, rồi chậm rãi quay trực tiếp trên ngọn lửa hồng, đôi khi họ phết lên da con heo một loại dầu ép từ hạt cây rồi tiếp tục quay đều. Đây là một món ăn có cách chế biến kỳ công và tốn sức lặp lại quá trình.

Một khi con heo sữa đã chín vàng, họ sẽ nhồi vào mồm nó các loại thảo mộc và bày lên một cái đĩa thật lớn, sau đó cắt tai phải của con heo như một cách thể hiện lời cầu chúc may mắn.

Thông thường một con heo đủ cho năm đến sáu người ăn và được phục vụ cho những dịp chúc tụng nào đó, nên khi nghe Lawrence gọi món heo sữa quay, cô gái phục vụ ngạc nhiên ra mặt. Cả lũ đàn ông trong quán rượu cùng đồng thanh xướng lên những tiếng trầm trồ lẫn ghen tỵ lúc món ăn được đưa ra.

Nhưng khi nhìn thấy người tấn công trực diện đĩa thức ăn là Holo, những tiếng thốt đầy đổ kỵ đã trở thành tiếng thở dài đồng cảm.

Không ít lần Lawrence bị người khác xoáy ánh mắt chất chứa thù địch vào người khi dắt theo cô bạn đồng hành xinh đẹp, nhưng sự ghen ghét của

những gã đàn ông dường như đều biến mất một khi họ hiểu ra sự tồn tại của cô nàng thật sự ngon tiền.

Thấy Holo không thể tự xẻ thịt cho vào đĩa nên Lawrence đành can thiệp, nhưng vì không có hứng ăn thịt, anh chỉ lọc ra và nhâm nhi lớp da nâu vàng giòn tan. Dầu hạt cây thơm nồng và dậy mùi trên miếng da rất ngon lành, Lawrence quyết định cắt thêm phần tai trái dai dai, định cho vào đĩa thì bị Holo cướp mất. Rượu nho luôn là thứ đồ uống thích hợp để dùng chung với thịt hơn là bia, và giá cả của nó cũng không vừa.

Holo thực sự nuốt chửng bữa ăn, hoàn toàn không bận tâm đến lọn tóc màu hạt lanh mượt mà xõa xuống từ mũ áo choàng bị quét vào mỡ lợn. Cô ngấu nghiến đúng kiểu một con sói thực thụ.

Khi Holo mút xong phần xương sườn cuối cùng, bên trong quán rượu vang lên tràng vỗ tay tán dương.

Song, chẳng thềm để ý đến tiếng ồn đó, cô liếm dầu trên những đầu ngón tay trước khi nốc chén rượu nho rồi ợ ra một cái thật sáng khoái. Trước hành động trang nghiêm kỳ lạ của cô, những gã bợm nhậu trong quán thở dài thán phục.

Vẫn không đếm xỉa đến bọn họ, lần đầu tiên trong suốt bữa ăn Holo đưa mắt nhìn vào mắt Lawrence, người ngồi đối diện cô và kẹp giữa là con heo đã bị tàn phá thành hình dạng khốn khổ. Và rồi cô nhoẻn miệng cười với riêng mình anh.

Có lẽ Holo đang gửi lời cảm ơn tới anh vì bữa ăn, nhưng sau khi đã xử gọn con heo mập mập đến tận xương, dường như cô vẫn còn cố sức săn đuổi thêm.

Không, có lẽ cô đang tìm kiếm thực phẩm dự trữ để dành cho lúc bụng rỗng tiếp theo.

Chỉ riêng nụ cười đó đã đủ để Lawrence không màng đến số tiền đầu đầu sắp phải chi trả, rõ ràng anh đã từ bỏ hy vọng thoát khỏi chiếc nanh sắc nhọn của cô. Chẳng còn cách nào khác, anh đành cố gắng nhắc bản thân không quên mua thêm thức ăn dự trữ.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Lawrence trả tiền cho bữa ăn bằng phí sinh hoạt tận mười ngày và họ rời quán rượu.

Là trung tâm của dòng chảy lông thú, Lenos dường như lấy được rất nhiều mỡ thừa từ động vật. Có lẽ đó là lý do vì sao Lawrence cảm thấy số ngọn đèn bập bùng chiếu sáng con đường đêm dọc lối về của nơi đây nhiều hơn hẳn những thị trấn khác.

Trái với sự vồn vã ban trưa, lúc này những người đi đường ghé sát mặt vào nhau rì rầm trò chuyện bước đi của họ lặng lẽ như thể sợ tạo ra cơn gió thổi tắt những ngọn lửa đang run rẩy trong ánh sáng lập lờ.

Holo chậm rãi bước dọc con đường, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười mơ màng như thể đang chìm trong giấc mộng đẹp, có lẽ nổ xuất phát từ sự mãn nguyện của cô sau khi đánh chén no say bữa ăn ban nãy.

Và như một lẽ tự nhiên, cô nắm tay Lawrence để không lạc khỏi con đường.

"Hử?"

Có cảm giác Holo vừa nói điều gì, Lawrence lên tiếng hỏi lại nhưng cô chỉ khẽ lắc đầu.

"Không có gì, tôi chỉ nói đêm nay thật đẹp thôi."

Holo đáp trong lúc mơ hồ nhìn xuống mặt đất. Và tất nhiên Lawrence cũng tán thành cảm nhận của cô.

"Cơ mà, nếu buổi tối nào cũng thế này... Có vẻ sẽ gay go lắm đấy."

Một tuần lễ trong sự xa xỉ ắt hẳn sẽ làm rộng túi anh và biến não anh thành một thứ chất lỏng sền sệt.

Dường như Holo cũng đồng tình.

Cô rung nhẹ cổ họng, bật cười khúc khích.

"Vì nước muối ha."

"?"

"Nước muối ngọt ngào..."

Phải chăng Holo đã ngấm men say, hay cô đang giăng lưới hòng bẫy anh chuyện gì khác. Lawrence toan hỏi lại nhưng bầu không khí quanh họ lúc này quá thanh bình để bị phá hỏng bởi một câu khiếm nhã. Cuối cùng anh lặng lẽ về đến nhà trọ mà không nói một lời.

Dẫu say sưa đến đâu, những người sống tại thị trấn luôn có thể tìm đường về nhà miễn là họ còn có thể bước đi, nhưng điều đó hơi khác với những vị khách lữ hành. Bất kể đôi chân có mệt thế nào, họ vẫn phải gắng sức về đến nhà trọ.

Holo dường như ngã khụy ngay sau khi anh mở cửa bước vào sảnh quán trọ.

Không, Lawrence nghĩ. Có lẽ cô chỉ đang giả vờ ngủ.

"Cha mẹ ơi, ở quán trọ khác là anh bị mắng vào mặt rồi đấy nhé."

Khi Lawrence và Holo bước vào, anh trông thấy Eve đang ngồi cạnh bếp than với Arold. Vẫn giấu khuôn mặt bên dưới vải chụp đầu, cô cất lời vui vẻ bằng chất giọng khàn khàn.

"Chuyện đấy chỉ xảy ra vào ngày đầu thôi. Nếu mỗi đêm đều như thế thì họ chắc hẳn sẽ trao tôi một nụ cười thông cảm."

"Ô, cô ấy uống nhiều thế cơ à?"

"Như cô thấy đó."

Eve mỉm cười không thành tiếng, rồi hớp một ngụm rượu.

Khi Lawrence cố gắng đỡ Holo đi qua hai người bạn họ thì Arold, người vẫn ngồi trên chiếc ghế yêu thích, mắt nhắm nghiền suốt như đang ngủ, chợt lên tiếng.

"Về người thương nhân buôn lông thú phía Bắc. Ta đã nói chuyện với ông ấy. Và ông ấy bảo năm nay tuyết rơi ít, là dịp thuận lợi để đi lên phía Bắc."

"Cảm ơn ông vì đã cất công hỏi giúp."

"Nếu cậu muốn hỏi chi tiết... Ôi, lại quên hỏi tên ông ta rồi."

"Là Kolka Kuus."

Được Eve mớm lời, Arold lẩm bẫm "à, chắc là thế".

Bầu không khí lúc này rất thoải mái khiến Lawrence muốn ở lại lâu hơn.

"Kolka đang trọ tại tầng bốn. Ông ta bảo buổi tối gần như lúc nào cũng rảnh. Nếu muốn biết thêm cậu nên đến phòng ông ta."

Lawrence cảm thấy mọi chuyện thật thuận buồm xuôi gió.

Song, Holo lúc này đang bầu chặt vạt áo anh như muốn thúc giục nên Lawrence cảm ơn Arold rồi chào cả hai trước khi leo lên cầu thang. Ngay

lúc rời đi, Lawrence thoáng thấy Eve nâng cốc rượu về phía mình. Hành động của cô mang hàm ý hãy mau quay xuống chung vui cùng họ.

Từng bước, từng bước leo lên những bậc thang, cuối cùng họ cũng đến được căn phòng và mở cửa ra.

Lawrence tự hỏi đã bao lần anh dìu Holo đến trước cửa phòng như thế này.

Trước khi gặp được Holo, bất kể có say lúy túy đến thế nào hay vui vẻ ra sao, anh luôn một mình trở về nhà trọ, nơi mà nỗi sợ hãi cô độc của anh đánh bay toàn bộ những niềm vui và cơn say vừa ngấm.

Tuy nhiên, đến bây giờ nỗi sợ hãi trong anh vẫn không hoàn toàn tan biến mất.

Nó chỉ đơn thuần được thay thế bằng nỗi sợ mới, rằng anh còn có thể dìu Holo như thế này bao nhiêu lần nữa.

Mặc dù biết đây là điều bất khả, nhưng Lawrence không tài nào thoát khỏi thôi thúc muốn bày tỏ với Holo rằng anh muốn cùng cô phiêu bạt đến cuối đời. Dù có là gì của nhau đi nữa, được ở bên cô mãi về sau là mong ước lớn nhất trong lòng anh.

Mím cười cay đắng với chính mình, Lawrence phui chăn rồi đặt Holo ngồi lên giường. Anh nhận ra rằng cô đang ngủ thật chứ không phải giả vờ.

Cởi áo choàng không tay, áo choàng dài và chiếc áo khoác nặng nề của cô ra, tiếp đến anh tháo cả giày và thắt lưng. Tất cả những công đoạn đó anh đều đã thuần thục đến đáng buồn. Sau khi giúp cô trút bỏ y phục, anh đặt Holo nằm xuống giường.

Holo ngủ rất sâu, sâu đến mức nếu bị anh tấn công lúc này, chắc cô cũng chẳng nhận thức được gì.

Rượu đã làm đầu óc anh trở nên phấn khích, tạo điều kiện cho ý nghĩ đen tối trỗi dậy, nhưng chợt nhớ đến vẻ vô sỉ thường ngày của Holo, anh cảm thấy dù chuyện đó có diễn ra, cô thực sự sẽ không phát hiện cho đến cuối cùng.

Và chẳng có gì vô nghĩa hơn thế này. Nghĩ đến đây, xúc cảm trong anh tan biến nhanh hơn cả bong bóng.

"Tại cô là một kẻ đáng ghét đấy."

Lawrence thì thầm trong lúc nở nụ cười, đổ lỗi cho Holo vì sự ích kỷ của riêng mình. Chợt kinh ngạc, anh lùi người về sau một chút.

Holo vừa mở mắt ra, và đang dần tập trung ánh nhìn vào anh.

"Sao thế?"

Anh không hoảng loạn vì sớm cho rằng có thể cô cảm thấy khó ở trong người.

Nhưng dường như đó không phải là lý do Holo thức giấc.

Cô từ từ đưa tay ra từ bên dưới tấm chăn.

Vô thức nắm lấy bàn tay Holo, Lawrence cảm nhận được lực nắm của cô rất yếu.

"Hửm?"

"Tôi sợ."

Buông hai chữ gãy gọn, Holo nhắm mắt lại.

Anh tự hỏi phải chăng cô đang gặp ác mộng, vì sau đó không lâu Holo mở mắt lần nữa, trên khuôn mặt cô vương lại vẻ thẹn thùng như thể đã lỡ

miệng thốt ra điều nên giấu kín.

"Có chuyện gì trên đời này khiến cô lo sợ được chứ?"

Do đó, Lawrence cố gắng khích lệ bằng giọng điệu tươi sáng nhất và trong một thoáng, anh có cảm giác đã nhìn thấy nụ cười biết ơn hiện trên khuôn mặt Holo.

"Lúc này mọi chuyện đều rất thuận lợi đúng không nào? Chúng ta đã có sách trong tay và cũng chẳng vướng vào rắc rối nào cả. Nghe bảo đường lên phía Bắc năm nay lại thông thoáng nữa. Và..."

Lawrence ngừng một nhịp, nâng bàn tay đang nắm hờ lấy tay mình của Holo lên rồi hạ xuống.

"Chúng ta vẫn chưa cãi nhau lần nào."

Dường như cách xoa dịu của anh có hiệu quả.

Holo mỉm cười và khép mắt lại lần nữa trước khi khẽ thở dài.

"Đần thối à..."

Buông tay anh ra, Holo chôn vùi bàn tay mình vào trong tấm chăn.

Chỉ có một thứ duy nhất trên đời này khiến Holo sợ hãi.

Đó là nỗi cô độc.

Vậy phải chăng nỗi sợ của Holo chính là đoạn kết của chuyến hành trình? Quả thật chính anh cũng lo sợ điều ấy xảy ra. Nếu đó thực sự là ý Holo muốn truyền đạt thì có lẽ chuyến hành trình của họ đã quá thuận lợi.

Nhưng kể cả như thế, anh vẫn cảm thấy có gì đó không phù hợp với vẻ mặt của Holo lúc này.

Đã một lúc trôi qua mà Holo vẫn chưa mở mắt ra lần nữa. Ngay khi anh cho rằng cô đã chìm vào giấc ngủ thì đôi tai cô co giật như đang chờ đợi điều gì, cùng lúc đó chiếc cằm hơi nhô ra.

"Điều tôi lo sợ là..."

Holo bắt đầu lên tiếng, và rụt cổ lại về mãn nguyện khi Lawrence vươn tay xoa đầu cô trong vô thức.

"Điều tôi lo sợ là đây."

"Hử?"

"Anh không biết sao?"

Holo mở mắt và nhìn vào khuôn mặt Lawrence.

Sắc màu ánh lên trong đôi mắt ấy không phải là sự khinh miệt, giận dữ hay ghét bỏ mà là nỗi run sợ.

Bất kể điều đó là gì, cô thực sự khiếp sợ nó.

Song, Lawrence không tài nào đoán ra được nỗi sợ hãi của cô xoay quanh điều gì.

"Tôi không biết. Có phải là... Kết thúc chuyến hành trình?"

Mất kha khá sức lực nhưng Lawrence đã hỏi ra được điều mình suy nghĩ, và nét mặt Holo dịu lại như đã an tâm phần nào.

"Chuyện đó tất nhiên... tôi sợ. Vì đã rất lâu rồi, thực sự rất lâu rồi tôi mới có khoảng thời gian vui vẻ nhường này... Nhưng mà, có một chuyện làm tôi sợ hãi hơn cả..."

Trong thoáng chốc, Holo bỗng trở nên rất xa vời.

"Nếu anh không biết cũng không sao. À không..."

Holo ngật ngừng, rút tay ra khỏi tấm chắn lần nữa, và cầm lấy tay anh bỏ ra khỏi đầu mình.

"Nếu đến cả anh cũng nhận ra thì gay go lắm."

Nói xong cô cười phá lên rồi vùi mặt vào cả hai tay bên dưới tấm chắn.

Thật kỳ lạ, anh không có cảm giác mình đang bị cự tuyệt.

Nó có vẻ theo hướng ngược lại.

Holo cuộn tròn bên dưới tấm chắn, dường như lần này cô thực sự muốn thiếp đi.

Nhưng rồi cô lại ló mặt ra lần nữa như chợt nhớ ra chuyện gì.

"Anh đi xuống dưới cũng không sao, nhưng làm gì cũng chùng mịch đừng để tôi nổi cơn ghen nha."

Liệu Holo đã nhận ra cử chỉ ban nãy của Eve hay cô chỉ đang giăng bẫy thử thách anh?

Dù là bên nào thì Holo cũng đã đoán chính xác về kế hoạch của anh. Lawrence cốc nhẹ vào đầu cô trước khi trả lời.

"Hình như tôi thích mẫu con gái có tính độc chiếm và tự ghét mình đấy."

Nghe anh pha trò, Holo nhe răng cười toe toét.

"Tôi ngủ trước đây."

Nói xong, Holo lại vùi vào trong chắn.

Lawrence không biết Holo đang sợ hãi điều gì, nhưng nếu có thể anh muốn giúp cô gỡ bỏ nỗi sợ đó ra khỏi lòng mình.

Chăm chú nhìn vào bàn tay vẫn còn vương lại cảm giác lúc xoa đầu Holo, anh khẽ nắm tay lại như cố giữ cho cảm giác ấy không tan biến mất.

Nếu có thể anh muốn ngồi cạnh cô mãi mãi, nhưng anh cần rời đi để cảm ơn Eve đã giới thiệu Rigolo cho mình.

Cô ấy là một thương nhân, tùy thuộc vào hoàn cảnh mà có thể rời khỏi thị trấn trong nay mai. Lawrence không muốn cô nghĩ anh là loại đàn ông coi trọng việc làm vui lòng cô bạn gái đồng hành hơn là bày tỏ lòng biết ơn đúng đắn.

Dẫu có cảm giác nếu Holo tỉnh dậy, anh sẽ lại bị móng vuốt của cô dễ dàng bắt lấy, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Bởi sau tất cả, anh đã sống gần nửa đời mình dưới danh nghĩa là một thương nhân.

"Thế thì tôi sẽ làm như lời cô bảo."

Anh khẽ thì thầm như để biện hộ cho hành động của mình.

Điều anh đã nói với cô hầu bàn ở quán rượu có khả năng là sự thật. Dù không bị kiểm soát dây buộc túi tiền nhưng anh đã bị nắm chặt dây cương. Dẫu rất cay cú nhưng nếu nhìn từ quan điểm của Holo, mọi chuyện chắc chắn đều hết sức hiển nhiên.

"..."

Quả không sai, nỗi sợ của anh chính là điểm kết của chuyến hành trình.

Còn nỗi sợ của Holo là gì?

Lawrence nghiêng đầu tư lự như một cậu thiếu niên.

Lawrence trông thấy ba người khách lặng lẽ uống rượu tại tầng hai. Một người ra dáng thương nhân, hai người còn lại trông như thợ thủ công lưu động. Nếu cả ba đều là thương nhân, không đời nào họ có thể ngồi uống với nhau một cách trầm lặng như thế, nên anh tin vào phán đoán của mình.

Khi anh xuống đến tầng một, Eve và Arold vẫn ở đó.

Họ ngồi đứng tư thế như lúc anh rời đi và bất động như thể thời gian đã ngừng trôi, ánh mắt mỗi người nhìn về một hướng khác nhau.

"Bộ có mù phù thủy nào hắt hơi hay sao thế?" Lawrence mở miệng hỏi.

Đây là một trong những cách nghĩ mê tín thông thường. Người ta tin rằng cái hắt hơi của phù thủy có thể ngưng đọng cả thời gian.

Arold nhích nhẹ tròn mắt liếc nhìn về phía Lawrence.

Nếu Eve không cười phá lên, chắc anh đã tưởng rằng phát ngôn của mình mạo phạm đến ông ta mất rồi.

"Tôi là thương nhân nhưng ông già thì không phải. Nên rất khó kéo dài cuộc đối thoại."

Dường như không có vật dụng nào khác mang hình dạng của một cái ghế, Eve chỉ tay vào một hộp gỗ rỗng.

"Nhờ ơn cô, chúng tôi đã được diện kiến ngài Rigolo mà không có trở ngại nào. Nhưng mà ngài ấy có vẻ mặt âm đạm thật nhỉ."

Khi Lawrence ngồi xuống, Arold đưa cho anh cốc rượu nho ấm nóng, trông ông già uể oải đến mức dù ai đó thông báo cô con gái rượu của ông

vừa đến chơi, chắc ông cũng chẳng buồn ra nghênh đón.

"Haha, quá chuẩn. Chẳng có ai trông tiêu điều như gã đấy đâu."

"Dù tôi khá ghen tỵ với kỹ năng đặc biệt của ngài ấy."

"Anh đã được chiêm ngưỡng rồi sao?" Vẻ mặt Eve lập tức bừng sáng như muốn hỏi Lawrence câu đó.

"Anh có vẻ được lòng Rigolo đấy. Anh có nghĩ rằng nếu cả hai hợp tác làm ăn sẽ khiến cho hầu hết những thương nhân khác phải trần trụi không?"

"Đáng tiếc, dường như ngài ấy không có ý định như thế đâu."

Có thể Rigolo không phải là loại người có những ham muốn như vậy.

"Vì gã đã hoàn thiện hạnh phúc cuộc đời trong cái dinh thự xuống cấp đấy rồi. Chắc anh cũng nhìn thấy khu vườn rồi nhỉ?"

"Vâng, khu vườn ấy quả tuyệt vời. Và cũng khó mà có cơ hội được chiêm ngưỡng khung cửa sổ bằng kính to như thế nữa."

Khi Lawrence cố tình đáp lại bằng lối diễn đạt của một thương nhân, Eve ngẩng khuôn mặt hơi cúi xuống lên và cười thật tươi như muốn thể hiện cho anh thấy rõ.

"Tôi không bao giờ có thể chịu nổi cuộc sống đấy. Tôi sẽ phát cuồng lên mất."

Dù không mãnh liệt đến mức đó, nhưng Lawrence có thể hiểu được cảm xúc của Eve.

Thương nhân là loại người xem việc suy tính lợi nhuận chẳng khác là bao so với việc duy trì hơi thở mỗi ngày.

"Thế anh có nghe được thông tin về hội nghị không?"

Đôi mắt Eve ánh lên từ khe hở mũ chụp khi cô lên tiếng. Nghe đến đây, Arold nhìn thẳng vào cô trông khó chịu thấy rõ rồi quay phắt đi.

Về phần mình, Lawrence vẫn dán nụ cười tươi vui bên trên, để che phủ khuôn mặt thương nhân đã sẵn sàng bên dưới.

Như anh đã dự đoán ban đầu, đây là mục đích chính của Eve khi cô sắp xếp cho họ gặp Rigolo.

"Nghe bảo đã có kết luận từ hội nghị."

Tất nhiên Eve chỉ có thể bán tín bán nghi, không thể nào biết chính xác đó có phải là lời Rigolo đã nói hay không.

Song, giả định trên chỉ xảy ra khi Eve không nắm được thông tin từ trước. Ngược lại, nếu đã có thông tin trong tay, cô có thể kết hợp để làm sáng tỏ vấn đề và sự việc này sẽ cho cô biết thêm nhiều thứ.

"Nội dung của nó là?"

"Rất tiếc nhưng chỉ đến đây thôi."

Như một đứa trẻ chăm chú nhìn vào chiếc đồng hồ cát và chờ đợi cát rơi xuống, Eve lia ánh mắt từ bên dưới mũ chụp dò xét khuôn mặt Lawrence. Cuối cùng cô quay phắt mặt đi, dường như đã nhận ra dù nhìn thêm cũng chẳng nhận được gì, rồi kê môi hớp một ngụm rượu.

Và đây chính là thời điểm để thay đổi cục diện tấn công và phòng thủ.

"Còn cô Eve thì sao, cô có hỏi ra được gì không?"

"Tôi á? Haha, gã đấy rất cảnh giác với tôi. Cơ mà, nếu đã chính miệng Rigolo, một kẻ luôn rạch ròi phải trái nói ra thì..."

"Đó hẳn là một sự thật nằm ngoài dự đoán."

Nếu kết luận thực sự đã được đưa ra, chắc chắn những kẻ đang nắm thông tin sẽ không tài nào nín nhịn được mà léo mép với người khác. Và giả sử kết quả của hội nghị không mang lại lợi ích cho thương nhân ngoại trấn, thì chẳng ai bị tổn hại bởi thông tin rò rỉ.

Trước hết, hội nghị được tiến hành dựa trên tiền đề rằng nội dung của nó sẽ được công khai.

"Tuy nhiên, chuyện làm tôi bận tâm là..."

"Hừm?"

Eve khoanh chân, hướng mặt nhìn Lawrence.

"Cô Eve theo đuổi cuộc đối thoại này với mục đích gì."

Anh có cảm giác Arold vừa bật cười.

Trong cuộc trò chuyện giữa các thương nhân, lợi ích và động cơ của họ rất mơ hồ.

"Anh vào thẳng trọng tâm ghê nhỉ. Xem ra anh chẳng phải loại luôn nhúng tay vào mấy vụ buôn bán nhỏ nhặt rồi, hay là anh hầu như không đến đây để thương lượng?"

Thật khó để tưởng tượng một người phụ nữ lại có giọng điệu kiên định như vậy.

Không, rất có thể chính vì là một nữ thương nhân nên cô mới kiên định như thế.

"Cũng giống như những thương nhân khác, tôi muốn bằng mọi cách rút ra món hời lớn từ vụ này. Đây là tất cả. Liệu còn có lý do nào khác

sao?"

"Có thể cô đang cố gắng để tránh thiệt hại nặng nề."

Lawrence nhớ lại vụ lùm xùm xảy ra tại thị trấn Giáo hội Ruvínheigen.

Dẫu thông hiểu bằng lý trí, người ta vẫn không thể tưởng tượng ra cảm giác mất mát thực sự cho đến khi tự mình trải nghiệm trong thực tế.

"Mỗi người đều có hai con mắt, nhưng không có nghĩa là nhìn được, hai thứ cùng một lúc. Mặc dù tôi cho rằng từ một góc độ nào đấy, việc tránh thiệt hại là không sai."

"Ý cô là?"

Eve gãi đầu trước câu hỏi của Lawrence.

"Tôi chuyên buôn tượng đá."

"Là tượng Đức Mẹ sao?"

Trong thoáng chốc, hình ảnh bức tượng tại nhà Rigolo hiện trên trong tâm trí Lawrence.

"Ừ, anh nhìn thấy bức tượng tại nhà Rigolo không? Nó đến từ thị trấn cảng có tên Gerube nằm dọc vùng biển phía Tây. Tôi đã nhập hàng từ đấy và bán cho nhà thờ nơi này. Do chỉ là công việc mang đá về bán thôi nên tỷ suất lợi nhuận không được tốt lắm, nhưng ngay khi được nhà thờ ban phước, những phiến đá có thể bán được với giá cao hơn hẳn. Trong khu vực này thì dân dị giáo có phần lớn mạnh hơn. Nhưng nhờ có cuộc đại viễn chinh mỗi năm mà số người mua tượng đá cực kỳ nhiều."

Đó là thuật giả kim của Giáo hội. Giống như giá trị của những viên pirit tăng vọt nhờ sự hăng hái và đầu cơ của mọi người tại thị trấn

Kumersun, đức tin của tôn giáo cũng có thể dễ dàng biến thành tiền.

Nó béo bở đến mức khiến anh mong được phép cắn một miếng.

"Tiếc thay, tôi không được hưởng phần lợi nhuận đấy, nhưng bù lại lượng hàng giao dịch rất khá. Song tất cả đều đã thành rác rưởi kể từ khi cuộc hành quân năm nay bị tạm hoãn. Và tôi đã trải nghiệm một bài học xương máu rằng chẳng nơi đâu trở mặt nhanh bằng Giáo hội."

Có lẽ chẳng có gì bi kịch hơn việc lưu kho và vác trên vai số tượng đá vừa công kênh vừa nặng trĩch đó.

Chi phí vận chuyển thì chông chất mà địa điểm bán lại có giới hạn. Nếu Eve đã sử dụng loại hình vay tín dụng để khuếch trương giá trị đơn hàng lên, có lẽ lúc này cô đang bị khoản vay ấy bóp nghẹt.

Lawrence không nghĩ một thương nhân tầm cỡ Eve lại cho phép tất cả rủi ro tập trung vào một chỗ cố định như thế, nên có lẽ cô sẽ không đối mặt với nguy cơ phá sản tức thì, nhưng tất nhiên nó vẫn giáng cho cô một đòn đau đớn.

Và trong cơn nóng giận, không có gì lạ khi Eve để mắt đến thương vụ đầu cơ lông thú.

"Nghe bảo quyền thế của Giáo hội đang bắt đầu sa sút, ngay cả ở phương Nam, vì vậy tôi thấy rằng đã đến lúc mình nên ngừng gửi hàng lên con tàu đang chìm. Thành ra tôi định làm một mẻ lớn cuối cùng rồi nhảy thuyền, nhưng không ngờ..."

Cách Eve diễn đạt còn có thể được hiểu theo một nghĩa khác, rằng cô sẽ không thể nào nhảy thuyền trừ khi làm một mẻ cuối cùng.

"Cho nên chúng tôi mới vừa thảo luận về việc nếu đã bỏ công để thu về một số lợi nhuận lớn thì có lẽ nên xuống phương Nam luôn."

Lawrence không hỏi "chúng tôi" mà Eve vừa đề cập đến gồm những ai.

Nghe đến đây, ông già Arold ngồi cạnh lẩm bẩm.

"Có lẽ đây là thời điểm thích hợp để làm một chuyến hành hương."

Một chuyến đi như thế không khác nào hành trình tìm kiếm một nơi để chôn cất hài cốt ông già.

Anh luôn nghe thấy câu nói cửa miệng đó của Arold mỗi khi dừng chân tại nhà trọ, nhưng lần này âm vang của nó đột nhiên nhuộm màu hiện thực.

"Với lý do như thế,"

Eve lên tiếng, thu hút ánh mắt Lawrence về phía mình.

"Anh sẽ cho tôi vay ít tiền chứ?"

Một câu nói dường như không ăn nhập với bối cảnh.

Tuy nhiên, Lawrence không mấy kinh ngạc bởi anh có linh cảm rằng điều gì đó đại loại như thế này sẽ đến.

"Tôi đang nắm trong tay thông tin có độ chính xác cao về nội dung của hội nghị. Tôi có thể sắp xếp tất cả các thỏa thuận ngầm, vấn đề chỉ là tiền."

Eve giương đôi mắt nhìn thẳng vào Lawrence, dù trông cô như thể đang trừng mắt nhìn anh hơn. Nhưng anh biết tổng hành động của cô chỉ là giả vờ.

"Sau khi xem xét kỹ lưỡng nội dung của kế hoạch và nhận thấy lợi ích cân bằng với rủi ro thì tôi sẽ vui lòng đầu tư."

"Kế hoạch của tôi xoay quanh việc buôn bán lông thú. Lợi ích sẽ gấp đôi vốn đầu tư."

Chắc hẳn không có người thương nhân nào trên thế giới này chấp nhận bước lên thuyền với lời giải thích ngắn gọn như vậy, nhưng anh cho rằng Eve biết điều đó.

Sau khi ngừng diễn kịch, cô hạ giọng và biểu cảm trên mặt cô trở nên dịu lại.

"Tôi cam đoan hội nghị năm mươi người đã ra quyết định bán lông thú cho thương nhân ngoại trấn, và có kèm theo điều kiện."

"Nguồn gốc thông tin từ đâu?"

Có lẽ đây là một câu hỏi vô ích, cũng giống như việc hỏi tuổi của cô hầu bàn quán rượu.

"Nhà thờ."

"Dù họ đã trở mặt với cô sao?"

Ngay khi Lawrence phản pháo lại, Eve liên nhún vai bật cười.

"Bất kể đã đường ai nấy đi sau vụ lục đục, người ta vẫn nên sử dụng chiến thuật chừa lại tay trong chứ."

Lawrence rõ ràng không thể đặt lòng tin vào Eve, nhưng anh cũng không nhận thấy cô đang nói dối. Phần nào đó trong anh cảm thấy có thể tin tưởng lời giải thích này hơn hẳn câu tuyên bố cô đã nghe được thông tin từ Rigolo.

"Vậy điều kiện là gì?"

"Thương nhân ngoại trấn chỉ được phép mua lông thú khi trả bằng tiền mặt."

Đối diện với nguy cơ bị chiếm quyền lưu thông lông thú, Lawrence tự hỏi thị trấn sẽ đưa ra quyết định nào để đối ứng, nhưng sự thông minh của kế sách này đã khiến anh phải buột miệng thốt ra mà không kịp suy nghĩ.

"Tức là họ không tuyên bố không bán, đám thương nhân đến từ xa không đời nào có chuyện vác theo cả đồng tiền xu leng keng trong người."

"Chính xác. Tuy nhiên bọn họ ắt hẳn cũng không chấp nhận quay về tay trắng, nên sẽ vét từng đồng xu cắc bạc trong túi ra để mua tất cả những gì có thể."

Điều này có nghĩa là chỉ cần có tiền mặt, bất cứ ai cũng có thể thu mua lông thú chất lượng cao tại Lenos và mang đến thị trấn khác.

Tuy nhiên Lawrence vẫn còn băn khoăn một điều.

Ngay khoảnh khắc Eve nói với anh điều này, chẳng phải anh đã có thể loại bỏ cô và thực hiện giao dịch một mình hay sao?

"Tiết lộ trước cho tôi thông tin như thế liệu có ổn không?"

"Nếu anh nhắm đến số lợi nhuận cón con thì cứ việc thực hiện giao dịch một mình."

Bên dưới lớp vải chụp đầu, nét mặt Eve không thể nhìn thấu.

Phải chăng cô nàng đang đánh giá thấp anh, hay là có điều kiện gì khác khiến phi vụ này không thể tiến hành bởi một người.

Lawrence quyết định nên tránh thể hiện lời nói và thái độ bất cần, chờ đợi Eve tiếp tục.

"Thực tế thì anh không mang theo nhiều tiền bên mình?"

"Tôi không phủ nhận điều đấy."

"Nếu thế thì anh không nên lãng phí cơ hội ngàn năm có một này. Anh thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của Rigolo, nên tôi dám cá anh chẳng có người quen nào tại thị trấn này để vay tiền, đúng chứ?"

Những lời Eve nói quả không sai.

Nhưng Lawrence bỗng cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

Rất có khả năng Eve vốn dĩ muốn tiếp cận nhằm đánh giá anh như một nhà đầu tư. Và nếu đó là sự thật thì có sự khác biệt lớn về lượng thông tin và suy luận giữa hai bên.

Lawrence hoàn toàn chẳng biết gì về Eve.

"Nhưng tôi có thể rút về thị trấn khác và chuẩn bị tiền mặt tại đấy. Chẳng phải cô vốn kỳ vọng như thế khi đề nghị tôi đầu tư vào cơ hội này sao?"

Vì Lawrence không mang theo nhiều tiền mặt, hơn nữa cũng chẳng có ai trong thị trấn để vay tiền, nên ngoài trường hợp đó ra thì chẳng còn khả năng nào khác

Song, Eve lại chậm rãi lắc đầu.

"Hiển nhiên, sau khi xem xét về ngoài của anh và bạn đồng hành, cùng khoản chi phóng khoáng cho nhà trọ, tôi cho rằng anh có thể dùng toàn lực gom được một ngàn đồng bạc trenni. Nhưng tôi đoán chừng tại thời điểm anh gom được tiền thì lông thú đã bị bán hết mất rồi."

Mặt sau của mặt sau là mặt trước.

Lawrence có cảm giác anh càng chú ý để không rơi vào mưu mẹo của Eve, đôi chân anh càng bị sa lầy vào.

Chẳng phải hội nghị đưa ra quyết định kia nhằm ngăn chặn tình trạng mua đứt lông thú hay sao?

Vừa nghe qua, anh đã thấy đề xuất chấp thuận cho mua hàng chỉ bằng tiền mặt rất thông minh.

"Anh thực sự cho rằng tất cả những thương nhân đang ở ngoài thị trấn tập trung lại chỉ để đầu cơ riêng lẻ?"

"Có một thế lực giàu có nào đấy đang giật dây để làm một vố lợi nhuận lớn thực sự."

"Chính xác. Và đây chính là cuộc chiến thương mại."

"Cuộc chiến... thương mại?"

Có lẽ cụm từ này là một thuật ngữ vì đây là lần đầu tiên anh nghe thấy, nhưng có một điều gì đó về nó khiến trái tim thương nhân của anh run rẩy.

"Chắc anh không dành nhiều thời gian ở vùng ven biển. Những cuộc chiến thương mại đang nổi cộm ở đây đến mức chỉ cần đến một thị trấn cảng nhấp rượu cùng bất cứ thương nhân nào là họ sẽ phun ra ngay. Nó không phải là thứ gì đấy đột nhiên xuất hiện từ hư không đâu. Chúng ta là thương nhân, không phải là kẻ cướp. Kẻ tấn công luôn chuẩn bị rất cẩn thận từ trước."

Lời Eve nói cũng là một dạng đạo lý. Chẳng có người thương nhân nào không điều tra kỹ lưỡng món hàng mình sắp thu mua.

"Nói chung những kẻ đang cắm trại ngoài kia hẳn đã dự đoán được kết luận của hội đồng và nhào nặn đối sách rồi. Anh nghĩ xem có bao nhiêu kẻ

có tiền trong thị trấn này?"

Đột nhiên bị hỏi như thế, bất cứ ai cũng khó lòng trả lời, nhưng Lawrence là một thương nhân.

Từ quy mô của thị trấn, anh nhanh chóng thử đưa ra ước tính sơ bộ.

"Những nơi có thiết lập lá chắn thương hội... Có lẽ xấp xỉ hai mươi nơi lớn nhỏ. Các cửa hàng chuyên buôn một loại hàng thì chắc tầm hai ba trăm. Và cũng chùng đấy với những tay thợ thủ công giàu có."

"Ừm, có lẽ thế. Và câu hỏi ở đây là có bao nhiêu kẻ trong số đó ưu tiên lợi ích của bản thân hơn của thị trấn."

Với câu hỏi này, Lawrence không thể đưa ra câu trả lời.

Không phải vì anh không hiểu rõ sự tình, mà là do con người luôn che giấu bản chất tư lợi của mình ngay cả khi họ đang cố gắng thỏa mãn ham muốn đó.

"Chà, dù sao thì chỉ cần một thương hội có quy mô tầm cỡ chọn cách phản bội, tất cả số lông thú sẽ bị lén thủ tiêu mất. Nếu hoạt động thông qua cửa hàng chi nhánh tại thị trấn khác, họ có thể dễ dàng che mắt mọi người."

Thương nhân dù sao cũng là một quần thể, họ không dễ dàng phản bội lại thị trấn nơi mình buôn bán qua năm dài tháng rộng, nhưng đối mặt với lợi ích trước mắt, chẳng ai có thể mãi giữ vững bốn phận.

"Tuy nhiên, tôi không nghĩ những thương hội lớn sẽ phản bội. Vì hiện nay chỉ cần tra trong cuốn sổ cái là có thể nắm hoàn toàn số tiền tệ của một thương hội. Nếu họ lén đưa tiền cho thương nhân ngoại trấn, hành động đó có thể bị truy ra."

Lawrence cũng lập tức đồng thuận.

"Ngay cả khi có quỹ đen không ghi chép trong sổ đi nữa, hội đồng chỉ cần thêm một câu vào kết luận, rằng số tiền mặt phải được xác nhận rõ ràng nguồn gốc là xong."

Khi được phát tấm thẻ có dòng chữ "thẻ chứng nhận thương nhân ngoại trấn" lúc vào Lenos, Lawrence đoán rằng người ta dùng tấm thẻ nhằm đề phòng những thương nhân ngoại trấn có ý định giăng bẫy với giao dịch khó lường, nhưng hóa ra mục đích của nó lại sống động hơn thế.

Lawrence chợt nhớ lại màn kiểm tra cơ thể kỹ lưỡng khá kỳ lạ mà anh và Holo đã trải qua lúc đi ngang trạm kiểm soát. Có khả năng đó là cách họ xác nhận những người đến từ bên ngoài không mang theo lượng lớn tiền mặt.

Có thể tại thời điểm đó, kết luận của hội nghị đã được thông qua.

"Cơ mà, ngoài thương hội ra còn có hàng trăm kẻ khác trữ tiền mặt trong người. Đặc biệt là trong số những người buôn bán vật tư cần cho gia công và những người đứng đầu xưởng thuộc da, hẳn cũng có kẻ cảm thấy bi quan về tương lai của ngành thương mại lông thú tại thị trấn này. Bọn họ sẽ suy nghĩ đến việc tìm kiếm nguồn vốn để có thể bắt đầu cuộc sống mới, và sẵn sàng vẫy đuôi với chính bè lũ thương nhân đang đe dọa ngành thương mại lông thú của thị trấn. Kết luận của hội nghị năm mươi người có thể là chính sách tối ưu nhất mà họ được quyền lựa chọn, nhưng rất ít kẻ an tâm cho rằng kế sách đấy có khả năng ngăn chặn việc mua đứt lông thú. Tôi xin nhắc lại lần nữa."

Eve cất tiếng bằng âm giọng lạnh lùng.

"Toàn bộ lông thú của thị trấn này sẽ bị mua sạch trong chớp mắt."

Phải chăng cô đang cho rằng người của hội đồng sẽ khâu lại kẽ hở đó bằng cách tự mua lấy số lông thú?

Đánh bại bè lũ thương nhân đang âm mưu độc chiếm lông thú của Lenos có nghĩa là phải chiến thắng cả ở trong lẫn ngoài thị trấn. Có lẽ những tay thương nhân kia biết rằng chừng nào mà họ còn lượn lờ bên trong thị trấn để lén lút thăm dò, thì không những hội đồng mãi không đưa ra kết quả, mà biện pháp phòng vệ của thị trấn còn chặt chẽ hơn, nên mới cắm trại bên ngoài.

Trong trường hợp đó, dù có nắm được thông tin rằng kết luận hội nghị đã được thông qua, họ cũng không thể lập tức tràn vào thị trấn. Một khi kết quả hội nghị được công khai, họ phải chờ đợi để đảm bảo nó không bị đảo ngược.

Việc Lawrence và Eve có thể thu mua lông thú không phải là điều bất khả thi.

"Tôi biết rằng tôi không thông thạo thời gian để gom tiền từ thị trấn khác. Như thế có nghĩa là tôi không thể chuẩn bị nhiều tiền mặt lúc này. Và như cô đã biết, tôi cũng không có người quen tại thị trấn."

Đây là điểm làm anh cảm thấy khó hiểu nhất.

Rốt cuộc kế hoạch của Eve là gì?

Bên dưới mũ chụp đầu, đôi mắt xanh chăm chú nhìn anh.

"Nhưng chẳng phải anh đang sở hữu một tài sản rất giá trị sao?"

Lawrence lập tức lọc qua danh sách những thứ mình có trong tay.

Nhưng hoàn toàn không có thứ gì đáng giá để được gọi là tài sản giá trị cả.

Sau tất cả, nếu Eve có thể biết được điều đó, thì nó hẳn là một thứ có thể lập tức nhìn ra khi đứng ở vị trí người ngoài xem xét.

Và thứ duy nhất anh có thể nghĩ đến là chú ngựa của mình.

Nhưng rồi một thứ khác xuất hiện trong đầu Lawrence. Anh lập tức nhìn ngược lại Eve với ánh mắt hoài nghi.

"Đúng vậy, chẳng phải anh có một cô bạn đồng hành rất xinh đẹp sao."

"... Điên rồi!"

Đó là câu nói hoàn toàn xuất phát từ tiếng lòng của Lawrence.

Song, câu cảm thán mà Lawrence vừa thốt lên kia không mang hàm ý rằng không thể bán Holo, mà là bán cô đi rồi thì làm sao có thể nâng cao số tiền đến mức họ mong muốn.

Đồng ý là Holo có dung mạo kiêu sa khiến trăm người đi qua cũng phải ngoái nhìn, nhưng anh không nghĩ có thể quy đổi vẻ đẹp đó thành một ngàn đồng bạc ngay tức thì. Nếu có chuyện như thế, những cô gái xinh đẹp khắp mọi nơi đã bị bắt cóc hết không còn một ai.

Hay Eve đã nhìn ra Holo không phải người phàm, Lawrence chợt nghĩ nhưng rồi nhận thấy kể cả như thế cũng chẳng thay đổi tình hình được bao nhiêu.

"Có lẽ là điên rồi thật. Nhưng có lý do khiến tôi chọn anh."

Lawrence không hiểu ý nghĩa đằng sau nụ cười nhạt vừa hiện ra trên khóe môi Eve.

Cô ta đang thể hiện sự tự tin, hay là đang say sưa với kế hoạch của mình, hay là...

Eve tháo mũ chụp đầu, để lộ ra mái tóc tím vàng óng cùng đôi mắt xanh biếc rồi lên tiếng.

"Chỉ cần chúng ta vờ bảo cô bạn đồng hành của anh là con gái nhà quý tộc và bán đi là ổn thỏa."

"Cái..."

"Anh vẫn nghĩ là bất khả thi?"

Eve nhếch mép cười, để lộ ra chiếc răng nanh bên phải.

Đây là một nụ cười tự giễu.

"Tên của tôi là Fleur Bolan. Danh xưng đầy đủ là Fleur von Eiterzentel Bolan, người thừa kế đời thứ mười một của dòng họ Bolan tề trung thành với quốc vương của vương quốc Winfiel. Chúng tôi là một gia tộc có chức tước thực sự."

Dẫu nghĩ đây là một trò đùa lố bịch thậm chí chẳng thể gây cười, nhưng thực tế Lawrence nhận thấy có chuyện khác lạ.

Đôi tai và đôi mắt của một thương nhân đang nói với anh rằng lời nói và khuôn mặt Eve không thể hiện sự dối trá.

"Tất nhiên, chúng tôi đã sa sút đến mức khốn khó cả trong việc tìm kiếm cái ăn, nhưng cái tên vẫn rất hoành tráng đúng không? Và khi đã lâm vào cảnh đường cùng không thể mua nổi một mẫu bánh mì, tôi đã bán thân cho một thương nhân mới nổi giàu có."

Có thể nói đây là con đường kinh điển mà giới quý tộc bản cùng lựa chọn, và nó cũng giải thích cho nụ cười đầy cay đắng của Eve.

Bất kể đã sa sút, những quý tộc kiêu hãnh vẫn còn cái danh và thân thể để đám thương nhân mới nổi mua lại.

Nếu đây là sự thật, anh có thể hiểu được vì sao xung quanh Eve lại phảng phất luồng khí như toát ra từ một người thương nhân già dặn kinh

nghiệm.

"Tôi là dạng phụ nữ như thế, đây là lý do tôi biết được một hai mối thu mua những cô gái xuất thân quý tộc với giá cao. Anh thấy thế nào?"

Đây là lĩnh vực buôn bán lần đầu tiên Lawrence mới đặt chân vào.

Người thương nhân sau khi tích lũy được của cải, điều đầu tiên họ làm là mạ vàng lên tên tuổi của mình. Không hiếm những kẻ giàu sụ xây dựng thương hội thành công vốn xuất thân là một đứa trẻ mồ côi được nhặt từ bãi rác. Và dường như chỉ cần có tiền là người ta có thể mua được danh hiệu quý tộc. Lawrence trước giờ chỉ nghe qua chứ chưa hề chứng kiến tận mắt.

Và lúc này đây trước mặt anh là Eve, người đã bị mua bán theo đúng phương cách trên.

"Cô bạn đồng hành của anh đủ sức vượt qua tiêu chuẩn của một tiểu thư quý tộc. Tôi, một quý tộc, quả quyết như thế."

Eve lên tiếng với một nụ cười châm biếm.

Giọng nói của cô rõ ràng đã khàn đi sau khi chịu đựng một số phận bị nguyên rủa.

"Tất nhiên, mục đích của chúng ta không phải là bán cô ấy đi thật. Như tôi đã nói lúc nãy, thị trấn chỉ xác nhận cho mua bằng tiền mặt để tránh tình trạng mua đứt lông thú, và các thương hội không thể trao tiền mặt cho thương nhân ngoại trấn, đúng chứ? Tuy nhiên, kể cả thương hội thì cũng có nhiều loại. Nếu có thể đưa ra một lý do chấp nhận được, họ sẽ cho vay tiền mặt đổi lại phần lợi ích nhất định, và tôi tình cờ biết một lý do phù hợp. Bán tiểu thư quý tộc chỉ đơn giản là một cái cớ. Và phía thương hội cũng hiểu điều đấy. Song, họ cần giữ cô ấy như một tài sản thế chấp khi chẳng may kế hoạch làm ăn của chúng ta gặp bất trắc. Do đó, tôi sẽ nhận đảm bảo."

Lawrence khá ấn tượng khi thấy Eve đã tự mình dặt nên toàn bộ chuỗi suy luận cho đến lúc này, nhưng không đời nào anh lại cầm cố Holo theo một chiều như vậy, nó quá nguy hiểm. Kể cả khi không xét đến an nguy của Holo, nếu mọi chuyện xấu đi, chắc chắn sinh mệnh thương nhân của anh cũng kết thúc.

"Tôi, à không, chúng tôi không bắt anh cầm cố người bạn đồng hành quý báu."

"Chúng tôi?"

Ngay khi Lawrence lặp lại hai chữ ấy kèm một dấu hỏi, Eve đánh mắt về phía Arold, người lặng im suốt từ này tới giờ.

"Ta sẽ làm một chuyến hành hương."

Ông già đột ngột lên tiếng.

Đó là câu cửa miệng của Arold mà Lawrence luôn nghe thấy mỗi lần trở lại nhà trọ này của ông.

Nhưng Eve đã nói "chúng tôi". Điều đó có nghĩa là cô đang bắt tay cùng Arold. Và rõ ràng một khi đã xuất phát lên đường, ông già chẳng còn cách nào khác ngoài trông cậy vào Eve cả về tiền bạc lẫn hành trình.

Một cuộc hành hương có thể kéo dài trong nhiều năm, hoặc đôi khi hơn cả thập kỷ. Với Arold, làm một chuyến ở tuổi này đồng nghĩa với việc không bao giờ đặt chân về mảnh đất Lenos lần nữa.

Có nghĩa là...

"Ta nghĩ đây là cơ hội tốt cuối cùng để thực hiện chuyến đi. Hiển nhiên ta luôn suy tính đến việc đây và đã tích được số tiền cần thiết. Nhưng, ta mãi không thể hạ quyết tâm dứt áo ra đi..."

Cảm giác chờ đợi luôn khiến dạ dày con người ta đau nhói.

Arold nhếch môi cười như đã thấm mệt, rồi nhìn Eve.

Không nghi ngờ gì nữa, ông già đã nghe theo lời thuyết phục nhiệt tình của Eve.

Từ bên dưới mi mắt đầy nếp nhăn, đôi mắt màu xanh biếc xoáy vào Lawrence.

"Ta sẽ bàn giao nhà trọ này cho cậu."

Lawrence nuốt khan hơi thở xuống cổ họng.

"Chẳng phải tất cả thương nhân lưu động đều có chung một giấc mơ hay sao?"

Chỉ khi nói ra điều này, trông Eve mới giống một tiểu thư quý tộc tươi vui.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương III

Giấc ngủ ít nhiều sẽ làm dịu đi cảm giác phấn khích.

Lawrence bò vào trong chăn với hy vọng ấy, nhưng lời nói của Eve và Arold như chén rượu mạnh khiến anh trần trọc không yên.

"Dù chấp thuận hay không, hãy báo lại quyết định của anh cho chúng tôi vào tối mai."

Câu nói đó vọng đi vọng lại trong đầu anh không khác nào một gã say rượu đắm chìm trong nỗi ám ảnh khôn nguôi.

Họ sẽ cầm cổ Holo, người giả danh là con gái độc nhất của gia tộc Bolan, lấy hai ngàn đồng bạc, hoặc nếu có thể thì hai ngàn năm trăm đồng bạc trenni. Tiếp đến, họ sẽ dùng toàn bộ số tiền để mua lông thú rồi xuôi thuyền theo dòng sông và bán ra nhanh hơn bất kỳ ai.

Eve khẳng định với chất lượng lông thú của Lenos, có khả năng họ sẽ bán được gấp ba lần giá trị ban đầu, kể cả khi đã trừ đi phần tiền thuế.

Dẫu biết nói trước có thể bước không qua, nhưng Lawrence vẫn đưa ra ước tính sơ bộ.

Giả sử có thể mua được số hàng trị giá hai ngàn đồng bạc thì sau khi bán được gấp ba, họ sẽ lời bốn ngàn đồng. Eve và Arold yêu cầu được hưởng tám phần trong tổng số lợi nhuận. Như vậy là đã bao gồm phần tiền cần thiết để chuẩn bị ban đầu. Phí thông tin và nhà trọ mà Arold đưa ra làm vật thế chấp sẽ thuộc về Lawrence.

Tuy nhiên, vì tòa nhà có giá xấp xỉ một ngàn năm trăm đồng bạc, nên ngay khi toan mở miệng kiến nghị tám phần liệu có quá nhiều, Lawrence nghĩ lại và quyết định im lặng.

Nếu vạn sự đều như ý, ngoài tòa nhà, quyền kinh doanh nhà trọ cũng sẽ được trao lại cho anh.

Bất kì ai trong giới thương nhân cũng hiểu được điều đó có giá trị ra sao.

Chỉ cần sở hữu một tòa nhà là người ta có thể mở cửa kinh doanh nhà trọ bất cứ khi nào và chờ đợi thu nhập ổn định, nên những nhà trọ hiện tại sẽ chống đối kịch liệt những nơi mới mở để bảo vệ quyền lợi của mình. Thành ra nếu có ý định mua quyền kinh doanh, thật khó biết được họ cần phải bỏ ra bao nhiêu cho đủ.

Hơn nữa, nếu Lawrence mở một nhà trọ tại Lenos, từ đây đến thị trấn suối nước nóng Nyohhira sẽ không xa lắm, và anh sẽ bắt đầu đánh dấu mốc từ đó để tìm kiếm Yoitsu.

Dựa vào tất cả những lý do trên, làm sao anh có thể bình tĩnh mà không nghĩ ngợi gì cả.

Tuy nhiên, đâu đó trong lời giải thích của Eve khiến Lawrence cảm thấy quá tốt đẹp. Vừa nghe qua, kế hoạch tạo cho người ta niềm tin sẽ thành công, nhưng anh vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lawrence tự hỏi phải chăng số lợi ích khổng lồ trước mắt khiến anh nghĩ quá mọi việc.

Hay bởi vì lá gan của kế hoạch này chính là vốn đầu tư của anh, và để huy động được nó anh phải bán Holo đi, dù chỉ mang tính tạm thời.

Tại thị trấn cảng Pazzino, Holo đã thế thân cho anh, chấp nhận hy sinh để bị những tay đang truy đuổi bắt giữ.

Nhưng lúc đó họ đang lâm vào đường cùng, nên cô mới tự đưa ra phương án tốt nhất lúc bấy giờ.

Còn sắp tới đây, anh sẽ vì tư lợi cá nhân mà bán rẻ cô.

Anh chợt nhận ra lý do vì sao nghề thương nhân lại bị Giáo hội khinh bỉ và chỉ trích đến thế.

Trong bóng tối mịt mù, Lawrence tự hỏi liệu mình có thực sự sẵn sàng để Holo đóng giả thành một tiểu thư quyền quý.

Đêm thao thức kéo dài đến vô tận, anh lặng lẽ than thở trong lòng.

"Anh nè,"

Lawrence choàng tỉnh trước tiếng gọi của Holo.

"... Umm... sáng rồi, hửm?"

Dường như đêm bất tận mà anh vừa cảm thấy chỉ là một giấc mơ. Khi Lawrence mở mắt ra, những tia nắng chiếu rọi qua khung cửa sổ, âm thanh náo nhiệt như báo hiệu một ngày mới của thị trấn đón chào anh thức giấc.

Có lẽ việc nghĩ ngợi linh tinh trong lúc tâm trí hừng hực ngọn lửa kích động đã khiến anh rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Liếc mắt nhìn Holo, lúc này đang đứng bên hông giường, Lawrence toan ngồi dậy thì nhận ra mồ hôi đang đầm đìa khắp cơ thể mình.

Nó khiến anh nhớ lại lần đầu tiên được tiếp cận một cơ hội kiếm chác lớn kể từ khi bắt đầu tự lập. Vào thời điểm đó, anh thức dậy với cơ thể ướt

đắm đến mức tưởng rằng mình vừa tè dầm trong lúc ngủ, và tất nhiên đó là một phi vụ lừa đảo.

"Rốt cuộc tối qua anh đã làm gì vậy hử?"

Holo gắng hỏi với vẻ mặt phẳng phất sự khó chịu, nhưng giọng điệu không mang âm hưởng trêu ghẹo, có lẽ vì cô thực sự lo lắng cho anh. Khi Lawrence quẹt tay sau cổ, mồ hôi nhớp nháp dính đầy tay anh. Nếu Holo đổ mồ hôi thế này trong lúc ngủ, ắt hẳn anh cũng sẽ lo sốt vó.

"Đấy là... một cuộc trò chuyện rất căng thẳng."

Ngày khi anh ra khỏi tấm chăn, tiếp xúc với không khí lạnh buổi sáng, lớp mồ hôi bỗng chốc trở nên lạnh buốt như nước đá.

Holo ngồi xuống giường của mình trước khi ném cho Lawrence một cái khăn tay. Anh nhận lấy với lòng biết ơn và toan lau mồ hôi nhưng rồi chợt nhận ra một chuyện.

"Lòng tốt của cô... tôi ghi nhận là được rồi nhỉ?"

"Anh phải ám mùi của tôi lên người mới được."

Chiếc khăn mà Holo đưa cho Lawrence bám đầy lông, dường như nó vừa được sử dụng để thử nghiệm một phương pháp chăm sóc lông mới.

Nếu anh dùng nó lau mồ hôi, kết quả chắc sẽ rất tồi tệ.

"Tôi đang lo cho anh lắm đó."

"Tôi xin lỗi."

Holo luôn giấu cợt Lawrence không ngớt mỗi khi anh bày tỏ sự quan tâm, nhưng dường như cô không thể chịu nổi khi cả hai đổi ngược vai trò.

"Như cô có thể hình dung, tôi nhận được lời mời tham gia một vụ làm ăn lớn."

"Từ con cáo đó?"

Lawrence từng so sánh Eve với loài sói, nhưng dường như trong mắt một cô sói thực thụ như Holo, Eve chỉ là một con cáo không hơn không kém.

"Ừa, chính xác là từ nữ thương nhân Eve và Arold, chủ nhà trọ này."

"Ờ... hờ."

Phản hồi của Holo hết sức thờ ơ, dừng dừng đến không ngờ.

Chiếc đuôi của cô chỉ hơi xù ra một chút.

"Tôi chỉ mới nghe họ trình bày thôi, chứ chưa nhìn ra ẩn ý phía sau, và tất nhiên tôi cũng chưa trả lời. Có điều..."

Vuốt thẳng bộ lông đuôi bông xù, trong tích tắc đôi mắt Holo se lại và trở nên thuôn dài hết như chiếc đuôi của mình khi cô mở miệng hỏi lại.

"Có điều?"

"Lợi ích..."

"Hơn cả tâm trạng của tôi?"

Bị Holo chặn họng, Lawrence câm nín, ngậm cái mồm đang há hốc rồi toan chuyển động quai hàm lần nữa trước khi ngừng hẳn lại.

Chắc chắn Holo đang muốn nhắc nhở anh, rằng chắn trước lợi ích lớn luôn là những hiểm nguy khôn lường.

Một con chó từng bị bỏng nhiệt lò sưởi sẽ không bao giờ dám men đến gần lò sưởi lần nữa.

Chỉ có loài người là đủ ngu ngốc để nhặt lấy hạt dẻ bên trong ngọn lửa, bất chấp bàn tay đã phồng rộp vì những vết thương.

Hạt dẻ được vùi trong lớp tro củi thực sự rất thơm ngon.

Nên anh không thể cưỡng lại ham muốn mà vươn tay về phía ngọn lửa rực cháy.

"Lớn hơn."

Chậm rãi thu hẹp đôi mắt màu hổ phách ánh sắc đỏ, Holo ngừng chải chuốt lông đuôi và chuyển qua gãi sột soạt gốc tai. Dầu vậy, Lawrence vẫn không thể dễ dàng từ bỏ lời đề nghị của Eve. Anh nhớ lại lần đầu tiên tranh cãi với người thầy của mình.

"Lợi ích, chính là căn nhà trọ này, hoặc hơn thế nữa."

Điều này mang ý nghĩa thế nào, không hiểu được thì chắc chắn không phải là Holo.

Lawrence gói ghém niềm hy vọng vào câu giải bày đơn giản và rõ ràng ấy.

Sự im lặng kéo dài một lúc.

Song, bầu không khí tĩnh mịch không khiến anh cảm thấy ngọt ngào, bởi lúc này, đôi mắt màu hổ phách pha sắc đỏ của Holo đang mở to và tròn xoe gần như trắng rằm.

"Nó... khá gần với giấc mơ của anh phải không?"

"... Chính xác."

Ngay khi Lawrence hăm hở trả lời, Holo lập tức đánh bay luồng sát khí bén ngọt như dao cạo, nhanh như thể nó chưa từng tồn tại. Và trong thoáng chốc, tai phải của cô sụp xuống.

"Vậy thì cứ sao phải phiền lòng?"

Cuối cùng, cô lên tiếng.

"Tôi nhớ không lầm thì giấc mơ của anh là sở hữu một cửa hàng. Nếu đã như vậy thì không có chỗ để tôi xen miệng vào."

Nói đoạn, cô ôm chiếc đuôi trên tay rồi bắt đầu chải chuốt.

Đâu đó trong lời nói của Holo mang âm sắc của sự chán ghét.

Không thể đối phó với phản ứng ngoài dự tưởng này, Lawrence đứng chôn chân tại chỗ như thể đôi chân của anh đã đâm rễ xuống sàn nhà.

Anh đã chuẩn bị tinh thần cam chịu trong trường hợp bị Holo phản đối gay gắt mà không cho phép giải bày, hoặc giả dụ cô cho rằng lời đề nghị như thế quá nguy hiểm, họ sẽ cùng nhau tạo ra cuộc tranh luận mang tính xây dựng, để xác định sự thật đằng sau lời nói của Eve.

Tất nhiên, kể cả khi đây là cơ hội ngàn năm có một, anh vẫn sẽ để nó trôi đi nếu rủi ro quá lớn.

Cơ hội kiếm tiền sẽ lại đến.

Nhưng cơ hội được gặp gỡ Holo sẽ không đến lần thứ hai.

"Sao vậy, trông mặt anh như con chó thèm khát sự chú ý ấy."

Theo phản xạ, Lawrence vượt chòm râu dưới cằm, vì anh có cảm giác Holo đã đoán trúng phần nào.

"Được nghe tôi phản đối vui sướng đến vậy sao?"

Lông đuôi của Holo có màu nâu sậm, nhưng phần lông chính giữa của mặt dưới lại trắng phau như tuyết.

Cô chải nó ra và vo lại thành một quả bóng lông có màu trắng tinh khôi.

"Tôi định bụng sẽ ngoan ngoãn rút lui nếu như cô cương quyết phản đối và mọi chuyện trông có vẻ u ám."

Trước lời khai nhận hết sức thành khẩn của Lawrence, Holo mỉm cười mõi mết.

"Hóa ra anh trông đợi vào bộ não sáng suốt và tầm nhìn xa trông rộng của tôi à?"

"Phần lớn là vì thế."

"Vậy phần còn lại là?"

Việc giấu giếm không mang lại ích lợi gì cho Lawrence. Chưa kể đến chuyện nếu cố che giấu, Holo sẽ đào lên và chơi đùa với xúc cảm của anh.

Song, là một người đàn ông, anh khá ngần ngại khi thẳng thắn nói ra điều này.

"Thì chẳng phải cô tỏ vẻ chán ghét đấy sao?"

Holo bật cười khô khốc, rồi buông hai chữ gãy gọn "đần thối".

"Nếu thế thì tôi muốn hỏi ngược lại. Tại sao cô lại đột nhiên thay đổi thái độ? Cô ghét tôi xía mũi vào công việc làm ăn đến thế kia mà."

"Khịt."

Anh tự hỏi Holo khịt mũi vì vài sợi lông măng đã lọt vào mũi cô, hay là vì lời nói của anh.

Có lẽ là vì lý do phía sau, nhưng Holo không tỏ ra khó chịu quá mức.

"Anh thực sự là... À mà thôi, quá đủ rồi. Vì tôi biết thừa anh là một kẻ đần thối. Và đây cũng là nỗi cay đắng với tôi khi cứ phải ra lệnh này nọ cho anh suốt." Không lẽ nào, dường như ba chữ ấy hiển hiện rõ ràng trên khuôn mặt Lawrence, đến mức khiến Holo bắn cho anh một ánh mắt đe dọa như thể sẽ thực sự bay vào căn xé anh ra từng mảnh.

"Thiệt tình... Đến cuối cùng thì bộ não và cái miệng của tôi chỉ có thể hoạt động vì tôi mà thôi. Ví dụ như tôi luôn quan niệm nếu có thể thông dong hưởng thụ cùng anh là điều tuyệt vời nhất. Đôi khi tôi cố vấn như thể đang khai sáng cho anh về chân lý của thế giới, nhưng tất cả đều nhằm mục đích thúc đẩy mong muốn kia trở thành hiện thực. Đó là sự thật, dù có mất lòng đi nữa."

Holo thối bay quả bóng lông trắng phau vừa được vo tròn bằng những đầu ngón tay lên không trung, rồi hạ mắt xuống chiếc đuôi cùng vẻ mặt khó chịu.

Không, không đơn thuần là sự khó chịu, nét mặt của cô thể hiện một điều cụ thể hơn, rằng đây là chuyện hết sức ngớ ngẩn.

"Anh nên đặt lợi ích nhận được và nguy cơ có khả năng gánh chịu lên bàn cân, nếu thấy cân xứng thì cứ nhúng tay vào. Chẳng phải giấc mơ của anh là sử hữu một cửa hàng sao? Tôi không muốn cản trở điều đó."

"Cô không có cản..."

"Tóm lại, nếu không có tôi, từ đầu anh đã chấp nhận mà không phải suy xét đến việc từ chối. Và anh luôn chuẩn bị sẵn sàng để lật ngược ván cờ, làm một món hời lớn khi đối phương cố gắng đánh lừa mình. Anh có

tinh thần và sự liều lĩnh đủ để làm vậy đúng không? Anh đã bỏ quên chúng ở đâu rồi sao?"

Lawrence cảm thấy lời nói của Holo đã đánh thức những ký ức xưa cũ trong anh.

Quả thật, anh đã trong tâm thế phòng bị khi lao đầu vào vụ giao dịch xoay quanh đồng bạc tại thị trấn cảng Pazzino. Khát khao lợi nhuận của anh quá lớn đến mức anh sẵn sàng thực hiện những kế sách không ai tin nổi, bất chấp nguy hiểm đến thế nào.

Thật khó để tưởng tượng đó là chuyện của vài tháng trước. Thậm chí còn chưa tới nửa năm, vậy mà con người ấy tưởng chừng chỉ còn tồn tại trong hồi ức xa xôi.

Holo rục rịch cuộn tròn trên tấm chăn, hướng mặt về phía Lawrence, kéo chiếc đuôi lên sát cằm mình.

"Không một sinh vật nào có khuynh hướng bảo vệ cái tổ của chúng bằng con đực loài người."

"Hửm," Lawrence phát ra một tiếng ậm ự nhỏ xíu trước tuyên bố của Holo.

Nghe câu nói vừa rồi của cô, lần đầu tiên anh mới nhận ra một chuyện. Tòa pháo đài đã phát triển từ lúc nào bên trong con người anh là một dạng pháo đài phòng thủ, được tạo ra trong lúc anh cảm thấy mình sẽ sống trọn đời mà không bén duyên với bất kỳ ai.

"Tất nhiên tôi không phê phán điều đó. Tôi thấy cái kiểu giật mình thon thót mỗi khi nhìn tôi... à không, nhìn sắc mặt tôi của anh cũng khá dễ thương."

Holo đã pha trò ở câu nói sau cùng, nhưng hành động này càng soi sáng cảm xúc của cô hơn.

Và tất nhiên anh không thể loại bỏ trường hợp cô đang sử dụng chiêu trò.

"Tôi đã luôn thốt ra những lời ích kỷ với anh. Đôi khi anh cũng nên làm điều tương tự. Để nếu có quên tôi đi..."

"Không đời nào có chuyện đó xảy ra", anh toan đáp trả ngay tức khắc, nhưng rồi hiểu ra điều Holo cố gắng thực hiện nên ém nhẹm câu nói đó lại.

"Cho đến khi bị xơi tái từ phía sau. Anh hãy cứ an tâm quay lưng về phía tôi nha."

Holo nhe nanh cười.

Có lẽ không một ai trên đời này, ngay cả thương nhân, chú ý đến việc có vay có trả kỹ lưỡng như Holo.

Ngoài ra, Lawrence biết vài người thương nhân sau khi có một mái nhà, dù trở nên kiên cường hơn nhưng họ hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Nếu là một thương nhân lưu động tần tiện cả đời đã đủ cho anh, thì có lẽ giữ nguyên như vậy cũng không phải là việc xấu.

Nhưng khi tự hỏi chính mình liệu thực sự ổn với điều đó, Lawrence nhận ra bản thân không khô khốc đến mức cảm thấy thỏa mãn.

Sau khi đã tiễn Holo về đến quê nhà, nếu trở lại với việc đánh hàng buôn, anh có thể nắm trong tay số vốn cần thiết để mở một cửa hàng trong tương lai không xa.

Tuy nhiên, khi so sánh với tòa nhà bao gồm cả quyền kinh doanh phòng trọ, giấc mơ kia dường như khiêm tốn đến đáng buồn. Nếu có trong

tay nhà trợ cùng quyền kinh doanh, thêm cả phần tài sản tự do bên ngoài, chỉ tưởng tượng đến tiềm năng của nó là anh đã cảm thấy kinh sợ.

Ham muốn được thử thách một khi có cơ hội là cảm xúc hoàn toàn tự nhiên.

"Tuy nhiên, có một chuyện trong kế hoạch mà họ đề xuất làm tôi ngần ngại."

"Ồ?"

Holo ngẩng mặt lên bày tỏ sự quan tâm sâu sắc. Lawrence gãi nhẹ đầu trước khi dồn sức nói rành mạch.

"Phải sử dụng cô để huy động số tiền cần thiết cho giao dịch."

Không tỏ ra bất ngờ lẫn dao động, có lẽ cô đang chờ đợi anh tiếp tục.

"Họ sẽ giới thiệu cô là một tiểu thư quyền quý và đem cầm cho thương hội."

Nghe đến đây Holo khịt mũi.

"Không lẽ nào, đừng nói với tôi đó là nguyên nhân anh đổ mồ hôi đầm đìa nha?"

"... Cô không giận sao?"

"Tôi sẽ giận nếu anh tưởng tôi giận."

Anh từng nghe câu nói này trước đây, nhưng không hiểu vì sao cô lại tuyên bố như vậy.

"Chẳng lẽ anh còn chưa hiểu sao..."

Lawrence bỗng thấy mình như một cậu học việc tại thương hội, không thể trả lời ngay cả một câu hỏi đơn giản.

"Anh đúng là kẻ... Chẳng phải tôi là bạn đồng hành của anh sao? Hay chỉ là một cô nàng bé bỏng để anh cưng nựng?"

Bị cô giảng đạo đến nước này, Lawrence cuối cùng mới hiểu ra.

"Tôi cũng có máu anh hùng của riêng mình chứ? Nếu có thể giúp ích cho công việc của anh, tôi sẽ vui lòng lặn xả tấm thân này."

Câu nói vừa rồi rõ ràng là khoác lác, nhưng Holo tin tưởng Lawrence đến mức sẽ đồng ý với bất kỳ thỉnh cầu nào của anh, kể cả có ít nhiều nguy hiểm, chỉ cần anh thỏa mãn một vài điều kiện nhất định.

Nếu Lawrence không thể nhận ra lòng tin mà Holo dành cho mình, chẳng trách sao cô lại nổi giận.

Và điều kiện mà Holo đưa ra là tin tưởng cô với tư cách một người bạn đồng hành, người sẽ lắng nghe những yêu cầu ít nhiều vô lý của anh; và tin tưởng cô như một Hiền giả sói, người sẽ không để anh rơi vào bẫy tặc, trừ khi có chuyện khó lường xảy ra.

Cuối cùng là tôn trọng cô như một người có vị trí cân bằng với anh.

Chừng nào mà Lawrence còn chưa quên những việc trên thì anh có thể nhờ vả cô bất cứ điều gì và Holo sẽ không bao giờ cảm thấy bị lợi dụng.

"Tôi cần sự hợp tác của cô, bằng bất cứ giá nào."

"Hừm. Tôi đã xả thân vì anh một lần rồi, nhưng đó là để đáp lại sự tử tế anh dành cho tôi. Còn lần này không phải là đền đáp gì đâu nha."

Không phải ơn nghĩa, cũng chẳng phải có vay có trả.

Vậy là gì?

Không cả tiền bạc lẫn đặc ân.

Tất cả mối quan hệ mà Lawrence đã xây dựng cho tới giờ, nếu nhất thiết phải đưa vào phép tính cộng trừ thì chúng sẽ trở thành con số không tròn trĩnh. Khi cho kẻ khác vay, anh mong sẽ nhận lại; nếu có đi mượn, anh sẽ hoàn trả cho người ta. Ngay cả mối quan hệ bạn bè cũng được thay bằng cái tên lòng tin để trao đổi.

Với Holo thì khác, đây là mối quan hệ hoàn toàn mới mẻ.

Nhưng ngay khi Lawrence nhận ra từ ngữ phù hợp nhất để diễn tả mối quan hệ của họ, Holo cau mày như muốn cấm anh thốt ra ý nghĩ trong đầu.

"Mà anh còn bận tâm chuyện khác đúng không?"

"Tất nhiên, tôi lo đây là một cái bẫy."

Holo bật cười khúc khích.

"Nếu đối phương đang mưu tính gì đó, hãy cứ đánh úp họ là xong. Kế hoạch càng lớn thì...?"

Vào thời điểm họ mới gặp nhau không lâu, Lawrence đã nói câu này với Holo với vẻ đặc ý sau khi chạm trán một thương nhân non nớt cố gạ gẫm anh thực hiện giao dịch đáng ngờ.

"Kế hoạch càng lớn thì lợi ích khi lật ngược tình thế càng hấp dẫn."

Holo vuốt ve bộ lông đuôi và gật đầu hài lòng.

"Tôi là Hiền giả sói Holo. Sẽ khốn khổ cho tôi lắm nếu bạn đồng hành của tôi là một thương nhân vô dụng."

Lawrence bật cười, nhớ ra họ từng có cuộc trò chuyện như thế này trước đây.

Dường như lòng người thực sự đổi thay trong lúc thời gian lặng lẽ trôi.

Lawrence không biết liệu đó có phải là chuyện tốt hay không.

Song, có người cùng chia sẻ sự thay đổi này khiến anh cảm thấy rất vui.

"VẬY ANH NÈ,"

"ỪA,"

Và dường như cái tên Holo đã khắc sâu vào trong linh hồn anh.

Cả điều mà cô đang nghĩ đến, cũng hiện rõ rành rành trong tâm trí anh.

Lawrence bật cười rồi tiếp lời. "Ăn sáng chứ gì?"

Điều đầu tiên họ nên làm là đào con hào xung quanh.

Chỉ cần tìm hiểu xem người thương nhân với danh xưng Eve có thực sự buồn tẻ đá, và sau khi tranh cãi, cô có thật đã chấm dứt quan hệ với Giáo hội, nguồn tiêu thụ của mình hay không, bản thân những thông tin này sẽ nói lên rất nhiều thứ.

Holo quyết định ở lại phòng trọ để đọc chỗ sách mượn từ Rigolo.

Khi cô bảo anh có thể dạo quanh thị trấn nếu muốn, bất giác, Lawrence toan nói lời cảm ơn.

Tuy nhiên, tự cảm thấy như thế lại quá kỳ cục, nên anh chỉ dạn dò "đọc xong cũng đừng mít ướt đấy nhé".

Nằm sấp trên giường trong lúc lật giở từng trang sách, Holo phất đuôi như muốn bảo "dạ, biết rồi". Từ vài cái búng tai cho thấy lời nói của anh khiến cô hơi khó chịu.

Vì ảnh hưởng từ chuyện tối hôm trước, tâm trạng lúc này của Lawrence khá kỳ lạ, nhưng anh vẫn gửi một lời chào nhanh gọn tới Arold rồi đi ra ngoài.

Chừng nào mà cái không khí se lạnh của buổi sáng cùng những tia nắng ấm áp và sự náo nhiệt của thị trấn còn bao quanh, thì với anh, mọi chuyện cũng không đến nỗi tệ.

Lawrence bắt đầu nhanh chân sai bước.

Không có người quen tại thị trấn, nguồn cấp tin hữu ích duy nhất của anh chỉ có mỗi cô phục vụ tại quán "quái thú và đuôi cá", nhưng vì hiện tại là thời điểm bận rộn trong ngày để nhập hàng từ hàng thịt và hàng rượu nên anh quyết định ngó qua nhà thờ trước.

Diện tích của Lenos thuộc dạng vừa phải và đường phố có cấu trúc phức tạp nên Lawrence chưa từng nhìn thấy nhà thờ bao giờ, nhưng anh có ấn tượng vị thế của nhà thờ trong thị trấn không được mạnh mẽ cho lắm.

Khu vực lân cận Lenos không hiếm những người dị giáo, và rất đổi bình thường khi thừa nhận họ là hàng xóm láng giềng.

Điều này hiển nhiên sẽ hạ thấp quyền uy của Giáo hội, nhưng ngược lại, nó khiến nhuệ khí của những tín đồ chính giáo sôi sục hơn.

Chuyện này hoàn toàn không khó hiểu, bởi họ là những kẻ tin rằng khó khăn chính là thử thách mà Chúa gửi đến. Và khao khát được làm một chuyến hành hương đến phương Nam của Arold cổ lỗ cũng là một dạng suy nghĩ phổ biến tại đây.

Người ta luôn tìm thấy tín đồ nhiệt thành nhất tại nơi mà quyền lực của Giáo hội suy yếu nhất.

Vì nếu không ôm chặt lấy đức tin trong tư thế phòng bị, ngọn lửa nhiệt huyết của họ sẽ dễ dàng vụt tắt trong cơn bão dị giáo. Hoặc có thể nó như một cơn gió thổi qua đồng lửa trại.

Dựa vào đặc điểm trên, anh không có lý do gì để nghi ngờ loại hàng hóa mà Eve đang nhập vào thị trấn. Rất có thể tượng đá cũng là một nhu cầu của người dân.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh hoàn toàn không lẩn cấn chuyện gì khác.

Giữa chừng, anh dừng lại mua một ổ bánh mì lúa mạch đen tại hàng bánh rồi hỏi đường, và ngay khi nhìn thấy nhà thờ trước mắt, anh lập tức thốt lên cảm tưởng chân thực.

"Giống kho vàng ghê nhỉ?"

Tòa nhà trông như một ngôi đền được xây hoàn toàn bằng đá hơn là nhà thờ.

Vẫn là lối kiến trúc quen thuộc, nhưng bầu không khí bao quanh nơi này khác hẳn.

Qua ngưỡng cửa đang mở toang, Lawrence bước vào bên trong, nơi vài người dân đang tham dự buổi lễ sáng.

Nếu muốn biết một nhà thờ giàu có hay không, chỉ cần nhìn lối vào của nó.

Người ta thường không tu sửa bên trong thánh điện, vì chẳng có thứ gì trên đời bị đánh giá thấp bằng một nhà thờ thiếu sự cổ kính, nhưng bậc

thêm nằm tại lối vào thì hoàn toàn khác.

Nơi đây thường bị bào mòn và biến dạng bởi bước chân của những người đi qua nên một nhà thờ sung túc sẽ chịu chi tiền để bảo trì hợp lý.

Đó chính là cách họ phô trương sự giàu có của mình.

Và lối vào của nhà thờ này là những bậc thang tuyệt đẹp, được khéo léo ghép lại bằng những phiến đá, bất chấp số người ra vào mỗi ngày.

Rõ ràng nhà thờ của Lenos rất dư dả.

Vậy thì chi tiêu của họ như thế nào?

Đảo mắt một chút nhìn khu vực xung quanh, Lawrence tìm thấy một vị trí có tiềm năng.

Nằm giữa nhà thờ và nhóm ba tòa nhà lân cận là một con hẻm kéo dài vào sâu bên trong những lô nhà. Ở nơi đó là những con người sống trong không gian chỉ vì chệch ra khỏi đường cái một chút, mà lập tức bị cắt đứt hoàn toàn với sự hối hả nhộn nhịp và ánh sáng mặt trời.

Ngay cả khi Lawrence bước dọc con hẻm, chẳng ai trong số họ ngược mắt nhìn.

Để đánh thức họ khỏi giấc ngủ, có lẽ sẽ cần đến một câu thần chú ngắn.

"Mong Chúa ban phước cho ông."

Lawrence lên tiếng, và một người đàn ông râu ria xồm xoàm chẳng xác định nổi còn sống hay đã chết mở mắt tức thì.

"Ôi... Ô? Gì thế này, không phải là bố thí sao?"

Sau khi đưa mắt dò xét từ đầu xuống chân Lawrence, dường như nhận thấy anh hoàn toàn không giống người của nhà thờ nên gã rên rỉ trong âm giọng trộn lẫn giữa hy vọng và thất vọng.

Anh chìa ra ổ bánh mì lúa mạch đen còn ấm, rồi nở nụ cười thương nhân.

"Không phải bố thí. Tôi có chuyện muốn hỏi một chút."

Sắc mặt gã đàn ông thay đổi ngay khoảnh khắc nhìn thấy ổ bánh. Trông gã như thể sẽ trả lời bất cứ chi tiết nào anh yêu cầu.

"Cứ hỏi những gì ngài muốn."

Gã nuốt ổ bánh với tốc độ đáng kinh ngạc, ngay cả một người quen với sự phàm ăn của Holo như Lawrence còn cảm thấy ấn tượng. Sau đó, gã cười toe toét lộ ra hàm răng lờm chờm.

"Là chuyện về nhà thờ."

"Ngài muốn nghe chuyện gì? Vị giám mục có bao nhiêu tình nhân? Hay ai là cha đẻ của cô bé nữ tu sinh ra gần đây?"

"Nội dung nghe thật hấp dẫn, nhưng không phải. Tôi chỉ đang tự hỏi nhà thờ này có thường nướng bánh mì không thôi."

Nhà thờ tất nhiên không nướng bánh, anh đặt câu hỏi này vì muốn biết họ phân phát lượng bánh thế nào cho người nghèo. Tất nhiên có một số nhà thờ và tu viện bố thí nhiều đến mức hao hụt tài chính dẫn đến kết cục giải tán, nhưng hầu hết trong số đó đưa ra quyết định phân phát cẩn thận đồng thời để ý đến công quỹ.

Và những kẻ hành khất sống dựa vào thực phẩm bố thí tự nhiên sẽ biết tình trạng căn bếp của nhà thờ.

"Hê hê, lâu lắm rồi tôi mới nghe lại câu hỏi này."

"Thật thế sao?"

"Ngày xưa, những người thương nhân giống ngài đến hỏi liên tục. Ngài muốn biết độ thịnh vượng của nơi này đúng không? Gần đây những kẻ muốn đến nhà thờ dường như ít đi. Chắc là Chúa truyền giáo chưa đủ rồi."

Người ta thường bảo "thương thảo nhìn chân". Câu nói này thiên về ý xác định tình hình của đối phương hơn là khai thác điểm yếu của họ.

Và ở điểm này, còn ai có thể nhìn ra sự chuyển đổi nền tảng của mọi người bằng những tay hành khất ngày qua ngày ngủ lê dưới mặt đất, nhìn chân người qua đường.

Đôi khi, những gã ăn xin bị quét sạch ra khỏi thị trấn, vì những kẻ nắm quyền lo sợ họ biết quá nhiều về tình trạng túi tiền của chúng.

"Tôi đã lang thang qua rất nhiều thị trấn, nhưng nhà thờ nơi này là tuyệt vời nhất. Tuy không phân phát nhiều đậu hay bánh mì nhưng chất lượng của chúng luôn rất tốt. Chỉ là..."

"Chỉ là?"

Khi Lawrence hỏi lại, gã ăn mày ngậm mồm rồi gãi má sồn sột.

Ngay cả trong giới hành khất cũng có hệ thống phân cấp, những kẻ chiếm đóng gần lối vào nhà thờ sẽ dễ nhận được bố thí hơn và tất nhiên cũng nắm được nhiều thông tin hơn.

Lawrence móc trong túi ra hai đồng xu có giá trị nhỏ nhất đưa cho gã đàn ông.

"Hê hê hê. Chỉ là vậy, giám mục ở đây vung vãi tiền đây đó nhiều hơn là phân phát bánh mì cho chúng tôi."

"Sao ông biết?"

"Tôi biết chứ. Vì bên cạnh những chiếc xe ngựa lộng lẫy ngốn tiền là những kẻ hộ tống xua đuổi chúng tôi như lũ chó. Sau đấy chỉ việc vênh tai nghe lời đồn là tôi biết ngay họ là ai. Tôi còn biết cả món ăn nào được phục vụ trong nhà thờ từ chỗ rác họ vứt ra. Nhìn vào những kẻ kiêu căng trong thị trấn đến dùng bữa tối đấy, tôi có thể nói độ quan trọng của những vị khách ra sao. Hê hê hê. Ngài thấy thế nào?"

Nhà thờ không mời những người quyền lực đến dùng bữa tối chỉ để phô trương mà không nhằm mục đích nào khác. Rõ ràng sau khi mua tượng từ Eve và ban phước cho chúng, họ có thể tiến hành bán ra với giá cao, nên đó chắc chắn là một hành động đầu tư hoàn toàn mang tính chính trị.

Tuy chưa biết họ định nhúng tay vào chuyện gì, nhưng theo thông tin vừa nghe được, Lawrence đoán rằng kẻ nắm quyền chủ đạo trong hội nghị năm mươi người chính là Giáo hội.

Tuy nhiên, anh nhìn gã ăn mày và suy nghĩ.

Khi một thị trấn lâm vào cảnh chiến tranh, anh có thể hiểu lý do vì sao những kẻ ăn xin luôn bị xử tử trước tiên.

Bởi vì bất kỳ ai trong số họ, kể cả ông ta, đều bị xem là gián điệp.

"Sao ông không tận dụng kỹ năng của mình để nâng cao vị trí bản thân trong xã hội?"

Lawrence buột miệng hỏi, nhưng người đàn ông lắc đầu và đáp "ngài không hiểu gì cả nhì".

"Ngay cả Chúa cũng bảo rằng hạnh phúc đến với những ai vô sản. Ngài có bao giờ cảm thấy niềm vui lâng lâng từ tận đáy lòng khi nhặt được một ổ bánh mì đen và hai đồng xu mòn vẹt không?"

Đôi mắt gã đàn ông xoáy vào người Lawrence.

"Tôi thì rất vui đấy."

Không phải tất cả những kẻ khôn ngoan đều khoác lên mình tấm áo da.

Lawrence cảm thấy những kẻ hành khất như gã đàn ông này đang thể hiện lời răn của Chúa tốt hơn hẳn những kẻ cầu nguyện ngày qua ngày trong nhà thờ.

"Chà, cho nên không biết ngài đang toan tính điều gì, nhưng nếu vì khổ sở quá mà đến nhà thờ này thì ngài cũng sẽ bị vất kiệt mà thôi. Theo những gì chúng tôi biết thì chỉ có duy nhất một kẻ thân thiết với nhà thờ trong thời gian dài. Nhưng mới gần đây thôi, ngay cả kẻ đấy cũng cãi nhau ầm ĩ với họ bằng chất giọng khàn khàn."

Ngay lập tức, hình ảnh một người thương nhân hiện ra trong đầu Lawrence.

"Người buôn tượng đá?"

"Tượng đá? À, hình như là có cả thứ đấy nữa. Ra là người quen của ngài à?"

"À không. Chà... Thế người đấy còn buôn thứ gì khác không?"

Những chuyện thế này chẳng bao giờ được đề cập đến dù chỉ là tình cờ, nhưng thương nhân thường hay tải những món hàng nhỏ hơn giữa mặt hàng chính của họ.

Đó là những gì Lawrence suy nghĩ, nhưng câu trả lời của gã đàn ông khiến anh trợn tròn mắt.

"Tôi nghĩ người thương nhân đấy buôn muối. Phải thế không?"

Nếu được yêu cầu nêu tên ba loại hàng hóa nặng nề và cồng kềnh trong thương mại, Lawrence có thể lập tức liệt ra. Đó là đá dùng cho xây dựng, phèn dùng nhuộm màu và muối để bảo quản thực phẩm.

Cả ba đều không phải là mặt hàng tiêu biểu để buôn bán trong lúc rảnh rỗi.

Phấn khích, Lawrence hỏi dồn.

"Sao ông lại nghĩ thế?"

"Này, này. Thái độ đe dọa quá đấy. Là đối thủ cạnh tranh hay sao vậy? Tôi không muốn chuốc lấy hận thù vì trả lời vài câu hỏi đâu."

Gã ăn mày rụt người, khuôn mặt tỏ vẻ ái ngại, rồi trở lại với chính mình.

"Xin lỗi. Cơ mà, đối phương không phải đối thủ. Là người mà tôi sắp cộng tác làm ăn cùng."

"... À, ngài đang tìm hiểu danh tính của đối phương? Chà, trông ngài có vẻ là người tốt nên rõ ràng không phải là đang nói dối rồi. Thôi được, tôi sẽ nói cho ngài biết."

Có lẽ không một ai muợn phiền bằng thương nhân khi được người khác khen ngợi là người tốt, vì quả thực chẳng biết nên vui hay buồn.

Một mặt, điều này sẽ giúp mọi người lơ là cảnh giác với họ, nhưng mặt khác, họ sẽ không tránh khỏi bị đối phương bòn cọt.

"Hê hê hê. Sao thế, có rất nhiều thương nhân lợi dụng những kẻ như chúng tôi, nhưng số người không khinh thường thì rất ít. Và người ngưỡng mộ lời tôi nói lại càng không. Ý tôi là thế thôi."

Lawrence cảm thấy lúng túng đến mức do dự, không biết có nên nói cho gã ăn xin biết rằng dù có khen ngợi cách mấy anh cũng chẳng xì ra thêm đồng nào nữa hay không.

"Mà chuyện cũng đơn giản. Đôi khi muối rơi ra từ những khe hàng lúc người thương nhân kia vận chuyển đến nhà thờ. Tôi có thể biết dựa vào mùi hương nếu đó là loại muối rơi ra từ số thịt cá đang được tẩm ướp. Tôi nhặt nhanh chỗ muối ấy làm món khai vị nhắm rượu, nhưng vị của chúng dở tệ. Thành ra tôi mới nghĩ người đẩy là thương nhân buôn muối."

Càng đi sâu vào đất liền bao nhiêu, muối càng trở nên quý giá bấy nhiêu.

Eve từng nói cô vận chuyển tượng đá từ bến cảng đối mặt với vùng biển phía Tây.

Chỉ cần bỏ muối thành phẩm vào trong chiếc hộp đóng gói tượng đá là có thể vận chuyển mà không lo xảy ra vấn đề.

Hoặc có khả năng cô lén giấu đi để buôn lậu.

Nếu cô đã giao dịch với nhà thờ trong thời gian dài thì hẳn họ đã nói lỏng công đoạn kiểm tra hàng hóa như một phần thù lao bên lề cho cô.

"Là như vậy đấy. Ngài còn muốn biết gì khác không?"

Không phải vì gã ăn xin đã chỉ cho Lawrence rất nhiều điều hay mà anh có cảm giác này, nhưng chẳng hiểu sao anh lại thấy cái dáng vẻ tả tơi bò trườn dưới đất kia mang một phẩm giá của riêng nó.

Tuy nhiên, anh đã nghe tất cả những gì cần biết.

"Ông đã cho tôi biết bí quyết để sống một cuộc đời hạnh phúc. Như thế là đủ rồi."

Những thỏi vàng, dường như thực sự nằm lẫn nơi vệ đường.

Việc Eve từng giao dịch với Giáo hội có vẻ là sự thật.

Ngoài ra, Lawrence còn thu về được thông tin vị giám mục đứng đầu nhà thờ vùng tiền để thực hiện mục đích chính trị nào đó.

Một khi đã làm đến mức đấy, chẳng có gì lạ nếu nhà thờ sẵn sàng chịu ít nhiều chỉ trích nhằm tìm kiếm lợi nhuận. Và trò mua rẻ tượng đá rồi bán với giá cao sau khi đã thì thầm vài lời cầu nguyện kia, có lẽ vẫn còn đáng yêu chán.

Song, nếu đó là sự thật thì có một điểm khá kỳ lạ.

Giao dịch tượng đá là một nguồn thu nhập với tiền vốn ổn định, liệu có thể chỉ vì một lần trở ngại duy nhất mà bất chợt hủy hoại cả mối làm ăn? Phải chăng vì nhà thờ xem thường Eve, hay họ đã khai thác được tuyến đường lưu thông để có thể tự nhập lấy tượng đá?

Dường như Eve cũng hạ quyết tâm rời khỏi thị trấn này mãi mãi, nhưng rõ ràng cô không từ bỏ hoàn toàn khả năng thỏa thuận sẽ được khởi động lại vào năm sau, và điều này khiến anh cảm thấy cô quá sức kiên cường.

Hơn nữa, theo lời của gã ăn mày, Eve đã tranh cãi bằng chất giọng gay gắt đến mức vọng ra cả bên ngoài. Anh không tìm được bất kì lý do nào để giải thích cho màn chia tay nảy lửa như vậy. Làm ăn đôi khi không tránh khỏi tình cảnh gánh trên vai số hàng tồn kho vô dụng, và cũng không hiếm lúc bị đối tác trở mặt vì ưu tiên lợi ích của bản thân.

Việc cảm thấy tức giận và đau đớn vì bị phản bội lòng tin là điều tất nhiên, nhưng Eve rõ ràng không phải là một thương nhân non nớt đến mức gào lên trong sự phẫn nộ và mong muốn tình hình sẽ thay đổi.

Ngoài ra, liệu Giáo hội có biết Eve là một quý tộc, tuy đã rơi vào cảnh bần cùng?

Cô từng bảo rằng có một thương hội trong thị trấn này biết về thân phận của mình.

Xét về năng lực thu thập thông tin, Giáo hội đủ xảo quyệt để làm xấu mặt bất cứ thương hội nào, nên chẳng đời nào có chuyện họ không biết về điều này.

Thật không thể hiểu nổi vì sao giám mục lại mời những quý tộc quyền lực của vùng khác đến dùng bữa tối mà lại dễ dàng vứt bỏ Eve, người cũng mang danh phận quyền quý.

Cô ắt hẳn có rất nhiều giá trị lợi dụng.

Hay giá trị lợi dụng của cô đã không còn?

Phải chăng đó chính là lý do khiến cô mời Lawrence, một thương nhân lưu động chỉ mới tình cờ gặp mặt, tham gia vào phi vụ choáng ngợp đáng giá mấy ngàn đồng bạc?

Do cô đã quá tuyệt vọng? Hay muốn làm một cú lợi ngược dòng? Không đời nào có chuyện cô chỉ sẵn tiện chộp lấy cơ hội. Dù sao đi nữa thì lượng tiền cũng quá lớn.

Liệu anh có nghĩ quá lên khi nghi ngờ Eve có mục đích nào khác ngoài kiếm lời?

Nhưng ngay cả khi cô cố lừa anh vào bẫy, những lựa chọn mà anh có thể nghĩ ra cũng khá ít.

Cô sẽ ôm hàng bỏ chạy một khi đã làm Lawrence xì tiền ra, hay sẽ giết anh giữa đường vận chuyển lông thú, hoặc lén thỏa thuận sau lưng với thương hội để bán Holo đi rồi vờ như không có gì xảy ra?

Tuy nhiên, không điều nào trong số trường hợp trên có đủ khả năng để thực thi.

Ngoại trừ việc Eve làm chứng Holo là một thành viên mang dòng máu gia tộc mình, kế hoạch mà cô đề xuất là giao dịch hoàn toàn hợp pháp, nên nội dung của nó sẽ được thông báo trước người công chứng, và nếu Lawrence gửi bản sao của hợp đồng đến bất kỳ thương quán ở thị trấn nào khác, đối phương sẽ không thể thực hiện động thái bất cần. Chừng nào mà bên thứ ba còn nắm giữ văn thư chứng minh từng đường đi nước bước của anh, Eve sẽ khó lòng thực hiện những kế hoạch trên.

Hơn nữa, Lawrence không hy vọng Eve xem nhẹ mình đến mức nghĩ rằng có thể bẫy anh với thủ thuật đơn giản như thế.

Có lẽ cô thực sự không có mưu đồ gì khác.

Giao dịch luôn nằm giữa khe hở của lòng tin và sự ngờ vực.

Không có gì tốt hơn sự thận trọng, nhưng nếu cứ điều tra mãi, dù bao nhiêu thời gian trôi qua cũng chẳng có giao dịch nào được thực hiện.

Anh cần phải quyết định.

Lawrence nghiền ngẫm trong lúc hướng đôi chân đến quán "quái thú và đuôi cá".

Vì anh cho rằng nếu kết luận của hội nghị năm mươi người đã được đưa ra, có khả năng thông tin mới đang được lưu truyền như một bí mật công khai.

"Ô kìa, ngài lại đến sớm quá."

Khi Lawrence ghé qua quán rượu, bên trong hoàn toàn hoang vắng không có lấy một bóng người, nên anh thử men theo con hẻm bên hông đi vòng ra phía sau và bắt gặp cô gái đang rửa một cái chậu lớn trông như để đựng rượu.

"Lý do khiến khuôn mặt cô hơi cau có phải chăng là vì nước rửa chậu quá lạnh?"

"Đúng rồi nhỉ, có thể vì vậy mà em hơi lạnh chẳng."

Cô gái đáp lại với một nụ cười, đặt dụng cụ chùi rửa được bọc lại bởi miếng vải lạnh vừa dùng để cọ chậu xuống đất.

"Ngài nghĩ xem có bao nhiêu thương nhân đã sốt sắng đến đây hỏi chuyện em?"

Tất cả mọi người đang điên cuồng vì lợi ích của chính mình.

Lawrence không biết có bao nhiêu thương nhân đang cố gắng giành lấy ngành công nghiệp lông thú của thị trấn này, nhưng dường như Eve tin rằng họ có thể cùng nhau chạm tay vào lợi nhuận. Liệu điều này có thực sự khả thi?

Đó cũng là một điểm khiến anh hơi lo lắng.

"Cô hãy xem như vẻ đẹp của mình đã lọt vào mắt họ là được mà."

"Hi hi. Nụ cười là vàng, lời nói là bạc. Ngài nghĩ có bao nhiêu kẻ khiếm nhã đột nhiên xì ra vài đồng xu tàn mạt?"

Anh không nghĩ quá nhiều, nhưng có lẽ số lượng cũng không ít.

"Tôi thừa nhận mình cũng đến để hỏi vài chuyện khiếm nhã."

"Em biết chứ. Vì một khi đã bán ân huệ cho thương nhân thì họ sẽ luôn quay lại lấy tiếp. Thế ngài muốn hỏi điều gì?"

Cô gái đặt miếng vải lanh xuống và tạm ngưng cọ rửa, nhưng dường như không phải để tiếp chuyện anh, mà là để đổ nước trong chậu ra. Hơi nghiêng cái chậu có độ lớn đủ để Holo có thể nằm cuộn tròn bên trong, cô trút nước xuống đất.

"Về hội nghị năm mươi người,"

Nếu đây là một câu dạo đầu để làm quen thì nó chán đến mức dù bị đá vào chân anh cũng chẳng thể than vãn.

Tuy nhiên, sau khi nhún vai, cô gái trả lời.

"Hình như kết luận đã được đưa ra. Chẳng hiểu sao rốt cuộc họ lại quyết định bán lông thú. Nhưng nghe đâu không được mua thiếu."

Đó chính xác là những gì Eve đã nói.

Trong lúc Lawrence đang cân nhắc đến việc đánh giá thông tin, cô gái dùng chân dồn bã nho vào một góc rồi nói thêm.

"Từ giữa đêm qua đến giờ em bị rất nhiều kẻ đến hỏi. Mệt thật, giá mà có một hai người mang thư tình đến thì tốt biết mấy."

Lawrence xem xét dữ kiện mới này trong lúc đáp trả khéo léo.

"Vì lá thư tình của thương nhân chính là bản hợp đồng nhĩ."

"Không sai, bởi tình yêu không thể làm cái bụng của con người ta phình ra."

Cô gái lên tiếng rồi ngậm ngừng "ý?", sau đó bật cười sáng khoái và tiếp lời "nhưng với phụ nữ thì đúng thế chẳng".

Lawrence mỉm cười khờ sở, nhưng nếu tiếp tục đưa đẩy với cô gái, anh sẽ chẳng khác gì những tay bợm nhậu thông thường.

"Nhưng đứng một bên quan sát là tôi thấy căng bụng rồi. Nên tôi muốn bày tỏ lời cảm ơn vì đã chiêu đãi."

Cô gái sững sờ trong giây lát, sau đó vỗ vào người anh bằng bàn tay đỏ ửng vì công việc chùi rửa ban nãy.

"Ngài chơi ăn gian quá nha! Nhưng mà không sai chút nào hết, lần tới em cũng sẽ đối đáp tương tự."

Lawrence bật cười vui vẻ, nhưng tâm trí anh đang xoay chuyển rất dữ dội.

Có gì đó rất lạ trong việc nhiều thương nhân đến xác nhận thông tin với cô gái này từ đêm qua. Nếu thông tin rò rỉ thông qua một đồng nghiệp quen biết, họ không cần phải cất công sử dụng đến cô hầu rượu để xác nhận câu chuyện.

Phải chăng cô gái quán rượu có thể nghe trực tiếp tin tức mới nhất từ miệng ai đó?

Có lẽ hầu hết kiến thức của cô được xây dựng từ việc tổng hợp những thông tin vô tình bị tiết lộ trong lúc đám thương nhân hỏi chuyện mình.

"Thế, những người đến hỏi chuyện cô toàn là những khuôn mặt thân quen phải không?"

"Dạ? Khuôn mặt?"

Cô gái vắt nước ra khỏi mảnh vải lạnh, dường như cái lạnh và độ buốt khiến tay cô đau rát. Cô nhăn mặt và đẩy ra làn hơi thở trắng xóa, khiến chúng nhảy múa trong không trung.

"Có cả quen và không quen, chắc là nửa này nửa kia. Chỉ là..."

"Chỉ là?"

Cô gái ngó nghiêng xung quanh trước khi hạ thấp giọng và nói.

"Dạo gần đây có nhiều người đến từ ngoài trấn khá bất cần. Ngài là người duy nhất đặt những câu hỏi thích hợp."

"Thôi thôi, lại nữa rồi."

Khi Lawrence đáp với nụ cười thương nhân, cô gái đột nhiên nói lỏng nét mặt.

"Em sẽ không tiết lộ xú xiu nào nếu thấy họ như thế. Người bên ngoài có đôi tai nhạy thật, nhưng miệng lưỡi lỏng lẻo lắm. Có cả kẻ đến hỏi oang oang rằng 'tôi nghe là chỉ có thể mua lông thú bằng tiền mặt thôi, điều đấy là thật chứ?' nữa, thật ngớ ngẩn!"

"Gã đấy chẳng đủ tư cách làm thương nhân nhỉ."

Dù ngoài mặt bật cười và nói phụ họa theo cô gái, nhưng trong lòng anh bồn chồn không yên.

Nếu tất cả thương nhân đều ngu ngốc như vậy thì công việc buôn bán sẽ dễ thở biết bao.

Tuy nhiên, không đời nào có chuyện toàn bộ những thương nhân ngoại trấn phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như thế. Người dân sống trong thị

trấn thường có khuynh hướng cho rằng những người ra vào thị trấn của mình là tuyệt vời nhất, nhưng điều đó chẳng khác gì ảo tưởng.

Nếu vậy thì những thương nhân kia ắt hẳn có mục đích.

Bằng cách dám tuyên truyền nội dung hội nghị, phải chăng những thương nhân ngoại trấn đang thông báo rằng họ đã nắm trong tay thông tin, nhằm làm dao động những thương nhân địa phương. Hay đây là một chiến thuật của những kẻ cho vay và thương nhân đổi tiền đã dự đoán được việc chỉ có thể mua hàng bằng tiền mặt, để tạm thời nâng cao giá trị đồng bạc.

Song, những thương nhân ngoại trấn hoàn toàn không nhận được lợi ích nào khi phát tán ra thông tin giả mạo, nên bất kể mục đích của họ là gì, kết quả hội nghị mà Eve đã mách cho anh có lẽ là sự thật.

Nếu nhóm người đang ở ngoài thị trấn chạy theo lợi ích cá nhân, họ có thể nghĩ ra nhiều thủ đoạn tạo sự nhầm lẫn nhằm bẫy người khác. Nhưng trong trường hợp đó, hẳn sẽ có nhiều câu chuyện thêu dệt về quyết định của hội nghị đang lưu hành hơn.

Ngoài ra, những nhân vật trung tâm của thị trấn và những người gần gũi với họ đang nắm được kết luận chính xác của hội nghị, nên khó có chuyện nhóm thương nhân bên ngoài nhằm đến mục đích gây rối toàn thị trấn.

Eve từng nói cô lấy thông tin từ người cộng tác nằm trong nội bộ Giáo hội.

Không xét đến tính xác thực của thông tin này, có lẽ nó chính là manh mối để anh lần theo.

"Nhân tiện,"

"Vâng?"

"Tôi muốn hỏi về nhà thờ của thị trấn này..."

"Ấy, xin nhỏ tiếng lại!"

Ngay khoảnh khắc Lawrence nhắc đến nhà thờ, cô gái liền cắt ngang, khuôn mặt đột nhiên cứng đờ. Cô chộp lấy tay anh, mở cánh cửa hậu đang hé hé và đẩy anh vào trong.

Sau đó, cô lén nhìn qua khe cửa để chắc rằng không có ai bên ngoài.

Chưa kịp suy nghĩ có chuyện gì xảy ra thì cô đã xoay người lại đối mặt với anh.

"Nếu hỏi về nhà thờ thì hẳn là ngài đã nghe được gì rồi đúng không?"

"Hử, ừm, cũng tạm."

"Em cho ngài lời khuyên. Không nên chọc vào."

Trong một hành lang chật hẹp tại lối vào phía sau của quán rượu không bóng người yên ắng, nghe thấy câu từ ấy thốt ra từ miệng một cô gái chèo kéo khách xinh đẹp cùng vẻ mặt nghiêm túc, bất kể cô nàng đang đề cập đến điều gì, Lawrence có cảm giác mặt nạ thương nhân của mình sắp trượt ra, nhưng anh nhanh chóng hỏi ngược lại.

"Quả nhiên có xung đột quyền lực đúng không?"

Nếu cô nàng không sở hữu kỹ năng diễn xuất sánh ngang Holo thì anh biết chắc mình đã đoán trúng phóc.

"Quán của chúng em phục vụ món ăn hiếm có trong thị trấn, nên là một trong những nơi được nhà thờ gọi món cho bữa tối."

Điều này chứng thực câu chuyện của gã ăn mày. Hơn nữa, đây là một trong số ít những quán ăn mà nhà thờ có thể gọi bao nhiêu lượng thịt họ

muốn.

Cô gái gãi đầu sồn sột, thở dài một cách khó chịu.

"Em không biết chi tiết, nhưng dường như họ mời những người quyền thế từ khắp nơi đến. Chúng em đã thức trắng hai đêm liền để nấu ăn cho vài nhân vật tầm cỡ của Giáo hội đến từ đất nước xa xôi."

Những vị có chức sắc trong Giáo hội đến từ đất nước phương xa.

Nếu không phải là giao tranh quyền lực, Lawrence biết quá rõ mục đích mà họ nhắm đến là gì.

Cuộc trò chuyện bắt đầu chuyển sang hướng kỳ lạ.

"Vậy là Giáo hội đang củng cố dần nền móng."

"Chính xác. Giống như không để ai chạm vào cho đến khi đất sét khô cứng, họ rất cẩn thận về danh tiếng của mình. Họ hào phóng bố thí cho người nghèo, nhưng chẳng ai biết được tiền từ đâu mà ra, điều này càng lúc càng kì quái. Cho nên nếu chẳng may nói bậy, không biết họ sẽ làm gì với mình đâu. Mọi người đều có cùng quan điểm rằng nếu làm nhà thờ xốn mắt thì chuyện biến mất khỏi thị trấn này chỉ là vấn đề thời gian mà thôi."

"Nếu đây là sự thật, liệu nói chuyện với tôi có ổn không?"

Trước mức độ nghiêm trọng không ngờ của thông tin mà cô gái đưa ra, Lawrence hơi cau mày hỏi lại.

"Cho nên phải là người đặc biệt lắm em mới nói đó chứ."

Ngay khi anh đeo vào chiếc mặt nạ thương nhân thì cô gái rõ ràng cũng đeo vào mặt nạ cô phục vụ.

Nếu mặt sau của mặt nạ là mặt trước, thì rốt cuộc đây là mặt nào?

"Để tham khảo về sau, tôi có thể hỏi lý do vì sao cô đặt ra một ngoại lệ không?"

"Ừ--m, nếu được mạnh dạn nói ra thì..."

Cô gái lên tiếng, vô tình để lộ nụ cười tinh nghịch và ghé mặt lại gần.

"Chắc là vì ngài có mùi của người phụ nữ khác."

Vì ngay sau lưng là bức tường nên Lawrence không thể lùi về sau. Anh đắm chiêu nhìn cô gái, chỉ có nét mặt là biến đổi.

"Nó động chạm đến niềm kiêu hãnh của nữ hầu rượu trong cô sao?"

"Hi hi, chuyện đó không sai, nhưng nếu là một phụ nữ có chút tự tin sẽ muốn thử dây vào người như ngài. Ngài đã từng nghe ai khác nói như vậy chưa?"

Thật không may nhưng kinh nghiệm của anh chỉ giới hạn trong việc bị cự tuyệt bởi cô gái nhà trọ.

Tất cả những gì anh có thể làm là thành thật lắc đầu.

"Vậy thì chỉ có một lời giải thích duy nhất. Đó là ngài mới gặp gỡ cô nàng bên cạnh mình gần đây."

Anh không thể lơ là cảnh giác. Phải chăng đây chính là trực giác phụ nữ mà người ta thường nhắc tới?

"Trông ngài có vẻ là người dẹt dẹt. Hẳn là chẳng có ai để ý trong lúc ngài còn đang lang thang lẻ bóng một mình đâu nhỉ, nhưng ngay khi biết được có một cô gái bên cạnh, phụ nữ đột nhiên sẽ bắt đầu để mắt đến ngài đó. Khi trông thấy một chú cừu đứng lẻ loi, con sói sẽ cảm thấy việc săn bắt chẳng có gì vui thú, nhưng nếu bên cạnh có một con sói khác, nó sẽ bắt

đầu tự hỏi con mồi thực sự ngon lành đến vậy sao và khao khát chiếm đoạt cho riêng mình đúng không nào?"

Có lẽ chẳng mấy người đàn ông vui sướng vì bị ví như một chú cừu, nhưng đáng buồn thay bên cạnh anh thực sự tồn tại một con sói.

Cô nàng này có thật là người phàm?

"Cho nên em muốn mời bạn đồng hành của ngài đến quán chơi một lần."

Nếu không quan tâm đến tiền bạc lẫn danh vọng, có lẽ đây là loại gia vị hoàn hảo để thêm vào chút hương vị cho cuộc sống.

Thật kinh ngạc, có khả năng cô nàng đã nói cho anh biết sự thật để đổi lấy chút hương liệu này.

"Tôi đã nhận lời mời đấy lần trước rồi."

Do đó, khi Lawrence đáp lại, cô nàng cười có vẻ cay cú và chọt vào ngực anh.

"Xem khuôn mặt điềm tĩnh của ngài kìa. Bực ghê nha."

"Tôi là cừu mà, nên nghèo nàn cảm xúc lắm."

Lawrence lên tiếng, đặt tay lên cánh cửa hậu.

Sau đó, anh ngoái nhìn cô gái.

"Tất nhiên, tôi sẽ không kể với ai chuyện ở đây hôm nay."

"Ý ngài là với cô bạn bên cạnh?"

Anh không thể nhịn cười.

Có thể mình thích dạng phụ nữ thế này hơn là mẫu hình ngoan ngoãn, hiền lành, Lawrence chột nghĩ thầm trong lòng.

"Vậy là anh đã bê nguyên si thuật lại cho tôi hử?"

"Hoàn toàn không giấu giếm điều gì."

Vẫn nằm trên giường đọc sách với tư thế y như lúc Lawrence rời khỏi phòng, Holo phất đuôi hết qua trái rồi qua phải trước khi đột ngột hạ xuống.

"Tôi phải dạy dỗ con nhóc đó một bài học về lãnh thổ mới được..."

Ánh mắt cô xoáy vào Lawrence, khuôn mặt phẳng phất niềm vui sướng.

"Nhưng dường như anh đã khá thông hiểu đạo lý rồi đó."

"Chú ngựa kéo xe dù không bị ràng buộc bởi dây cương, nhưng vẫn tuyệt nhất khi có thể hoạt động tự do theo ý muốn của phu xe."

Holo mỉm cười hài lòng. "Vậy thì", cô lên tiếng rồi ngồi dậy.

"Anh nghĩ sao?"

Dường như Eve thực sự có quan hệ làm ăn với nhà thờ, và việc hai bên bất hòa dẫn đến cắt đứt cũng là sự thật.

Ngoài ra, nội dung kết luận của hội nghị mà Eve đã tuyên bố có lẽ cũng không sai.

Chuyện làm anh bận tâm lúc này là nhà thờ ắt hẳn đang nhắm đến mục tiêu xây dựng tòa thánh đường tại Lenos, nhằm rắp tâm giành lấy quyền lực của thị trấn. Đóng vai trò nền tảng của tổ chức Giáo hội, tòa thánh đường như được thành lập dựa vào tiến cử của những kẻ có chức sắc trong Giáo

hội và những kẻ sở hữu quyền lực của vùng đất, nhưng thông thường những lãnh chủ địa phương sẽ chống lại việc tiến cử, còn những kẻ nắm quyền trong Giáo hội hiện tại có khuynh hướng ghét sự trỗi dậy của lực lượng mới nên sẽ gây cản trở.

Tuy nhiên, theo những gì anh thường nghe thấy thì điều này còn phụ thuộc vào tiền bạc và quan hệ.

Nếu một tòa thánh được xây dựng, giám mục nhà thờ tại Lenos từ người được bổ nhiệm vào vai trò hiện tại sẽ chuyển sang làm kẻ bổ nhiệm cho người khác. Hẳn sẽ có quyền thực hiện việc truy thu số tiền nhất định từ phần tiền quyên góp được gửi cho các nhà thờ trong khu vực, và quyền tổ chức lễ đăng quang để khẳng định uy lực với chính quyền thế tục.

Thẩm quyền tôn giáo cũng do một tay hãn phụ trách, và giả sử nếu đưa ra một ví dụ cực đoan thì hẳn có thể kết tội bất kỳ ai chướng mắt là dị giáo và trừng trị bằng hình thức thiêu sống. Hiển nhiên, mối quan tâm của tay giám mục hầu hết nằm ở việc có thể thu tiền phạt dựa vào thẩm quyền, và không có gì cao hơn thẩm quyền của Giáo hội.

Có lẽ vì đã dự đoán được khả năng ấy xảy ra, nên cô phục vụ rất sự đề cập đến nhà thờ.

Lawrence có thể hiểu vì sao sau khi chấm dứt với nhà thờ, Eve muốn rời khỏi thị trấn, và anh cũng nhìn thấy lý do khiến cô không thể ung dung đề cập đến khả năng nổi lại mỗi làm ăn vào năm sau.

Nhưng nguyên nhân nào khiến cô phần nộ mà chửi bới nhà thờ, đó là điều mà anh vẫn chưa tìm ra.

Nếu Lawrence là Eve, kể cả phải ăn bòn anh cũng chấp nhận chịu đựng. Anh cho rằng nó tương xứng với sự nhẫn nại của mình.

Nếu có thể hiểu được tình hình, đánh một canh bạc cũng không phải là ý tưởng tệ.

Với sự trỗi dậy của quyền lực Giáo hội, rõ ràng kết luận của hội nghị năm mươi người là do giám mục phán quyết, và tất nhiên quyết định này nhằm bảo vệ kinh tế của thị trấn nên kế hoạch của Eve đi ngược lại với ý muốn của giám mục.

Dù cho rằng sinh mạng mình có thể bị nhắm đến, nhưng anh cảm thấy kế hoạch thực sự có tính khả thi.

Nếu một thương nhân ngoại trấn chết một cách bí ẩn hoặc mất tích ngay sau khi thực hiện một giao dịch hợp pháp, thì sự nghi ngờ lập tức xoáy vào bên có lợi ích từ cái chết của người thương nhân, nói cách khác là những kẻ có quyền lực trong thị trấn. Lawrence là một thành viên của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen, nên anh nghĩ tay giám mục đang nhắm đến tòa thánh đường sẽ không dám đưa ra hành động bạo lực nào sau khi anh phơi bày thân phận.

Hơn nữa, số tiền giao dịch mà Eve mong muốn, dù là con số rất đáng sợ so với từng cá nhân như Lawrence, nhưng có lẽ nó chẳng bằng một hạt anh túc nếu nhìn từ bối cảnh giao dịch lông thú của toàn thể thị trấn. Với lượng tiền bé con con như thế, anh không nghĩ mình sẽ bị để mắt tới và chắc chắn cũng không có chuyện giết chóc ở đây. Tất nhiên, với một vài cá nhân, vài ngàn mảnh bạc đáng để đánh đổi sinh mạng.

Lawrence giải thích toàn bộ những điều trên với Holo.

Cô nàng nghiêm túc lắng nghe được một hồi, sau đó tư thế bắt đầu xiêu vẹo dần, cuối cùng cô nằm lăn lộn trên giường.

Song, Lawrence không cảm thấy bức bối.

Vì anh không tìm ra lý do để phản đối hành vi của Holo.

"Cô nghĩ sao?"

Cuối cùng, khi Lawrence lên tiếng, Holo ngáp một cái thật to rồi lau giọt lệ nơi khóe mắt bằng chóp đuôi.

"Tôi không thấy có điểm gì lạ trong lời giải thích của anh. Không hiểu sao nhưng nghe ít nhiều cũng hợp lý."

Lawrence toan hỏi Holo liệu có an toàn nếu nhúng tay vào thương vụ này, nhưng rồi anh tự ngăn mình lại.

Là một thương nhân, người quyết định việc đó phải là bản thân anh.

"Khì khì. Tôi là Hiền giả sói chứ không phải là thần thánh. Nếu anh bắt đầu trông đợi vào lời mặc khải của tôi thì chắc tôi sẽ tan biến mất."

"Trước một giao dịch lớn, tôi luôn muốn nghe ý kiến của người khác, dù là gì đi nữa."

"Kể cả khi anh đã có kết luận trong lòng rồi sao? Vậy liệu tôi khóc lóc van xin có làm anh thay đổi suy nghĩ không ta."

Holo cười toe toét.

Song, Lawrence biết nên đáp lại thế nào.

"Ngay cả khi lời van nài ấy bị phui bỏ, cô vẫn sẽ ở lại nhà trọ đợi tôi. Còn tôi sẽ thúc đẩy vụ buôn bán trót lọt rồi trở về bên cô. Chỉ đơn giản vậy thôi."

Holo tăng hăng và bật cười, rồi gãi cổ như thể lời anh nói khó nghe đến mức ngứa ngáy.

"Nếu có thể thốt ra những lời đó mà không đỏ mặt thì anh đã đủ lông đủ cánh rồi ha."

Anh cũng đã dần quen với trò trêu ghẹo của Holo.

Lawrence nhún vai. Với anh bây giờ, lời trêu đùa của cô chỉ như một lời chào hỏi đơn thuần.

"Chà, công nhận khuôn mặt anh lúc giải thích ban nãy trông tràn đầy sức sống. Tất nhiên,"

Không cho anh cơ hội mở miệng, Holo tiếp tục.

"Tôi không nói đó là chuyện xấu. Phải thừa nhận rằng con đực luôn dũng mãnh nhất khi đang trong tư thế sẵn mồi."

Lần này đến lượt Lawrence ngượng ngùng gãi mũi, nhưng nếu anh không đáp trả, Holo chắc chắn sẽ giận dữ.

Cố ý buông một tiếng thở dài, Lawrence vừa lên tiếng vừa nhắc nhở bản thân rằng anh chỉ đang tham gia vào trò đùa của Holo.

"Chỉ là đôi khi tôi cũng muốn cô ngoái nhìn mình thôi."

"Nói hay lắm!"

Holo cảm thán rồi bật cười hạnh phúc.

"Nhưng mà, nếu anh giao dịch thất bại thì tôi sẽ ra sao?"

"Vì chỉ cầm cố tạm thời, nên nếu không hoàn trả khoản vay thì chắc họ sẽ bán cô đi đâu đấy."

Đang nằm sấp trên giường, Holo gối đầu lên cánh tay rồi dùng đũa đôi chân và chiếc đuôi trong sự uể oải.

"Ra đó là điều khiến anh ưu tư đến mức gập ác mộng à?"

"...Ừm, có cả chuyện đấy nữa."

Nếu giao dịch gặp trở ngại dẫn đến việc hoàn trả khoản vay trở nên bất khả, thân thể Holo nghiêm nhiên sẽ thuộc về thương hội mà họ sắp vay mượn.

Song, không đời nào cô chịu ngoan ngoãn ngồi yên để bị bán đi dễ dàng.

Ở điểm này, anh có thể an tâm, nhưng Lawrence không lạc quan đến mức hy vọng Holo sẽ ướm về với mình sau khi thoát thân nhờ nhai đứt dây thừng.

"Nếu chuyện đến nước đó... Chắc tôi nên chọn bạn đồng hành tiếp theo khôn ngoan hơn một chút ha."

Từ đôi mắt màu hổ phách se khít, một ánh nhìn độc hại xoáy vào người Lawrence.

"Ừ, cô nên mau mắn chạy đi và tung hết bụi đất vào tên gốc không thể hoàn trả khoản vay phía sau thì hơn."

Anh nhanh chóng đáp lại lời khiêu khích nhẹ nhàng của Holo.

Và Hiền giả sói dường như không mấy dễ chịu với lời xỉa xói của anh.

"Hừm. Nghe tên nhóc đã mếu máo ôm dính lấy tôi khi tôi định bỏ đi nói kìa."

Nghe đến đây, trông anh ghen ngào như thể nuốt phải phần vỏ của quả óc chó.

Holo nhe nanh hài lòng trong lúc quất đuôi phành phạch.

Và rồi cô đột nhiên thay đổi nét mặt sau khi hạ đuôi xuống.

"Nhưng vì tin tưởng anh nên tôi sẽ hợp tác."

Nhìn Holo nở nụ cười nghiêm túc, Lawrence chột nghĩ hóa ra nụ cười này thực sự tồn tại, rồi gãi má vài cái trước khi xoa chòm râu cằm.

"Tất nhiên rồi."

Hoàng hôn lúc này đã nhuộm sắc bầu trời.

Mặt trời mang màu đỏ thiên thảo dần chìm xuống như vỡ ra hàng ngàn mảnh, tạo thành những ngọn đèn thấp sáng khắp muôn nơi. Khi những tia nắng cuối ngày tắt lịm cũng là lúc không khí se lạnh của màn đêm đột ngột lan tỏa, người người bước vội trên lối về, chôn sâu khuôn mặt vào trong chiếc khăn choàng ấm áp.

Lawrence ngắm khung cảnh thị trấn trong chốc lát. Cho đến khi mặt trời hoàn toàn mất dạng và không còn bóng người đi trên đường, anh mới lặng lẽ đóng cửa sổ bằng gỗ lại. Bên trong căn phòng, Holo đang lật giở từng trang sách, nương nhờ vào ánh sáng ngọn đèn mờ.

Những cuốn sách dường như được tổng hợp theo niên đại, nên lần lượt theo thứ tự, cô chọn đọc từ cuốn mới nhất.

Tính đến khoảng thời gian Holo cư trú tại làng Pasloe, anh cảm thấy nếu bắt đầu từ cuốn cổ nhất sẽ giúp cô tìm ra những gì mình cần nhanh hơn, nhưng có lẽ cô tránh làm vậy để tinh thần được thoải mái phần nào.

Tuy nhiên, vì cũng chỉ còn lại hai cuốn nên khả năng cô sắp tìm thấy phần trích dẫn đang theo đuổi là rất cao. Thành ra Holo rất quan tâm đến những gì xảy ra tiếp theo, và kể cả khi trời tối cô vẫn bảo rằng muốn đọc tiếp. Do đó, anh đã cho phép cô sử dụng đèn mờ với điều kiện tuyệt đối không để bồ hóng, đặc biệt là lửa, bén vào trang giấy.

Song, dáng nằm lãn trên giường đọc sách của Holo không trong tình trạng ít vải thông thường, mà được trang bị đầy đủ để có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.

Cô ăn vận như vậy không phải để giữ ấm, mà là để sẵn sàng xuống nhà thương lượng với Eve.

"Nào, chuẩn bị đi thôi nhỉ?"

Thời gian đàm phán tuy không được ấn định rõ ràng, nhưng có thể thu hẹp phạm vi dựa vào giao ước "buổi tối" giữa các thương nhân. Song, nếu Lawrence cùng Holo xuống tầng đợi sẵn khi trời vừa xế chiều, có khả năng anh sẽ bị đánh giá là một kẻ tiểu tốt quá bòn chòn vì lợi nhuận.

Nhưng nói gì thì nói, nếu đến quá muộn cũng rất không phải phép.

Tóm lại, đây có thể là một thử thách nhỏ của Eve.

Cô không đề nghị gặp mặt vào lúc hoàng hôn, vì giao dịch của thương nhân thường kết thúc trước lúc mặt trời lặn để họ có thể viết hợp đồng mà không cần sử dụng nến và có một chút thời gian trở về nhà trọ.

Trong trường hợp này, ắt hẳn Eve muốn chờ cho những thương nhân trở về nhà trọ trước khi họ gặp nhau.

Tại nhà trọ này, nếu lắng tai nghe cẩn thận, Lawrence có thể biết được khách trọ đã trở về căn phòng nào.

Sau khi kiểm tra chặt chẽ số phòng cùng số người trở về, anh quyết định thời điểm đã chín muồi.

"Thương nhân các anh đúng là sinh vật phiền toái mà."

Đóng sập cuốn sách trong tay rồi nhắc cơ thể khỏi giường, Holo ngáp một cái trước khi mỉm cười.

Ngay cả một cô gái bình thường cũng thấy được Lawrence đã đứng ngồi không yên trong lúc chờ đợi thời điểm thích hợp.

"Nếu phải cố căng người ưỡn ngực kể cả trong phòng trọ của mình thì bao giờ tôi mới được thả lỏng nào?"

Anh lên tiếng, nửa đùa nửa thật.

Holo bước xuống giường, dường như nghiền ngẫm gì đó trong lúc chỉnh sửa lại chiếc đuôi và đôi tai dưới lớp áo choàng.

"Không lâu sau khi gặp nhau... À không, cho đến gần đây, trông anh như thể luôn căng thẳng trước mặt tôi."

"Vì đây là lần đầu tôi du hành cùng một cô gái, nên cũng cần thời gian để quen dần chứ."

Hơn nữa, anh cảm thấy phải sau một thời gian dài như thế này thì mới có thể phơi bày ít nhiều sự luộm thuộm của mình.

Có thể nói đây là lần đầu tiên Lawrence thân thiết với một ai đó đến như vậy.

"Lúc mới gặp nhau, chỉ dẫn tôi đi loanh quanh thôi là mũi anh đã phồng to ra rồi, vậy mà giờ thì..."

"Nếu giờ tôi đi với cô gái khác thì cô có phồng đuôi ra không?"

Khi Lawrence hơi nhấn giọng đáp trả, Holo liền hếch cằm và nhếch mép như muốn bảo "anh gan lắm!"

"Nhưng làm như vậy thì con đực mới bóc dần lớp da đang biến hóa, để rồi cuối cùng trở thành một hình dạng chẳng thể nào ngờ tới."

"Dù đối phương là ai, nếu trở nên thân thiết với họ thì chuyện đấy ít nhiều cũng xảy ra mà nhỉ?"

"Đần thối. Chẳng phải loài người đã nói rằng đừng rải mồi cho con cá đã mắc câu sao."

"Câu này không đúng với trường hợp của cô. Cô không hề mắc câu mà tự ý lên lên xe hàng của tôi đấy chứ? Đừng nói đến chuyện rải mồi thả thính, tôi còn đang muốn cô trả phí đi lại đây."

Tuy nhiên, vừa dứt lời Lawrence đã sớm trở nên do dự.

Vì đôi mắt bén ngót, không chút đùa cợt của Holo đang lấp lánh sắc vàng trong ánh sáng ngọn đèn mờ.

Phải chăng anh đã đối đáp nhầm ở điểm nào đấy, hay là trạng thái bồn chồn không yên của anh thật đáng hổ thẹn, hay là do Holo không thích bị phản pháo?

Trong lúc Lawrence còn đang hoang mang với mớ suy đoán của mình thì Holo hơi ngoảnh mặt đi, dường như đã trở lại với chính mình.

"Hừ...m, tóm lại là đừng quên ý định ban đầu của anh."

Dù không biết nguyên do nào dẫn đến kết quả này, nhưng anh vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Holo thường cư xử trẻ con vào thời điểm kỳ lạ, nên có thể khi thấy anh chẳng những không hoảng loạn như mình nghĩ mà đôi khi còn phản công, cô tự nhiên cảm thấy mất hứng.

Cả việc Holo đột ngột thu giáo cũng vậy, có lẽ vì cô đã nhận thức được lỗi sai của mình.

Lawrence mỉm cười nhẹ rồi thở dài mỗi một.

"Có mùi bực bội thoang thoảng đâu đây."

"Chắc do cô tưởng tượng... À không, có lẽ là thế thật."

Lawrence hăng giọng, sau đó cố gắng nhìn vào mắt Holo.

"Cô có thể nhìn thấu nội tâm của tôi sao?"

Anh đặt lại câu hỏi mà mình đã nghiêm túc thốt lên khi họ mới gặp nhau.

Holo cười toe toét, nghiêng đầu rồi tiến lại gần anh.

"Đần thối."

"Úi!"

Và rồi cô đá vào ống quyển Lawrence.

Dù vậy, nụ cười của Holo vẫn tao nhã vẹn nguyên khi cô lướt qua trước mặt anh với tốc độ không đổi và chạm tay vào cửa.

"Nào, đi thôi chứ?"

Ngay cả Holo vào thời điểm họ mới gặp nhau, dấu trêu chọc anh nhưng cô chẳng bao giờ đối xử bạo lực với anh như thế này. Và tất nhiên Lawrence nuốt ngược câu bình phẩm ấy xuống cổ họng trước khi bám theo Holo ra khỏi cửa.

Dẫu cô đã nhắc nhở anh đừng quên đi ý định ban đầu, nhưng đó thực sự là chuyện bất khả.

Lời cô nói mang hàm ý rất nặng nề, bởi thời gian mãi mãi không trở lại và mọi người đều biết rằng không có ai hoàn toàn không đổi thay.

Lawrence đã suy nghĩ như vậy, nên rõ ràng Holo cũng thừa biết điều đó.

"Tất nhiên tôi có thể dễ dàng nắm lấy tay anh vì chúng ta đã cùng trải qua hành trình dài bên nhau, nhưng..."

Holo lên tiếng, khuôn mặt bỗng chốc phảng phất nỗi buồn.

"Chẳng phải có một nhà thơ đã hát rằng 'tôi muốn sống mãi với thuở mới gặp nhau' hay sao?"

Lawrence những tưởng Holo lại giở trò trêu ghẹo như ngày thường, nhưng ý nghĩ ấy chỉ lóe lên trong đầu anh chưa đến một giây.

Anh chợt ngỡ ngàng trước câu nói như nhận thức được thời khắc kết thúc hành trình đã điểm, như ao ước được quay ngược thời gian của Holo.

Dẫu trông cô luôn hướng đến tương lai, nhưng sự thật không phải như thế.

Dù vậy, anh thực sự vui sướng khi cô không thốt lên rằng cô muốn quay về những ngày tháng vui vẻ ban đầu, tại ngôi làng mà mình từng cư ngụ mấy trăm năm, hay là quay về thời điểm trước đó nữa, lúc cô vẫn chưa rời quê hương lên đường ngao du.

Niềm hạnh phúc giúp anh bất chấp sự ngỡ ngàng, nhẹ nhàng di chuyển bàn tay mà Holo đang nắm lấy, luồn những ngón tay mình vào kẽ tay cô để chúng đan vào nhau, và cuối cùng, anh không quên mở miệng lên tiếng.

"Có thể cô cảm thấy quay ngược thời gian là chuyện tốt, nhưng nếu cứ mãi như lúc mới gặp nhau chắc tôi sẽ ngã quy vì lao lực mất thôi."

Holo khẽ tựa vào người anh khi họ bước xuống cầu thang.

"Gì chớ, tôi sẽ ở bên cạnh anh cho đến thời khắc cuối cùng nên cứ an tâm đi."

Bị câu nói cùng nụ cười quý quyết như thế xoáy vào, Lawrence chẳng còn cách nào khác ngoài cười khổ đáp lại.

Song, giữa đường bước xuống tầng một, anh chợt nhận ra Holo không hề đùa cợt.

Nếu Holo quyết định hoãn việc tìm kiếm quê nhà lại, Lawrence chắc chắn sẽ từ trần trước cô. Và kể cả khi hành trình của Holo không kết thúc, hành trình bên nhau của cả hai rồi cũng đến hồi kết.

Đột nhiên, anh hiểu ra lý do vì sao tại làng Tereo, nơi họ ghé qua trước khi đến Lenos, Holo không đáp lại khi nghe anh hỏi sẽ làm gì sau khi về tới quê nhà.

Suy nghĩ ấy chiếm lấy tâm trí Lawrence trong lúc họ đặt chân xuống tầng một, và ngay lập tức Holo buông tay anh ra. Ngay cả khi đối phương là Holo, anh thực sự thấy khó xử khi tay trong tay với một cô gái xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng Lawrence đồng thời cũng không muốn là người chủ động buông tay nên hành động đầy quan tâm của cô thực sự sưởi ấm lòng anh.

Holo luôn lo nghĩ cho anh như vậy.

Cứ như thế cô đã trả lời câu hỏi "sẽ ra sao khi về đến quê nhà".

"Xin lỗi đã để hai vị chờ đợi."

Nhờ vậy mà Lawrence mới có thể bình tĩnh đưa ra lời chào niềm nở hơn bình thường tới Arold và Eve, những người đã có mặt tại đó.

"Thế thì chúng ta bắt đầu thôi nào!"

Giọng nói khàn khàn của Eve vang lên.

"Kết luận sau khi điều tra xung quanh của anh thế nào?"

Eve không yêu cầu giới thiệu Holo.

Từ cách hành xử của nữ thương nhân cho thấy cô chỉ nhìn nét mặt bên dưới mũ áo choàng và động tác ngồi xuống ghế của Holo là quá đủ.

Quả thật việc buôn bán Holo không phải là mục đích chính, nên một người thực dụng như Eve có phản ứng như thế âu cũng là tự nhiên, nhưng thái độ của cô có một chút ích kỷ.

"Tôi kết luận được rằng cô Eve thực sự có buôn bán tượng đá với nhà thờ, và quả thật có tranh cãi dẫn đến cắt đứt quan hệ. Ngoài ra, tôi còn biết tin tức chỉ có thể mua lông thú bằng tiền mặt đang lan truyền khắp nơi."

Việc ném ra thông tin và quan sát phản ứng của đối phương là chiến thuật cơ bản nhất trong đàm phán.

Nhưng ở điểm này, Eve đã che giấu khuôn mặt rất điêu nghệ nên Lawrence không thể nắm bắt được toàn diện chỉ bằng đôi mắt của mình, và anh cũng chẳng mong tìm ra điều gì khác lạ từ vấn đề kia. Đây chỉ đơn thuần là một cách làm nóng cơ thể trước khi vận động.

"Bằng trực giác và kinh nghiệm của một người thương nhân, tôi tin rằng lời cô Eve nói là sự thật."

"Ồ."

Eve lãnh đạm cất giọng khàn khàn, cô dường như cũng đã quen với việc thương thảo.

"Tuy nhiên, có một chuyện làm tôi bận tâm."

"Là chuyện gì?"

"Là lý do cô Eve phản nộ mà cắt đứt quan hệ với nhà thờ."

Thật vô ích khi đặt ra câu hỏi này với chính đương sự, nhưng Lawrence quyết tâm so sánh câu trả lời của Eve với thông tin mình thu thập được, và nếu chúng không đồng nhất, anh sẽ biết rằng cô đang nói dối.

Cô sói ngồi cạnh cũng có thể giúp anh xem xét tính chân thật nơi Eve, nhưng dựa dẫm vào Holo để biết được điều đó chẳng khác mấy so với hành động cầu xin cô ban cho lời sấm truyền. Nếu câu đáp của Eve không khớp với những gì anh suy luận, cắt đứt tại đây là kế sách tốt nhất.

Dù sao thì Holo sẽ bị bán thân cho người khác dựa vào đánh giá của anh, nên Lawrence cảm thấy trách nhiệm thực hiện phán quyết ấy hoàn toàn đè nặng trên vai mình.

"Lý do tôi phần nộ mà cắt đứt quan hệ à. Chà, có lẽ đáng bận tâm thật."

Eve cất lời, như thể mối lo ngại của anh là điều hết sức tự nhiên, rồi khẽ hắng giọng.

Nữ thương nhân rõ ràng cũng đang điên cuồng động não.

Bất kể Eve đang suy nghĩ đến kết quả xấu xa nào sẽ xảy ra, nếu không lôi kéo được Lawrence tham gia vào giao dịch thì điều này đồng nghĩa với việc kế hoạch thất bại.

Không nghi ngờ gì nữa, cô ắt hẳn đang đoán xem Lawrence đã nhìn thấy và nghe thấy những gì trong thị trấn suốt ngày hôm nay.

Nếu Eve nói dối, cô gần như không có hy vọng đưa ra lời giải thích ăn khớp với thông tin mà anh nắm trong tay.

"Giám mục của nhà thờ tại đây không thể nào quên được những ngày tháng xưa cũ khi Giáo hội còn huy hoàng, một thứ đã trở thành di vật của quá khứ."

Eve bắt đầu kể chuyện.

"Lúc còn trẻ, hănh đến khu vực này để truyền giáo và sống những ngày tháng như địa ngục trần gian, nhưng một kẻ đam mê quyền lực như hănh ta có thể chịu đựng tất cả để một ngày nào đó trở thành một kẻ quyền uy và lỗi lạc. Hănh muốn xây dựng một tòa thánh tại thị trấn, nói cách khác là nhắm đến chức tổng giám mục."

"Tổng giám mục..."

Một từ điển hình đại diện cho quyền lực.

Eve gật đầu rồi tiếp tục.

"Như đã nói hôm trước, tôi xuất thân từ một gia đình quý tộc, dù có thể nói là đã rơi vào cảnh bần cùng. Khi bắt đầu tìm kiếm cơ hội làm ăn tốt tại khu vực này, tôi nghe báo có tay giám mục đang kiếm tiền bằng hình thức không mấy tốt đẹp. Kẻ đấy là tên giám mục hiện tại của nhà thờ thị trấn. Lúc bấy giờ, hănh sử dụng tiền quyên góp và thương hội chi nhánh để nhúng tay vào buôn bán lông thú, nhưng sau cùng hănh trở thành một kẻ tự nhốt mình trong nhà thờ để đuổi theo những con số, và càng lúc càng lún sâu vào thâm hụt. Do đó, tôi đã đề nghị hănh tham gia vào kế sách một mũi tên bắn trúng hai con nhạn."

"Kế hoạch đấy là buôn bán tượng đá."

"Chính xác. Nhưng tôi không chỉ bán tượng đá cho hănh ta. Sau tất cả, tôi là người của gia tộc quyền quý thuộc đất nước Winfiel, nên vẫn có thể nói chuyện với những người cầm quyền. Tôi đã tạo cầu nối cho hănh tiếp xúc với tổng giám mục tại Winfiel, người đang xây dựng nền tảng quyền lực vững mạnh tại đó."

"Thì ra là vậy", Lawrence lăm băm trong vô thức. Nếu đó là sự thật thì việc gia công tượng đá có lẽ là công việc của những người thợ tạc lưu động

được thuê để sửa chữa tòa đại thánh đường mà tổng giám mục cai quản. Họ chỉ được thuê vào dịp đặc biệt là sửa sang lại trang viên của thánh đường, nên thường sau khi hoàn tất sẽ di chuyển đến thị trấn tiếp theo, hoặc làm những công việc có trả phí lao động tại thị trấn đó.

Dù vậy, số lượng công việc mỗi ngày tại thị trấn có giới hạn, nên tất nhiên sẽ trở thành nguyên nhân nảy sinh xích mích giữa nhóm thợ mới và thợ cũ trong khu vực. Và trớ trêu thay, chỉ những người thợ tạc lưu động cuốc bộ qua từng thị trấn và dành thời gian đánh bóng tay nghề của mình mới có đủ kỹ năng tu sửa lại trang viên phức tạp của thánh đường.

Thành ra mỗi khi thị trấn - nơi có đại thánh đường, tổ chức tu bổ lại tòa thánh, những tay thợ địa phương sẽ run sợ mình bị cướp mất phần việc và tỏ ra căng thẳng không cần thiết.

Do đó, việc gia công tượng đá mà Eve nhờ vả sẽ trở thành một đề xuất giúp xoa dịu tình hình. Nó là cây cầu nối giữa nhà thờ chỉ muốn thuê nhân công khi cần thiết, với thị trấn và với cả những người thợ tạc lưu động. Eve sẽ thưa chuyện với tổng giám mục của đại thánh đường, rằng giám mục của thị trấn Lenos muốn làm quen thay cho lời đáp lễ. Còn cô sẽ nhận về lợi ích từ việc bán tượng đá được gia công cho nhà thờ tại đây.

Tất cả mọi người đều hưởng lợi, đây là một hình thức kinh doanh lý tưởng.

"Tôi mừng vì anh đã hiểu, thật đỡ tốn công giải thích. Chà, mọi chuyện đúng như anh đã dự đoán. Tất nhiên tôi cam chịu phần lợi nhuận bạc bèo từ việc buôn tượng vì đặt cược vào canh bạc lên sắc tước của tay giám mục. Nhưng sau đấy thì..."

Lawrence cảm thấy trong giọng nói của Eve có âm hưởng của sự gay gắt, nhưng thật khó phân định đó là do cô đang diễn kịch, hay là kết quả của việc đè nén sự tức giận.

Tuy nhiên, cho đến nay tất cả dữ kiện đều trùng khớp, và câu chuyện của cô quá ư hợp lý.

"Khi tên giám mục có trong tay số tiền đầu tư nhờ giao dịch với tôi và củng cố vị trí của mình, những kẻ xung quanh bắt đầu nhận ra mục tiêu của hắn thật tươi sáng, và hắn toan tính loại bỏ những kẻ gây trở ngại. Sự kiện lần này là một cơ hội tốt để hắn lợi dụng cắt bỏ tôi hoàn toàn. Vì còn mắc nợ tôi ân huệ lớn, nên có lẽ hắn ta cho rằng chừng nào tôi còn ở bên thì trong tương lai, hắn sẽ bị đòi hỏi nhiều điều phiền phức. Và tất nhiên tôi cũng có ý định như thế. Tôi nghĩ mình có quyền lợi đấy. Nhưng tên giám mục quyết định thà hợp tác và tùy ý sử dụng một thương hội đã có tiếng tăm, hơn là chờ đợi một thương nhân đơn lẻ như tôi gây dựng sự nghiệp lớn mạnh. Ngay cả tôi cũng hiểu được lý luận đó, nhưng không đời nào tôi có thể chấp nhận."

Lawrence bỗng hiểu ra sự tức giận của con người có thể rực cháy như ngọn lửa và nhìn thấy được bằng mắt thường.

"Đó là lý do tôi tranh cãi và cắt đứt quan hệ với nhà thờ."

Ngồi bên cạnh Lawrence, Holo im lặng lắng nghe đến mức anh tưởng rằng cô đã đi đâu mất.

Anh rà soát lại câu chuyện của Eve một lần nữa trong đầu.

Quả nhiên hoàn toàn không có một sai sót nào.

Mọi chuyện quá nhất quán, quá ăn khớp đến mức lạnh người.

Nếu đây là một lời nói dối, nó đủ sức ru anh vào vọng tưởng để có thể yên tâm hợp tác cùng Eve.

"Ra là thế. Hóa ra đấy là điều đã gây khó dễ cho cô trong việc hoán đổi số tượng đá trong kho thành ngân lượng, và nó giải thích lý do vì sao cô

không thể nhàn nhã chờ đợi chiến dịch hành quân năm sau."

Bên dưới lớp mũ chụp, Eve lặng thinh, thậm chí còn không thể hiện động tác phụ họa theo lời anh nói, cứ như thể trạng thái hoạt bát khi nãy của cô hoàn toàn không có thật.

Lawrence chậm rãi hít vào trong yên lặng, rồi giữ hơi thở trước khi nhắm mắt lại.

Nếu sự ngờ vực trong anh càng dâng cao sau khi nghe trình bày một câu chuyện nhất quán như thế này, thì có lẽ trong tương lai, anh khó lòng thực hiện bất kỳ giao dịch nào khác.

Hay là anh nên mặc kệ để bản thân rơi vào mưu kế.

Chỉ có những thương nhân thường xuyên ủ mưu và bị phản mưu mới có cảm xúc như vậy.

"Tôi hiểu rồi."

Lawrence lên tiếng, cùng lúc phả ra hơi thở đã kìm giữ ban nãy.

Ngay thời điểm đó, anh bắt được một chuyển động rất nhỏ nơi bả vai Eve.

Anh đủ tự tin để cam đoan rằng hành động đấy tuyệt đối không phải là diễn kịch.

Không một thương nhân nào có thể vô cảm với khoảnh khắc này.

"Một lần nữa, hãy cùng thảo luận chi tiết về kế hoạch."

"... Vâng, cùng tiến hành nào."

Lawrence có cảm giác dưới cái bóng của mũ chụp đầu, khóe miệng Eve đã nhếch lên hình nụ cười.

Cô vươn tay ra trước.

Và khi nắm lấy bàn tay ấy, anh nhận thấy nó hơi run rẩy.

Sau đó, Lawrence, Eve và Holo, cả ba cùng đổ xô vào thị trấn.

Họ ra đường không phải để ăn mừng bản giao ước vừa thành lập. Thương nhân không bao giờ giơ cao chén rượu mừng cho đến khi lợi nhuận đã nằm trong tay.

Không có cách nào biết được thời điểm hội nghị năm mươi người công bố quyết định và khơi dậy làn sóng độc chiếm lòng thú của các thương nhân, nên họ cần bảo đảm số tiền mặt tiềm năng càng nhanh càng tốt.

Họ sẽ đến thăm thương hội sắp vay tiền, với Holo là một tài sản thế chấp.

Tên thương hội đó là thương hội Delink.

Mặc dù thương hội có vị trí nằm gần bến cảng khá tốt, nhưng tòa nhà nó ngụy vị lại nhỏ hẹp, cũng không có nơi đỗ xe ngựa.

Lá cờ chứng minh thương hội cũng nhỏ xíu xiu, và được treo kín đáo ngay cửa ra vào.

Tuy nhiên, bức tường của tòa nhà được ghép lại bằng những tảng đá, chúng xếp chồng lên nhau khin khít đến mức không một cọng tóc mảnh nào có thể lọt qua, và tuy có năm tầng nhưng nó không có vẻ dựa vào tòa nhà liên kề.

Nhờ vào ánh sáng lập lòe của ngọn đèn dầu, nếu quan sát thật kỹ sẽ nhận ra lá cờ nhỏ là một vật phẩm cao cấp được thêu tay tinh xảo, và màu đá trên tường đã bạc phếch, cho thấy đây không phải là thương hội mới mở cửa làm ăn từ hôm qua. Cả hai thứ trên cùng kết hợp với nhau gợi ra hình ảnh của một người khổng lồ nhỏ bé.

Có lẽ chủ trương quảng bá của họ không giống với những thương hội khác.

"Tôi là Luz Eringin, đại diện cho thương hội Delink."

Dù cùng là thương nhân, nhưng nếu quản lý những mặt hàng khác nhau thì phong tục cũng hoàn toàn khác biệt.

Có bốn người đàn ông của thương hội Delink ra chào đón nhóm người của Lawrence, mỗi người đều toát ra khí chất phù hợp để đại diện cho thương hội, và thật khó phân định vẻ ngoài của ai là tuyệt vời nhất trong số họ.

Lawrence nghe nói những kẻ buôn người luôn tiến hành đánh giá hàng hóa theo số đông. Có lẽ cả bốn người họ đều là quản lý của thương hội.

"Tôi là Kraft Lawrence."

Anh lên tiếng rồi bắt tay cùng Eringin.

Bàn tay gã đàn ông mềm mại lạ kỳ và khuôn mặt gã trưng ra một nụ cười căng hết cỡ khiến người khác hoàn toàn lạc lối trong việc đoán định suy nghĩ của gã. Tiếng sủa của một chú chó rất hữu ích trong việc chặn cừu, nhưng để chặn người, có thể sẽ cần đến nụ cười như thế này. Khi đến lượt Holo bắt tay, gã thăm dò cô bằng ánh mắt như của một loài rắn hay bò sát nào đó.

Về phần Eve, cô chỉ tháo mũ chụp đầu mà không chào hỏi gì đặc biệt. Rất có khả năng thương hội này đã làm trung gian thỏa thuận khi cô bán thân cho gã thương nhân giàu có mới nổi.

"Xin mời ngồi."

Trước lời mời của Eringin, nhóm Lawrence ngồi xuống một cái ghế được căng vải nỉ. Đây là một mặt hàng cao cấp được nhồi bông bên trong.

"Tôi đã nghe chi tiết từ người đứng đầu gia tộc Bolan."

Nên không cần phí thời gian làm nhảm vô ích, trông gã như thế muốn nói tiếp như vậy.

Lawrence cũng không có ý định thương lượng giá cả. Anh hoàn toàn không biết gì về thị trường giao dịch những cô gái quý tộc.

"Song, chúng tôi muốn hỏi một chuyện. Ngài Lawrence là một thành viên của nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen?"

Ba người đàn ông đứng sau lưng Eringin hết sức bình tĩnh, chăm chú nhìn vào Lawrence.

Dù chẳng ai trong số họ để lộ biểu cảm, nhưng bầu không khí bao quanh gợi cho người ta cảm giác e ngại.

Ngay cả một người đã quen với việc thương thảo như Lawrence còn cảm thấy bị áp bức.

Với những kẻ bị bán thân vào đây, việc nổi dối trước mặt bọn họ hẳn là một nhiệm vụ khó nhằn.

"Vâng."

Lawrence đáp trả ngắn gọn, và ngay khoảnh khắc đó, bầu không khí đáng gờm tỏa ra từ ba người đàn ông phía sau lập tức biến mất.

Quả nhiên đây là một mưu tính để moi ra sự thật từ anh.

"Rowen à, chắc ngài cũng từng giao dịch với lãnh chúa Goldens nhiều lần rồi nhỉ. Có thể nói người mang một đôi mắt sắc bén đúng không nào?"

Lawrence không thể cưỡng lại cảm giác căng thẳng khi nghe thấy cái tên của một nhân vật thuộc trung tâm nghiệp đoàn.

Kể cả khi anh biết rằng đây là một thủ thuật của Eringin nhằm thao túng suy nghĩ, khiến anh cảm thấy trốn khỏi bọn họ là điều bất khả.

"Nếu gắn liền với một nghiệp đoàn như thế thì thân phận của ngài cũng thuộc loại khá. Ngoài ra, bạn đồng hành của ngài thực sự là một tiểu thư nhà quyền quý. Tôi muốn thông báo quyết định mà cả bốn chúng tôi đã cùng nhất trí từ trước."

Eve từng nói cô hy vọng sẽ được hai ngàn năm trăm đồng.

Eringin nở rộng nụ cười trên gương mặt như thể đang tỏ ra huênh hoang.

Trong bất kỳ thế giới nào, kẻ cầm tiền trong tay luôn là kẻ nắm quyền chủ đạo.

"Hai ngàn đồng bạc trenni."

Dù con số không đạt tới mục tiêu mong muốn, nhưng nếu có thể rút ra hai ngàn đồng để thực hiện chiến dịch đã là quá sức tuyệt vời.

Lawrence cố hết sức vờ như không nhận thức được tình trạng sức lực bị rút cạn khỏi cơ thể đã căng cứng của mình, và dường như Eve cũng tương tự.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của cô trông vô cảm nhưng rất không tự nhiên.

"Cô Eve đã yêu cầu hai ngàn năm trăm đồng, nhưng chúng tôi không thể thực hiện giao dịch lớn như vậy với đối tác là thương nhân đơn lẻ. Đây là... một phần của giao dịch xoay quanh lông thú đúng không? Như vậy, để đổi lại, chúng tôi sẽ không nhận phần hoa hồng và đưa cho ngài tổng số tiền. Song, hiện tại chúng tôi không chuẩn bị đủ đồng bạc, nên sẽ chi trả theo đồng vàng lumione là sáu mươi đồng."

Một mảnh vàng lumione có giá trị xấp xỉ ba mươi đồng bạc trenni. Lawrence không biết tường tận về thị trường của thị trấn Lenos, nhưng đồng tiền sẽ phát huy uy lực lớn mạnh khi giao dịch với hàng hóa, hơn là khi đổi ra mệnh giá khác.

Tùy theo trường hợp, họ có thể thu mua số lông thú với giá trị vượt xa hai ngàn đồng bạc trenni.

Song, chuyện làm anh ngạc nhiên hơn tất thảy chính là thương hội sẵn sàng cho vay toàn bộ số tiền.

Sự hiện diện của những đồng tiền có mệnh giá cao thực sự rất quý giá. Vàng hay bạc luôn là dạng tài sản vạn năng có thể nung chảy tùy vào hoàn cảnh, và tất nhiên phần tài sản trên giấy không đời nào sánh bằng.

Khi một người ký tên lên giấy và vay đồng vàng, việc khấu trừ một khoản hoa hồng là lẽ thường tình.

Nhưng lần này họ không làm như vậy.

"Hào phóng ghê nhỉ."

Người lăm bắm câu vừa rồi là Eve.

"Chúng là khoản tiền đầu tư của chúng tôi đấy."

Eringin nở nụ cười và lên tiếng.

"Cô là một người khôn ngoan. Cô đã xoay xử để thực hiện kỹ thuật rút ra lợi ích từ mối quan hệ con người và tình cảnh của thị trấn này. Chắc chắn cô sẽ đạt được thành công và tiến xa hơn nữa. Chúng tôi mong được chia sẻ vận may đấy. Và..."

Gã đàn ông đánh mắt sang Lawrence.

"Ngài là một người may mắn. Chẳng gì khác ngoài may mắn đã dẫn đường cho hai vị gặp nhau. Hơn nữa, đứng trước giao dịch lớn thế này mà ngài vẫn không tỏ ra phấn khích. Chúng tôi đoán rằng vì ngài đã quen được vận may chiếu cố. Trong công việc làm ăn của chúng tôi, yếu tố may mắn đóng vai trò rất quan trọng. Nếu không nhờ những người luôn gặp may, chúng tôi sẽ lập tức bị ngáng đường. Ở điểm này, chúng tôi tin tưởng ngài."

Mặc dù ngưỡng mộ cách đánh giá của Eringin, nhưng nó đưa Lawrence đến với nghi vấn phải chăng điều duy nhất mà anh được ca ngợi là vận may của mình.

Trong lúc còn đang lưỡng lự giữa hai thái cực cảm xúc, một bên là cảm thấy ấn tượng, một bên là khó chịu, anh bỗng có cảm giác Holo, người ngồi bên cạnh, dường như khẽ phì cười.

"Công việc của chúng tôi giống như thăm dò mỏ vàng, nên chúng tôi sẽ không tiếc tiền đầu tư để có một đối tác."

"Thế thì chúng tôi cứ nhận lấy số tiền mặt có khả năng làm rất nhiều kẻ lăm lờm ngậm mồm lại kia là xong chứ gì."

Eringin lần đầu tiên bật cười chân thành trước câu nói của Eve.

"Điểm mua lông thú của hai vị là thương hội Arkieh đúng không? Cô Eve thực sự có đôi mắt tinh tường. Chúng tôi rất vui lòng được nghe chỉ giáo về phương cách tìm..."

"Giọng tôi đã khàn lắm rồi. Rất khó huyền thuyên."

Lời nói của Eve đánh thép và âm vang không giống như đang đùa, còn câu từ của Eringin ẩn chứa sự gian trá của một con rắn, tùy vào người nghe mà mang lại cảm giác như đang hăm dọa.

Đây là một cuộc trao đổi rất kỳ lạ, khác hẳn so với những gì Lawrence từng trải nghiệm.

Tất nhiên những người có mặt trong buổi thương thảo không nhất thiết phải thân thiện với nhau, nhưng anh không cảm nhận được sự nhân đạo trong cuộc đối thoại giữa hai người.

Chỉ cần có thể kiếm lợi, cả hai đều không quan tâm đến thái độ của đối phương.

Thái độ của họ hiển nhiên như không khí.

"Còn phương thức nhận tiền thì sao? Chúng tôi sẽ thực hiện như nguyện vọng của cô."

"Làm thế nào?"

Eve lần đầu tiên đánh mắt sang bên cạnh nhìn Lawrence.

Họ không bàn tính điều này trong buổi họp ban nãy, nên anh cứ thế nói ra suy nghĩ của mình.

"Rất khó ngủ yên khi những đồng vàng rục rở bên cạnh cứ lấp lánh trong đêm, nên..."

Anh có thể ngồi thẳng thớm và khẽ nở nụ cười trên gương mặt có lẽ là nhờ vào sự hiện diện của Holo.

Eringin làm vẻ mặt như sắp thốt lên một tiếng trầm trồ, rồi run vai bật cười.

"Thật là một câu trả lời giúp người khác sáng mắt. Một người nhận số tiền càng lớn thì lòng kiêu hãnh càng tăng cao. Kết quả là sự điềm tĩnh trong lúc thương thảo có khuynh hướng trở thành một thứ hết sức mỉa mai. Nhưng chính câu nói vừa gọi ra cảm giác khiêm tốn lại không mất đi tính sắc bén của ngài mới thể hiện sự điềm tĩnh thực sự. Chúng tôi cần phải học tập ở ngài điều này."

Có lẽ với Eringin, xử lý những giao dịch với số tiền khổng lồ mỗi ngày là lẽ thường tình. Chính vì thế mà trong chớp mắt, gã có thể quyết định xóa bỏ khoản phí hoa hồng đáng kể của hai ngàn đồng bạc.

Đây ắt hẳn là thế giới đỉnh cao mà người thương nhân muốn vươn tới.

"Thế thì chúng tôi sẽ bàn giao số tiền ngay trước khi hai vị mua lông thú, như vậy ổn thỏa cả chứ?"

Tự hỏi liệu Eve có suy nghĩ gì khác, Lawrence cố ý chừa lại chút thời gian cho cô xen vào, nhưng rốt cuộc cô không lên tiếng nên anh quyết định trả lời.

"Vâng, xin nhờ cậy quý thương hội."

"Không vấn đề gì."

Sau đó, Eringin đưa bàn tay ra mời Lawrence bắt lấy.

Lawrence chấp nhận và họ trao nhau cái bắt tay mạnh mẽ hơn hẳn lúc vừa chạm mặt chào hỏi.

Lần này, thay vì chuyển sang Holo, Eringin đưa tay sang phía Eve và cô cũng đáp lại. Mặc cho cuộc trao đổi gay gắt ban nãy, dường như lúc này không còn chút thái độ thù địch nào đọng lại.

"Hãy để chúng tôi cầu nguyện cho việc làm ăn của hai vị thuận buồm xuôi gió."

Dù hoàn toàn không giống dạng người tin vào Chúa trời, Eringin vẫn buông ra một câu như thế và nhắm mắt lại.

Hành động của gã tràn ngập khí chất, thể hiện quyết tâm theo đuổi lợi nhuận bất kể phải chà đạp cả thánh thần, nhưng đồng thời cũng gợi cho người ta cảm giác rất thiêng liêng.

"Một gã khó ưa"

Eve lẩm bẩm ngay lúc họ rời khỏi thương hội, sau khi đã hoàn tất các loại giấy tờ thủ tục khác nhau.

Lawrence cảm thấy hơi bất ngờ trước lời nói rất dỗi dằn cảm xúc của cô.

"Tôi chưa từng gặp người như ông ta bao giờ. Nó khiến tôi nhận ra bản thân là một thương nhân nhỏ bé như thế nào."

Khi anh thành thật nêu ra cảm tưởng của mình, Eve liếc nhìn anh từ khe hở khăn trùm rồi trầm mặc trong chốc lát.

"... Anh thực sự nghĩ vậy sao?"

Và cô lên tiếng.

"Ừm, có một chút. Với một người nai lưng làm việc ngày đêm để kiếm vài ba đồng bạc như tôi, thì đây là lần đầu tiên được cảm nhận tận mắt một mức độ khác hẳn."

"So với điều đó thì anh đã đáp trả khá thông minh đấy."

"Về chuyện đồng vàng sao?"

Eve gật đầu và chậm rãi cất bước.

Lawrence nắm lấy tay Holo và bám theo sau. Dường như hoàn toàn nhận thức được vai diễn của mình, Holo ngoan ngoãn im lặng nãy giờ. Nhưng khi nắm lấy tay cô, anh nhận ra nó hơi nóng một chút.

Rõ ràng cô không vừa ý với ánh mắt của Eringin.

"Cảm giác bị chúng ta đáp trả như thế rất mới mẻ với gã. Eringin đã hoảng hốt đấy. Gã sẽ không bao giờ coi thường thương nhân lưu động lần nữa đâu."

"Thật vinh dự cho tôi."

Vừa dứt lời, Lawrence nghe thấy giọng cười khùng khục như tiếng ho khan của Eve.

"Anh có thật không phải là quý tử của một thương hội tầm cỡ không đấy?"

"Phải thừa nhận là cũng có những đêm tôi trăn trở điều đấy."

"Chẳng đâu lại anh rồi", Eve thì thào lên tiếng, nhìn anh bằng đôi mắt hiền hòa hiếm thấy rồi tiếp lời.

"Anh có thấy khô cổ sau khi huyền thuyên nãy giờ không?"

Tuy không hẳn đã hoàn tất toàn bộ giao dịch, nhưng họ đã vượt qua ngưỡng cửa đầu tiên.

Lawrence cũng chẳng khát đến mức phản đối ý kiến của Eve.

Dù đã về đêm, nhưng gần bến cảng vẫn còn rất nhiều hàng quán bán rượu.

Anh gọi ba cốc rượu nho, và cả ba người họ cùng ngồi xuống những chiếc thùng gỗ trống được vít gần đó.

"Mong giao dịch sẽ thành công."

Người vừa nâng cốc ăn mừng là Eve.

Vờ cụng những chiếc cốc gỗ bị khuyết vài chỗ trên miệng vào nhau, cả ba cùng hớp rượu.

"Có chuyện này, tôi nghĩ giờ hỏi thì cũng hơi muộn nhưng..."

"Chuyện gì?"

"Anh nhật được cô bạn đồng hành ở đâu thế?"

"Hử..."

Lawrence ngạc nhiên ra mặt, nhưng không phải vì anh đang thư giãn sau buổi thương lượng căng thẳng ban này.

Lý do chỉ vì anh không nghĩ Eve quan tâm đến những điều như vậy.

"Bất ngờ đến thế sao?"

Eve nhếch mép cười khố. Và may mắn thay, Holo chỉ ngồi ôm lấy chiếc cốc gỗ đầy rượu bằng hai bàn tay mà không nói lời nào.

"Dù từng bảo sẽ không tọc mạch, nhưng có lẽ tôi hơi hiếu kỳ."

"Ừm... À không, mọi người cũng thường hỏi như thế lắm."

"Vậy anh nhật cô ấy ở đâu? Nếu anh bảo cô ấy là con gái một của lãnh chủ bị lật đổ trong cuộc nổi dậy của nông dân, tôi sẽ không ngạc nhiên đâu nhé."

Một câu đùa cợt chỉ có thể đến từ Eve, nhưng ngay cả một quý tộc bản cùng như cô cũng sẽ không tránh khỏi sửng sốt nếu nghe thấy toàn bộ sự thật. Chợt một tiếng vút nhỏ vang lên sau lưng Holo và Lawrence cố ý đạp nhẹ lên chân cô sói.

"Cô ấy bảo mình sinh ra ở phương Bắc, nhưng đã sống một thời gian dài tại khu vực chuyên trồng lúa ở phương Nam."

"Ồ~"

"Tôi đã từng giao dịch rất nhiều lần với ngôi làng tại đây, và cũng có người quen nên đã ghé qua trên đường buôn bán, nhưng rồi cô ấy lên vào toa hàng của tôi."

Giờ nhắc lại Lawrence mới nhớ ra, ngày đó Holo đã vui mình trong mớ lông thú trên xe hàng.

Bản thân Holo cũng sở hữu một chiếc đuôi, nên không chừng anh thực sự có duyên với lông thú.

"Cô ấy bảo muốn trở về quê hương, nên sau rất nhiều thăng trầm, cuối cùng tôi trở thành người dẫn đường cho cô ấy."

Câu chuyện này thật ra khá dễ kể, vì anh không cần phải nói dối. Holo cũng gật đầu xác nhận, còn Eve nhấp một ngụm rượu.

"Nghe như cách hai thi sĩ mặt hạng gặp nhau nhỉ."

Lawrence vô thức bật cười.

Bởi nó hoàn toàn đúng như lời Eve nhận xét.

Song, những cuộc trao đổi diễn ra sau đó là thứ không thể đổi lấy bằng tiền.

Chúng thật ngớ ngẩn, thật tươi vui, và nếu có thể anh muốn tiếp tục cho đến hết quãng đời còn lại của mình.

"Cái phần thắng trăm kia mới là đoạn tôi quan tâm hơn tất cả, nhưng dám cá anh còn chẳng thể kể ra với cha xứ nữa là..."

"Chính xác thì cha xứ mới là người tôi không thể tâm sự cùng."

Đó là sự thật, nhưng ẩn ý trong lời nói của Lawrence và hàm ý mà Eve tiếp nhận hoàn toàn khác nhau.

Eve bật cười thật sáng khoái, nhưng bên cạnh không vắng vẻ đến mức mọi người sẽ ngoái nhìn cô vì điều đó.

"Chà, anh đã cho cô ấy diện bộ y phục tốt nhường này cơ mà. Thế thôi cũng đủ biết đây là cuộc gặp gỡ đáng trân trọng rồi."

"Tranh thủ lúc tôi lơ là cô ấy đã tự ý mua chúng đấy."

"Rõ ràng quá rồi. Cô ấy có vẻ thông minh thế mà."

Bên dưới mũ áo choàng lúc này, chắc chắn có một khuôn mặt rất đặc ý.

"Hai người trông có vẻ thân thiết. Nhưng tôi khuyên hai người nên hạ giọng xuống một chút tại nhà trọ."

Toan kề môi vào cốc rượu, Lawrence chột khựng lại. Ngay tức khắc anh tự hỏi, phải chăng Eve đã nghe thấy toàn bộ đối thoại của mình cùng Holo, nhưng rồi cùng lúc nhận ra đây chỉ là một trò bịp bợm.

Holo dẫm ngược lại chân anh như muốn nhắc nhở đừng sa vào cái bẫy như thế.

"Thật đáng trân trọng. Những cuộc gặp gỡ có thể mua được bằng tiền, nhưng chất lượng của chúng thì tuyệt đối không."

Nghe đến đây, ánh mắt của Lawrence chạy đến bên dưới chiếc mũ trùm của Eve.

Và anh trông thấy đôi mắt xanh của cô đang chăm chú nhìn mình.

Một đôi mắt mang màu ngọc lục bảo cao quý.

"Vì cái gã giàu có đã mua tôi là một kẻ khùng khiếm."

Eve lên tiếng, chuyển ánh mắt từ Lawrence sang Holo trước khi hướng ra bên cảng. Lawrence rời mắt khỏi khuôn mặt trông nghiêng của Eve sau khi cô nở ra nụ cười tự giễu.

"Sẽ là dối trá nếu bảo rằng tôi không muốn được thương cảm, nhưng chuyện cũng đã qua lâu lắm rồi. Hơn nữa, hãn cũng đã chết ngay sau đấy."

"Thật... vậy sao?"

"Ừm. Chắc anh cũng biết, tại đất nước của tôi, việc buôn bán lông cừu rất thịnh vượng. Hãn đã cạnh tranh với thương nhân nước ngoài bằng cách đầu cơ, nhưng ngay khi đổ vào số tiền đầu tư vượt qua cả thân người, hãn nhanh chóng phá sản vì nhà vua đã thay đổi chính sách. Đây là một thương vụ có giá trị khổng lồ, ngay cả một người thuộc gia tộc bản cùng không thể mua nổi ổ bánh mì qua ngày như tôi còn không thể tin được. Nhưng hãn là một kẻ có lòng kiêu hãnh hơn bất kỳ quý tộc nào, nên đã tự dùng dao rạch họng ngay trong ngày biết tin mình phá sản. Chà, dù sao thì khoảnh khắc cuối cùng đầy mạnh mẽ ấy là điều duy nhất về hãn xứng đáng với cái tên gia tộc Bolan."

Không tức giận cũng chẳng buồn đau, và không cả nộ cười nhạo báng, Eve chỉ kể lể như đang hoài niệm về quá khứ.

Nếu đây là một vở kịch, có lẽ Lawrence sẽ không bao giờ có thể tin tưởng được ai nữa.

"Buổi lễ thành hôn rất lộng lẫy. Ông của tôi đã khóc và bảo rằng đây có lẽ buổi lễ lớn nhất nhì trong lịch sử gia tộc Bolan. Nhưng với tôi, nó chẳng khác nào lễ tang cả. Tuy nhiên, vẫn có mặt tốt. Thứ nhất là tôi không thiếu cái ăn, thứ hai là tôi không có nhóc tì."

Giới quý tộc xem trọng quan hệ huyết thống hơn bất kỳ ai khác.

Con cái không phải là món quà từ Chúa trời. Với họ, chúng chỉ là một công cụ chính trị.

"Và chẳng ai bắt gặp tôi thó từng chút tiền từ ví của hãn ta. Nên khi hãn phá sản, dù toàn bộ nhà cửa vườn tược bị tước mất, tôi vẫn còn lại số tiền đủ để bắt đầu nghiệp thương nhân."

Nếu đủ giàu có để mua cả cơ ngơi của giới quý tộc, gã thương nhân đó chắc chắn sở hữu một thương hội tầm cỡ.

Với một cô gái quyền quý lựa chọn con đường thương nhân như Eve, có lẽ cô đã nhận được sự giúp đỡ từ những người còn lại của thương hội để có thể vận hành mọi chuyện suôn sẻ.

"Giấc mơ của tôi là gây dựng nên một thương hội vượt mặt thương hội của hãn ta."

Eve thì thầm.

"Chẳng có gì ngoài may mắn đã giúp hãn mua được tôi. Tôi thực sự không rẻ mạt đến mức bị thu mua bởi một tên thương nhân cỡ hãn, tôi

muốn chứng minh điều đấy. Có lẽ ấu trĩ quá phải không?"

Eve hỏi bằng âm giọng trầm khàn của mình, và khi cô bật cười, khuôn mặt trông nghiêm ấy thực sự có nét trẻ thơ.

Khi anh gút lại giao dịch lông thú với Eve, bàn tay cô đã run lên vào lúc họ bắt tay lần cuối cùng.

Trong thế giới này, không bao giờ tồn tại loại người hoàn hảo, bất khuất trước mọi chông gai.

"Haha. Hãy quên màn kể lẽ vừa rồi đi. Đôi khi tôi bỗng muốn có ai đó lắng nghe mà thôi. Tôi biết mình vẫn chưa là gì cả."

Eve lên tiếng rồi nốc cạn cốc rượu trước khi khẽ ợ ra một cái.

"Không, không phải vậy."

Khi Eve kéo mép mũ trùm trên đầu mình lên, Lawrence tự hỏi ý định của cô là gì.

"Tôi ghen tỵ với hai người."

Cô nheo nheo đôi mắt xanh lấp lánh của mình.

Anh suy tư một lúc tìm cách đáp lại, nhưng rốt cuộc lại trốn sau cốc rượu nho.

Chắc chắn Holo sẽ chọc ghẹo anh vì điều này.

"Khà khà, thật vớ vẩn quá. Chúng ta chỉ nên để tâm đến chuyện kiếm lời thôi. Đúng không nào?"

Lawrence nhìn khuôn mặt đang phản chiếu trong cốc rượu nho của mình.

Cũng giống như Eve, đây không phải là khuôn mặt của một thương nhân.

"Cô nói chí lí."

Uống chén rượu chứa khuôn mặt mình, Lawrence xác nhận. Anh thực sự rất sợ phải vênh tai nghe những lời trêu ghẹo sau này của Holo, nhưng vào lúc Eve buông ra tiếng cười khô khốc cuối cùng và đứng dậy, cả hai đều quay về vẻ mặt thương nhân.

"Chúng ta sẽ lập tức hướng tới giao dịch ngay khi hội nghị công bố quyết định. Hãy thông báo với già Arold vị trí của anh giúp tôi."

"Tôi hiểu rồi."

Trông Eve hệt như một thương nhân từng trải qua nhiều chinh chiến khi cô sột soạt vươn tay ra.

"Giao dịch này nhất định sẽ thuận lợi."

"Tất nhiên rồi."

Lawrence bắt lấy bàn tay đó và đáp.

Lawrence nhớ lại câu trả lời của Holo trước khi họ vào thị trấn Lenos, lúc anh nhắc nhở cô đừng nói giận nhờ có nhìn thấy bộ lông sói nào đi nữa.

Anh hoàn toàn không lo lắng cho bản thân, nhưng lại không thể bình thản khi biết được một người quen của mình bị săn đuổi.

Điều này dường như cũng được áp dụng trong kinh doanh.

Buôn bán trẻ con để làm con nuôi, hay buôn bán nô lệ để sử dụng cho lao động là ngành thương mại không thể thiếu và không phải là một vấn nạn bị người khác xì xầm chỉ trích.

Tuy nhiên, chỉ cần nghĩ đến việc bán Holo đi thật là lòng anh đã bồn chồn không yên.

Anh cảm thấy như thế đây là lần đầu tiên mình hiểu được giáo lý khắc khe mà Giáo hội rao giảng để lên án việc buôn người.

Khi họ trở về nhà trọ sau cuộc đàm phán, Eve bảo rằng muốn uống tiếp với Arold nên ở lại tầng một.

Holo chắc chắn là người duy nhất liên quan đến sự kiện này, đổ rạp lên giường với khuôn mặt kiệt quệ.

"Thiệt tình, lãng phí thời gian phát bực."

Lawrence cười khở trong lúc thấp ngọn nến mờ động vật.

"Cô thực sự nhu mì như chú mèo con đấy."

"Nhờ con mèo này mà anh mới có thể vay tiền đó nha. Tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài ngoan ngoãn và tỏ ra thiệt duyên dáng."

Lawrence đã quyết định tin tưởng vào câu chuyện của Eve, và cô đã đáp ứng lòng tin nơi anh, giúp thương vụ này tiến hành suôn sẻ. Có lẽ không quá lạc quan khi cho rằng chừng nào họ không gặp sự cố ngoài dự kiến thì giao dịch lông thú sẽ thành công, và lợi ích khổng lồ sẽ chuyển vào túi họ.

Rõ ràng không một ai sẽ cười nhạo anh kể cả khi anh có cảm thấy hạnh phúc lâng lâng từ đáy lòng, như gã ăn xin từng nói.

Đây là thứ cảm giác mà rất lâu rồi anh mới được cảm nhận.

Bởi sau tất cả, khao khát trở thành một thương nhân thị trấn của anh cũng bắt đầu nên hình nên dạng.

"À không, cô thật sự giúp đỡ nhiều lắm đấy."

Lawrence nói đoạn rồi gãi nhẹ cằm.

"Cảm ơn cô nhiều."

Holo liếc xéo anh bằng ánh mắt không mấy thân thiện. Cô rung rung đôi tai như thể phủ bụi, thở dài qua mũi tỏ ý không quan tâm, rồi lật úp mình và mở sách ra.

Song, thẳng thắn mà nói trông cô như thể đang ngượng ngùng.

"Có chuyện gì làm cô bận tâm sao?"

Holo vừa đọc sách vừa loay hoay cởi áo choàng nên sẵn tâm trạng đang tốt, Lawrence quyết định giúp một tay. Cô không tỏ ra cáu bẳn, nên suy đoán của anh về việc cô đang ngượng ngùng vì lời cảm ơn ban nãy có thể không sai.

"Có nhiều chuyện làm tôi khó chịu lắm. Nghe nói có con quý chuyên hát những bài ca mang điềm gở, bị chôn ở nơi hai con đường giao nhau."

"À, tôi cũng thường nghe chuyện đấy."

"Hừm?"

Sau khi cởi bỏ áo choàng, mái tóc Holo tràn ra như dầu loang trên mặt nước. Anh tóm chúng lại giúp cô trước khi trả lời.

"Những kẻ hát rong mang theo nhạc cụ lang thang khắp các thị trấn đôi khi bị xem là tay sai của quý dữ đem đến điềm gở và bệnh tật. Nơi họ bị treo cổ luôn là ngã tư bên ngoài thị trấn."

"Ồ..."

Chiếc thắt lưng đã được cởi bỏ vẫn đang nằm trên đuôi Holo có vẻ gây trở ngại. Lawrence lấy giúp khi Holo cố hất nó đi, và cô bày tỏ lời cảm ơn bằng cách cọ đuôi vào người anh.

Bống muốn nghịch ngợm một chút, anh toan chộp lấy nó, nhưng cô đã nhanh chóng tránh đi.

"Sau khi con quý hát rong đã chết, người dân thị trấn khẩn cầu cho linh hồn của nó bay đến nơi khác. Ngã tư bên ngoài thị trấn luôn được dọn dẹp sỏi đá và lấp lỗ cẩn thận. Vì người ta quan niệm rằng nếu có người vấp ngã tại đây thì con quý đã bị chôn vùi kia sẽ sống dậy."

"Hừm. Loài người có sức tưởng tượng phong phú ghê ta."

Holo lăm băm, dường như ấn tượng thực sự, rồi đưa mắt trở về trang sách.

"Loài sói không mê tín sao?"

Nét mặt Holo bỗng trở nên nghiêm trọng khiến Lawrence tưởng rằng mình lỡ đạp phải chiếc đuôi của cô, nhưng dường như cô chỉ đang suy nghĩ. Sau một hồi, cô hướng mắt nhìn anh.

"Nghe anh hỏi tôi mới nhận ra. Chúng tôi không mê tín."

"Chà, cũng tốt. Thế thì không có gì ngăn bọn trẻ đi tè vào ban đêm."

Holo ngậy người trong chốc lát như bị chọc vào chỗ khó chịu rồi bật cười khúc khích.

"Và tôi không nói mình đâu nhé."

"Hi hi."

Dù Lawrence đã dính chính nhưng Holo vẫn tiếp tục cười rúc rích và phe phẩy đuôi. Khi anh cốc nhẹ đầu Holo, cô rụt cổ lại như đang bị cù.

Sau đó, anh đặt tay lên đầu cô không mang ý gì khác.

Lawrence những tưởng sẽ bị hất tay ra, nhưng cô vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ nhích nhẹ đôi tai. Anh cảm nhận được hơi ấm cơ thể chỉ cao hơn đứa trẻ một chút của cô qua bàn tay mình.

Quãng thời gian vô giá trôi qua trong sự tĩnh lặng đến xót xa.

Và Holo đột ngột lên tiếng, như thể cuối cùng đã chuẩn bị xong tinh thần.

"Anh không nhờ tôi xác thực lời nói của cô ta ha."

Có lẽ Holo đang nhắc đến Eve.

Bỏ tay ra khỏi đầu Holo, Lawrence chỉ gật đầu đáp lại.

Cô thậm chí chẳng liếc nhìn anh để xác nhận. Dường như chỉ cần trực giác là quá đủ.

"Nếu anh đánh tiếng, tôi đã có thể ngán ngẫm, coi thường và trêu chọc anh rồi. Sau đó nha, tôi sẽ chỉ giáo cho anh biết nhưng kết cục là anh sẽ nợ tôi thiệt nhiều ân huệ luôn."

"Suýt chút nữa là lâm nguy rồi."

Nghe Lawrence nhẹ nhõm đáp, Holo bật cười vui vẻ.

Cô đặt đầu xuống giường rồi hướng mắt nhìn anh như đang liếc lên.

"Tôi hiểu lý do anh muốn tự quyết định tất cả. Anh cảm thấy có trách nhiệm với việc bán tôi đi đúng không nào? Nhưng tôi cũng thừa biết con

người không mạnh mẽ đến vậy. Nếu có một kỹ thuật xác định tính chân thật của lời nói, họ chắc chắn sẽ muốn dựa dẫm vào nó, nhưng anh lại không. Tôi tự hỏi là vì sao vậy ha?"

Lawrence thực lòng muốn biết chân ý của Holo khi cô nói ra điều này, nhưng mọi nỗ lực vụng về nhằm rút nó ra khỏi đầu cô sẽ chỉ khiến anh bị bóng nặng, nên anh quyết định thành thật trả lời.

"Nếu tôi quên mất lần ranh tại đây, người nổi giận sẽ là cô."

"... Chính trực ghê ta. Sao anh không thử vòi vĩnh tôi thêm một chút xem sao?"

Một khi anh bắt đầu dựa dẫm vào cô, thì ngưỡng dựa dẫm của những lần tiếp theo sẽ thấp dần.

Con người có thể trở nên quen thuộc với bất kỳ điều gì. Và có lẽ phải cần đến sự tự giác của một vị thánh mới có thể nhắc nhở chính mình không quên đi điều đó.

"Vì tôi không được khéo léo."

"Chỉ cần luyện tập thì chuyện gì cũng có thể thôi."

Mái tóc mà anh đã tén gọn lại khi nãy lại xõa ra lần nữa.

"Anh muốn thực hành thử không nào?"

"Cách vòi vĩnh cô hử?"

Khi anh hỏi lại về đùa cợt, chiếc đuôi đang nhip nhàng vung vẩy chậm rãi hạ xuống.

Holo nhắm mắt lại rồi khẽ khàng mở ra. Trên khuôn mặt cô hé nở một nụ cười yếu điệu, ánh mắt dịu dàng như thể sẽ tha thứ cho tất cả lỗi lầm của

anh.

Khuôn mặt ấy như đang nói với Lawrence rằng cô sẽ đón nhận bất kỳ cách vùi vãnh nào mà anh có thể nghĩ ra.

Nếu cô cố ý làm điều này để trêu ghẹo anh, thì đây quả thực là trò đùa tai quái nhất từ trước tới giờ.

Ai có thể trách móc anh vì mắc vào cái bẫy như thế.

Nhờ vậy mà tâm trí anh đã hạ nhiệt hơn.

Đó là những gì Lawrence dự tưởng, nhưng thực tế thì anh còn lo lắng đến khả năng tâm trạng Holo đang bức bối. Nó giải thích cho hành vi thiết lập cái bẫy và định lấy anh ra làm trò cười của cô.

Và dường như mục đích chính của Holo là trông đợi được nhìn thấy Lawrence như hiện tại.

Chẳng biết từ lúc nào mà nụ cười trên gương mặt kia đã nở toe toét.

"Dù anh nói tôi đừng giăng cái bẫy ác ý đến vậy thì tôi cũng không giận đâu."

"Nếu giận thì cô đã giận rồi..."

"Vậy thì, tiếp theo đây không phải là bẫy. Anh có thể thực hành thoải mái."

"... Cô chỉ nói suông thế thôi đúng không?"

Trông thấy Lawrence nhún vai, Holo bật cười khanh khách. Cô gãi đầu lên tay mình sau khi ngừng cười.

"Để anh đọc vị như vậy, thiệt ô danh tên tuổi của một Hiền giả sỏi quá."

"Dù sao thì tôi cũng đã quen dần rồi."

Holo không cười cũng chẳng tỏ vẻ cay cú, chỉ còn lại dư âm của niềm vui trên gương mặt khi cô chỉ tay vào góc giường.

"Ngồi đi", cô dường như muốn nói.

"Nhưng mà, cái bệnh đa cảm của anh mãi không thay đổi..."

Khi Lawrence ngồi xuống góc giường, Holo lên tiếng rồi ngồi dậy trước khi tiếp tục.

"Ngay cả khi tôi lừa anh lọt bẫy và cười một trận đã đời, anh có thể nổi giận nhưng không bao giờ ngừng yêu quý tôi."

Lawrence vừa cười vừa đáp.

"Ai biết được, chưa chắc sau này cũng thế đâu."

Nên cô hãy chú ý hành vi của mình chút đi, Lawrence định thêm vào nhưng quyết định im lặng.

Bởi vào lúc anh trông đợi Holo sẽ bật ra tràng cười bất khả chiến bại của mình và bắn trả mượng mà thì cô lại mỉm cười buồn rầu.

"Tất nhiên là vậy rồi ha. Chắc chắn là vậy rồi."

Cô lẩm bẩm như độc thoại với chính mình, trước khi thực hiện vài hành động hoàn toàn bất ngờ.

Holo ngồi dậy và nhích dần đến bên Lawrence, rồi ngồi nghiêng vào lòng anh. Cuối cùng, cô vòng hai tay ôm chặt lấy lưng anh mà không do

dự.

Khuôn mặt cô vừa vặn tựa lên vai trái của Lawrence.

Và tất nhiên với tư thế hiện tại, anh không thể nhìn thấy nét mặt cô ra sao.

Bất chấp mọi thứ đã quá rõ ràng đến mức này, Lawrence vẫn nghĩ Holo đang toan tính điều gì đó.

"Con người thực sự thay đổi theo thời gian. Nếu là cách đây không lâu, anh sẽ đông cứng người lại ngay khi tôi làm hành động tương tự."

Chẳng quan trọng Holo có khả năng tô điểm vẻ ngoài bằng sự điềm tĩnh trong mọi tình huống ra sao, chiếc đuôi và đôi tai của cô không bao giờ nói dối.

Dựa vào âm thanh chuyển động và cảm giác khi chiếc đuôi chạm vào tay mình, anh biết được nó đang chậm rãi phe phẩy trong sự bất an.

Lawrence nhẹ nhàng nắm lấy chiếc đuôi ấy.

Ngay lập tức Holo căng cứng cơ thể như hoảng hốt, nên anh vội vàng buông tay ra.

Trước khi anh kịp xin lỗi, cô đã cụng đầu mình vào đầu anh.

"Đừng có tự tiện chạm vào!"

Đôi khi Holo bảo rằng sẽ cho anh chạm vào chiếc đuôi yêu kiều của mình như một phần thưởng, nhưng dường như chiếc đuôi là điểm yếu của cô.

Tuy nhiên, anh hoàn toàn không có ý định xác thực chuyện ấy và cũng không bị thúc đẩy bởi nghịch ngợm đơn thuần.

Lawrence không biết vì nguyên nhân gì mình lại làm vậy, nhưng từ phản ứng cho thấy Holo không thực sự mất tinh thần nên anh cũng an tâm phần nào.

"Đần thối."

Holo thêm vào rồi thở dài.

Sự thinh lặng bao trùm không gian.

Tiếng vẩy đuôi vun vút của Holo vang lên không dứt, hòa lẫn vào tiếng bấc cháy lách tách của ngọn đèn mờ.

Vào khoảnh khắc Lawrence lưỡng lự không biết có nên mở miệng nói gì đó hay không cũng là lúc Holo lên tiếng.

"Để anh lo lắng đến vậy, tôi thực sự đã làm ô danh Hiền giả sói."

Holo dường như đã cảm nhận được việc anh định mở lời.

Song, câu nói của Holo chỉ để lại cho Lawrence cảm giác như thể cô đang cố tỏ ra tươi vui. Và có lẽ đó không phải là tưởng tượng của anh.

"Thiệt tình, tôi vò vĩnh anh là chuyện khác. Chúng ta đang nói đến chuyện anh vò vĩnh tôi mà."

Cô ngẩng khuôn mặt đang tựa trên vai Lawrence lên và ngồi thẳng, tầm mắt cô lúc này cao hơn mắt anh một chút.

Nhìn xuống khuôn mặt anh bằng đôi mắt màu hổ phách, cô bĩu môi tỏ vẻ khó chịu.

"Đến khi nào anh mới cuống quýt lên vậy hử?"

"Nếu cô chịu nói ra suy nghĩ thực sự của mình."

Ngay tức khắc, Holo nhăn nhó như thể ăn phải một món đắng chát rồi giật lùi người lại.

Tuy nhiên, khi Lawrence mãi mà không mất đi sự điềm tĩnh, Holo liền tỏ ra buồn rầu và thỏ thẻ "anh nè".

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn anh cưỡng quýt."

"Tôi hiểu rồi."

Nghe câu hỏi đáp, Holo nhẹ nhàng nép vào ngực Lawrence một lần nữa, ngoan ngoãn yên vị trong vòng tay anh và khẽ thì thầm.

"Hãy kết thúc chuyến hành trình tại đây đi?"

Nếu muốn giải thích cho ai đó biết sự kinh ngạc mà anh cảm thấy vào khoảnh khắc Holo thốt ra câu nói này, có lẽ Lawrence chẳng còn cách nào khác ngoài cho họ nhìn thấy chính mình vào thời điểm hiện tại.

Anh thực sự sửng sốt đến mức suy nghĩ như vậy.

Nhưng rồi cảm giác tiếp theo đến trong anh là sự tức giận.

Bởi đó là câu nói anh không bao giờ muốn nghe Holo thốt ra một cách bỗn cợt.

"Anh nghĩ tôi đùa giỡn sao?"

"Đúng thế."

Lawrence trả lời ngay tức khắc, nhưng không phải vì anh bình tĩnh.

Nó hoàn toàn ngược lại. Anh giữ chặt bờ vai và đẩy Holo ra, trước khi nhìn thẳng vào khuôn mặt cô.

Holo đang mỉm cười, nhưng không phải theo cách mà Lawrence có thể nổi giận.

"Anh, thực sự rất đáng yêu "

Lawrence thì thầm trong lòng, rằng nếu Holo nói ra lời này và gãi cằm anh, thì nụ cười của cô phải xấu xa hơn, phải tinh ranh hơn, và giống với ngày thường hơn nhiều.

"Tôi không đùa đâu. Nếu tôi đùa giỡn chuyện này, anh sẽ giận thực sự. Nhưng..."

Ngưng một nhịp, Holo đặt tay lên bàn tay đang nắm chặt vai mình của Lawrence rồi nói tiếp.

"Đến cuối cùng, anh sẽ lại tha thứ cho tôi. Vì anh là một người rất dịu dàng."

Ngón tay của Holo thon thả, và móng tay của cô không quá sắc bén với hình dạng rất đẹp.

Những chiếc móng ấy bấu vào mu bàn tay của anh, kể cả khi cô không dồn nhiều sức lực, chúng vẫn gây đau đớn.

Dẫu vậy, anh vẫn không buông tay khỏi bờ vai Holo.

"Giao ước của tôi với cô... là đưa cô về tới quê nhà."

"Chúng ta đã đến rất gần rồi đó thôi."

"Nếu thế thì, tại ngôi làng ngày trước, tại sao..."

"Con người thay đổi. Tình hình cũng thay đổi. Tất nhiên, ngay cả tâm tính của tôi cũng tương tự."

Vừa nói xong Holo đã cười rầu rĩ, ắt hẳn là vì khuôn mặt anh lúc này rất thảm thương.

Trong một khắc, anh cảm thấy choáng váng.

Phải chăng đây là chuyện mà cô có thể quyết định chỉ dựa vào việc thay đổi tâm tính?

"Hi hi, dường như vẫn còn nhiều cánh đồng chưa được cày xới. Nhưng đây không phải nơi thích hợp để người ta đặt gót giày vào."

Tất nhiên, cho đến lúc này Holo mới đang giở giọng điệu trêu chọc và thưởng thức sự quẫn trí và rối bời nơi anh, nhưng nếu anh càng nhìn với thủ thuật của Holo thì cách thức của cô lại càng trở nên khốc liệt hơn.

Song, đúng như Holo đã nói, đây không phải là nơi mà anh muốn cô chơi đùa.

"Nhưng, sao cô đột nhiên lại?"

"Chẳng phải cô gái kia đã nói rồi sao?"

"... Eve hử?"

Holo gật đầu, gỡ những chiếc móng đang bấu vào mu bàn tay của anh ra.

Trông thấy những vết hằn rướm máu, cô xin lỗi bằng ánh mắt rồi tiếp tục.

"Những cuộc gặp gỡ có thể mua bằng tiền."

"À... Nhưng chất lượng của chúng thì tuyệt đối không?"

"Nên hãy trân trọng những cuộc gặp định mệnh đó. Cô nhóc loài người ấy, có vẻ tuyệt vời..."

Dường như chưa từng nghĩ sẽ có ngày khen ngợi Eve, Holo nói trong sự chua chát rồi dụi má vào tay anh.

"Tôi muốn cuộc gặp gỡ của chúng ta là một thứ đáng trân trọng. Và tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên chia tay tại đây."

Lawrence hoàn toàn không hiểu nổi điều Holo đang nói.

Tại làng Tereo, cô đã lảng tránh câu hỏi sẽ làm gì sau khi về tới quê nhà.

Anh cho rằng cô cố tình trốn tránh vì luôn có một điềm báo lơ lửng giữa hai người, rằng chuyến hành trình bên nhau sẽ kết thúc một khi họ đến được nơi cần đến.

Dựa theo giao ước ban đầu, có thể nói đây là chuyện rất đối tự nhiên, Lawrence cũng nghĩ như vậy vào thời điểm mới gặp Holo. Và cô chắc chắn cũng tương tự.

Song, chuyến hành trình của cả hai đã luôn tràn ngập niềm vui. Nếu có thể, anh muốn kéo dài thêm một chút, dù chỉ một ngày thôi.

Làm sao anh có thể thoát khỏi sự cảm dỗ, thoát khỏi ước vọng được mè nheo như một đứa trẻ như thế.

Và chẳng phải Holo cũng cảm thấy điều tương tự hay sao? Nhìn lại hành trình của họ cho đến lúc này, Lawrence tin rằng mình có thể chắc chắn được chừng ấy.

Vậy làm thế nào mà việc kết thúc hành trình tại đây lại liên kết với chuyện cuộc gặp gỡ trở nên đáng trân trọng?

Lawrence nhìn Holo, không thể giấu nổi sự hoang mang trong đáy mắt, và cô vẫn áp mặt vào tay anh, mỉm cười khổ sở.

"Đần thối ạ. Anh thực sự không hiểu sao?"

Cô không trêu ghẹo cũng chẳng nổi giận. Holo nhìn anh như nhìn một đứa trẻ chậm tiêu đang rối trí, sự mệt mỏi trong cô nhuộm màu thương hại.

Sau khi ngẩng mặt lên, cô gỡ tay anh ra khỏi vai mình và đặt xuống, rồi nhẹ nhàng ôm anh lần nữa.

"Cuộc hành trình này quá đổi tuyệt vời. Tôi có thể cười, có thể khóc, và một con sói già bình tĩnh như tôi thậm chí còn hét lên như một con non trong lúc cự cãi. Đó là quãng thời gian thực sự, thực sự rất tươi sáng với tôi, một kẻ đã cô độc quá lâu. Thành thật mà nói, tôi cũng từng ước mong những ngày tháng ấy kéo dài mãi mãi."

"Nếu thế..."

Lawrence bắt đầu lên tiếng, nhưng câu từ mắc kẹt nơi cổ họng anh.

Anh không thể tiếp tục cất lời.

Sau tất cả, Holo không phải là con người. Tuổi thọ của cả hai quá khác biệt.

"Anh rất nhanh trí, nhưng thực sự thiếu kinh nghiệm. Vì anh là một thương nhân siêng năng kiếm tiền nên tôi tưởng anh sẽ sớm hiểu ra, nhưng... tôi không nói điều này vì tôi hoàn toàn không muốn ở bên anh đến khoảnh khắc cuối cùng. Chuyện như vậy... tôi đã quá quen rồi."

Holo nói liền mạch, như một cơn gió mùa đông thổi qua vùng bình nguyên bao trùm một màu nâu lạnh lẽo.

"Nếu kiềm chế hơn một chút, tôi có thể chịu đựng đến khi trở về quê nhà. Tôi đã từng tự tin như vậy khi chúng ta bỏ ngôi làng vừa rời lại phía sau... Nhưng cho đến cuối cùng anh vẫn là một kẻ đa cảm. Anh chấp nhận tất cả những gì tôi làm và cho tôi bất cứ thứ gì tôi muốn. Rất khó cho tôi để gắng gượng lại. Thật sự rất khó..."

Dẫu nghe thấy chính miệng Holo thốt ra những câu từ như được viết trên trang cuối của câu chuyện hào hiệp nào đó, nhưng Lawrence hoàn toàn không cảm thấy hạnh phúc.

Anh vẫn không hiểu nổi những gì Holo đang nói, nhưng có một chuyện mà anh biết rõ.

"Vậy nên hãy chia tay tại đây" sẽ là câu kết mà cô thốt ra để gút lại tất cả.

"Vậy nên, tôi... sợ."

Lông đuôi của Holo xù lên như một minh chứng cho sự bất an đang sôi sục trong lòng mình.

Vào cái đêm họ đánh chén con lợn sữa quay, Holo cũng đã thốt ra câu nói này trong nỗi run sợ.

Tại thời điểm đó, Lawrence hoàn toàn không hiểu gì cả, nhưng theo chiều hướng của dòng chảy, anh cảm thấy chỉ có một điều duy nhất có thể khiến cô lo sợ đến vậy.

Song, anh không hiểu vì sao chuyện đó lại đáng sợ với Holo.

Cô muốn anh đoán ra điều này.

Đêm ấy, cô đã bảo rằng sẽ rắc rối nếu anh nhận ra, nhưng rõ ràng khi cuộc đối thoại đã đến nước này, cô nhận thấy sự ngu ngơ của anh mới là

vấn đề thật sự.

Holo là Hiền giả sói. Cô không làm chuyện vô bổ và rất ít khi vấp phải sai lầm.

Nếu thế thì nó phải là một vấn đề mà anh có thể hiểu được dựa vào những dữ kiện mà cô đã trình bày cho tới lúc này.

Lawrence điên cuồng suy nghĩ.

Vận dụng trí nhớ siêu việt, niềm tự hào của một thương nhân, anh lướt lại tất cả nội dung và cực lực động não.

Câu nói của Eve. Việc Holo đột ngột muốn chia tay. Chuyện gì đó mà đáng lẽ một thương nhân có thể hiểu. Và nỗi sợ của Holo.

Không điều nào trong số chúng trông như có mối quan hệ với những điều còn lại, và anh hoàn toàn không nảy ra một ý tưởng mờ nhạt nào về cách chúng kết nối với nhau.

Rốt cuộc, mong muốn được tiếp tục chuyến hành trình vui vẻ không phải là một cảm xúc tự nhiên hay sao?

Hành trình nào rồi cũng đến lúc kết thúc, nhưng Holo rõ ràng không cố gắng đẩy lùi sự thực không thể né tránh ấy. Cô hẳn đã hiểu điều đó từ lâu, và tất nhiên cả Lawrence cũng tương tự. Anh tin rằng tại điểm kết phù hợp của hành trình, họ có thể nói lời chia tay với nụ cười trên môi.

Vậy nên không nghi ngờ gì nữa, phải có một ý nghĩa nào đó ẩn sau mong muốn nửa đường đứt gánh này của Holo.

Ngay giữa chuyến hành trình. Tại thời điểm thích hợp này. Vì cô không thể kìm giữ cho đến khi về tới quê nhà...

Khi đã suy nghĩ đến đây, Lawrence bắt đầu cảm thấy mình sắp tìm được sự kết nối.

Niềm vui. Hành trình. Thời điểm. Thương nhân.

Ngay lập tức, cơ thể Lawrence cứng đờ, anh không thể ngăn chặn phản ứng này.

"... Anh đã nhận ra rồi à?"

Holo lên tiếng trong sự mệt mỏi, di chuyển khỏi đui anh và đứng dậy.

"Thật lòng mà nói tôi không muốn anh nhận ra, nhưng nếu cứ để nguyên như vậy tôi chắc chắn sẽ lỡ mất kết thúc tốt nhất. Anh hiểu mà đúng không? Ý nghĩa của lời nói này."

Lawrence gật đầu.

Anh hiểu quá rõ là đằng khác.

Không, anh đã mơ hồ nhận thức được từ lâu. Song, có thể anh đã không muốn thừa nhận.

Chẳng biểu lộ một chút vấn vương, Holo rời khỏi anh và bước xuống giường.

Bị dõi theo bởi đôi mắt màu hổ phách của Holo, Lawrence lẩm bẫm.

"Ngay cả cô cũng chưa từng nhìn thấy câu chuyện cổ tích như thế sao?"

"Câu chuyện cổ tích? Ý anh là... Ồ, tôi hiểu rồi. Anh cũng khéo nói ghê."

Có hai loại truyện cổ tích được phân chia rõ rệt trong thế giới này. Một loại mà trong đó nhân vật sẽ sống hạnh phúc và một loại thì không.

Dù thực chất truyện cổ tích phải được chia làm bốn loại, nhưng hai dạng còn lại quá khó khăn để con người thấu hiểu, và quá khó hiểu để loài người đầy khiếm khuyết có thể khai thông.

Nếu có kẻ nào đó có khả năng sáng tạo ra và đọc chúng, thì đấy chẳng là ai khác ngoài thánh thần. Thực tế Giáo hội đã hứa điều này tại thế giới sau khi chết đi.

"Câu chuyện cổ tích nơi người ta sống hạnh phúc viên mãn về sau."

Holo chậm rãi bước đi trong lặng lẽ, cầm lên bình rượu nho được đặt cùng với hành lý nơi góc phòng. Khi cô ngoái nhìn lại, trên khuôn mặt ấy là một nụ cười.

"Thứ đó không tồn tại. Tất nhiên, những cuộc trao đổi với anh rất vui. Thực sự, thực sự rất vui. Đến mức mà tôi muốn ăn tươi nuốt sống anh luôn."

Nếu Lawrence nghe thấy Holo nói những lời này vào thời điểm họ mới gặp nhau trong lúc nhìn vào đôi mắt se khít màu hổ phách ánh sắc đỏ ấy, hẳn anh đã cảm thấy sững sờ.

Nhưng lúc này anh thậm chí còn không mảy may dao động.

Câu nói khi đó, khi Holo bảo rằng muốn sống mãi với thuở mới gặp nhau, xuyên vào lồng ngực anh đau nhói.

"Nhưng dẫu cho món ăn có ngon đến mức nào đi nữa, sẽ ra sao nếu ngày qua ngày chỉ có độc một món để ăn? Người ta sẽ ngán tận cổ đúng không? Và điều phiền phức ở đây là nếu muốn cảm nhận nhiều niềm vui mới lạ hơn, tôi buộc phải thúc ép những cuộc trao đổi nhiều và nhiều hơn

nữa. Và điều gì chờ đợi trên đỉnh của bậc thang đó, chắc anh cũng hiểu mà, ha?"

Trước đây, chỉ đan tay vào nhau đã đủ để tim anh rung động, nhưng hiện giờ dù được Holo ôm lấy, anh còn chẳng hoảng hốt và thậm chí còn kê môi lên tay cô một cách dễ dàng.

Khi thử gập ngón tay đếm những chuyện sẽ xảy ra về sau, anh lập tức hiểu ra điều khiến Holo kinh hãi.

Việc họ có thể làm, so với khoảng thời gian trải dài phía trước, thực sự quá ít ỏi.

Họ có thể cố gắng bằng mọi cách, nhưng kết thúc sẽ đến trước khi họ nhận ra.

Họ có thể tiếp tục leo lên những bậc thang, nhưng những bậc thang đó chưa chắc sẽ kéo dài đến vô tận.

"Cuối cùng, chúng ta không thể thỏa mãn những gì mình khao khát, tất cả những đối đáp vui tươi rồi sẽ phai nhạt theo thời gian, và chỉ còn đọng lại trong ký ức. Chính vì vậy mà tôi mới nói rằng 'thuở mới gặp nhau đã vui biết bao nhiêu'."

Holo phóng ánh mắt tinh quái về phía anh, dường như có chủ ý.

"Cho nên tôi đã sợ. Sợ rằng những niềm vui sẽ đẩy nhanh sự xói mòn..."

Nhấp một ngụm rượu nho trong bình, Holo tiếp tục lên tiếng như tự nhạo báng chính mình.

"... Bởi sự dịu dàng của anh."

Hiền giả sói Holo.

Một con sói đã sống qua vài thế kỷ, chi phối mùa vụ lúa mì, và có khả năng hóa thân thành một con người, khiếp sợ nỗi cô độc.

Có một khía cạnh của nỗi sợ này hơi khó hiểu. Anh cảm thấy cái cách cô ghét bị tôn thờ và sợ hãi như một vị thần không thể lý giải được chỉ bằng lý luận đơn thuần.

Theo lẽ tự nhiên, vì Holo đã sống từ rất lâu, nên số lượng những sinh vật sống cùng thời gian với cô rất ít, và anh nghĩ chính thực tế này đã khiến cô đặc biệt nhạy cảm với nỗi cô đơn.

Song, khi đã đến được đây, Lawrence cuối cùng cũng hiểu ra câu trả lời.

Lý do vì sao trong khi ghét sự cô độc đến vậy nhưng cô không tìm đến những sinh vật có thể sống lâu như mình và làm thân với họ. Không, chính xác hơn là cô không thể.

Holo từng bảo mình không phải là Chúa trời.

Và đây là lý do thực sự.

Theo những gì anh nghe thấy, Chúa trời tạo ra thiên đường, nơi không có tuổi già lẫn bệnh tật, nơi mà hạnh phúc là vĩnh cửu.

Holo không thể làm được những chuyện như thế.

Cũng giống như con người, cô bắt đầu quen với điều gì đó rồi dần chán nó đi, có những đêm nằm lơ đãng tiếc nuối về khoảng thời gian từng vui vẻ biết bao nhiêu.

Holo muốn sống mãi với niềm vui thuở ban đầu.

Và cô Hiền giả sói từng trải với kinh nghiệm năm dài thảng rộng biết quá rõ mơ mộng thiếu nữ ấy của mình sẽ không bao giờ trở thành hiện

thực.

"Tôi từng rất ấn tượng với trí thông minh của con người các anh khi nổi ra câu 'cái kết nổi lên tất cả'. Tuy nghĩ rằng 'ồ, đúng đó chớ', tôi vẫn không thể quyết tâm đoạn tuyệt với những niềm vui thật sự. Tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cứ nấn ná cho đến khi chúng ta về đến quê nhà. Vậy nên tôi mới muốn chia tay tại đây, để chuyến hành trình của hai ta có thể mãi vui vẻ từ đầu đến cuối."

Lawrence câm nín, nhận lấy bình rượu mà Holo đưa ra sau khi bước tới gần.

Chẳng có chút tương lai tươi sáng nào trong lời nói của Holo, nhưng chẳng hiểu sao anh lại loáng thoáng nghe thấy sự quyết tâm tiến lên phía trước trong giọng nói đó, có thể bởi vì cô gần như đã chuyển sang thái độ thách thức.

"Cũng vừa lúc giấc mơ của anh sắp trở thành hiện thực. Chẳng phải đây là thời điểm hoàn hảo để đóng lại một chương trong câu chuyện đời anh sao?"

"Có lẽ là thế."

Đó là lý do vì sao anh không ngắt lời Holo.

"Ngoài ra, tôi định sẽ nói với anh chuyện này sau và làm anh ngạc nhiên nè."

Holo khẽ cười khúc khích rồi ngồi xuống bên cạnh Lawrence bằng cử chỉ nhẹ nhàng như thể toàn bộ cuộc trao đổi vừa rồi chưa từng tồn tại trên đời.

Cô vịn người và nhặt lấy cuốn sách đang nằm bên cạnh giường.

"Trong cuốn sách này, tôi đã xuất hiện đó nha."

Vừa dứt lời, Holo đã mím cười khó chịu. Chắc hẳn vì anh đã tỏ ra kinh ngạc ngay khoảnh khắc nghe thấy cô nói ra điều đó.

Mặc dù Lawrence không hề thay đổi sắc mặt hay giật mình khi cô bảo giấc mơ của anh sắp thành hiện thực.

"Có rất nhiều câu chuyện ngày xưa. Những chuyện mà tôi đã quên khuấy mãi đến khi đọc được."

Holo nói đoạn rồi lật nhanh qua các trang sách trước khi chìa nó về phía Lawrence.

Hành động của cô như muốn thúc giục anh hãy đọc lấy.

Đổi bình rượu lấy cuốn sách, Lawrence thả mắt vào những trang giấy.

Những câu chuyện được viết bằng dạng chữ nét cứng và trịnh trọng, vào thời kỳ người ta còn sống trong sự mê muội và dốt nát.

Giáo hội chẳng qua chỉ là một tin đồn của đất nước xa xôi.

Và ở đó có tên của Holo, cái tên mà họ đã nghe từ nhà chép sử Diana tại thị trấn dị giáo Kumersun.

"Cái tên đuôi lúa mì... làm tôi có tâm trạng phức tạp ghê."

Dù cho cách miêu tả của người dân cũng không đến nỗi xa sự thật, nhưng Lawrence vẫn giữ im lặng.

"... Từ ngày xưa cô đã uống như hũ chìm rồi nhỉ?"

Khi anh ngao ngán nhận xét trong lúc đọc một phần cổ liên quan, Holo không hề tỏ ra bị tổn thương mà ngược lại còn ưỡn ngực và khịt mũi

vẻ đặc ý.

"Ngay cả lúc này tôi vẫn có thể nhớ rõ ràng. Đối thủ cạnh tranh với tôi là một cô gái trẻ hơn anh một chút, đến cuối cùng chúng tôi không hẳn đã say, nhưng không thể rót thêm xíu nào vào bụng. Phần hạ màn của cuộc so tài thậm chí còn ác liệt hơn nữa đó..."

"Thôi, đủ rồi, tôi không muốn nghe thêm nữa."

Lawrence xua tay, xen miệng vào. Cô gái kia có lẽ cũng ửng ngạnh tâm cỡ Holo. Không cần suy nghĩ anh cũng biết cả hai đã dùng cách nào để hạ màn.

Tuy nhiên, câu chuyện so tài tửu lượng quả thực có mặt trong sách, nhưng nó giống với tiểu thuyết anh hùng viết về Holo và đối thủ hơn là sự việc được thuật lại.

Và có lẽ điều này cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc.

"Ihii, dù sao thì cũng nhớ ghê á. Vậy mà tôi đã hoàn toàn quên bẵng đi cho đến khi đọc nó."

"Ăn uống rồi ca hát nhảy múa. Tuy được viết lại rất nhiều lần, nhưng vẫn truyền tải được bầu không khí vui tươi nhỉ. Ất hẳn những câu chuyện truyền miệng ngày xưa hầu hết là thể loại gây cười."

"Ừm. Thực sự rất vui đó. Anh nè, đứng dậy chút đi."

Như được bảo, Lawrence nhắc mông khỏi giường.

Sau đó anh đặt cuốn sách trong tay xuống chỗ Holo vừa chỉ.

Trong lúc Lawrence đang tần ngần không biết Holo đang có ý định gì thì cô đã lả lướt đến gần và nắm lấy bàn tay anh.

"Phải, phải, trái, trái, trái, phải. Anh hiểu chưa?"

Anh thậm chí chẳng có thời gian để suy nghĩ.

Có lẽ đây là điệu nhảy cổ xưa của làng mà Holo đã nhảy múa trong câu chuyện kia.

Song, khi đứng gần cô, anh mới hiểu ra.

Holo có đôi tai và chiếc đuôi sói.

Điều gì đang ẩn nấp đằng sau cử chỉ tươi vui này đã quá rõ ràng.

Holo bảo rằng cô muốn ngừng hành trình tại đây vì nó quá đổi vui vẻ.

"Nếu nhảy trong lúc có men trong người, vũ điệu này sẽ khiến đầu óc người ta xoay mòng mòng luôn đó."

Holo ngược mắt lên khoe răng cười, rồi lập tức thả ánh mắt xuống chân.

"Phải phải trái, rồi trái trái phải nha? Bắt đầu nào!"

Lawrence chưa từng múa theo một vũ điệu nào trước đây, nhưng dù sao anh cũng đã nhảy suốt đêm sau khi bị Holo ép ra phố, tham gia vào lễ hội tại thị trấn dị giáo Kumersun.

Với nhiều đó luyện tập, bất cứ ai cũng có thể trở nên khá khấm hơn.

Vừa lúc Holo hô vang "đây" và đưa chân ra, Lawrence đồng thời cũng làm tương tự.

Những vũ điệu có ở khắp mọi nơi, ví dụ như cô gái chần cừ Norah đã nhảy múa để chứng minh thân phận của mình. Có vô số những điệu nhảy nhưng chúng đều tương tự nhau.

Trông thấy Lawrence tách chân vừa khớp với động tác của mình ngay từ lần đầu tiên, Holo sững sốt ra mặt.

"Giữ..."

Cô hẳn đã mong chờ cơ hội cười cợt sự vụng về của anh, nhưng mọi chuyện không dễ dàng như vậy.

Bộp, bộp, bộp, Lawrence di chuyển đôi chân nhịp nhàng, chuyển sang dẫn bước cho Holo, người hay nhảy loạn động tác chân. Một khi người ta đã học được rằng nhảy múa cần tự tin hơn hẳn kỹ năng, tất cả những gì còn lại chỉ là chút táo bạo.

Song, có lẽ bị ảnh hưởng bởi sự kinh ngạc ban nãy, chuyển động của Holo chỉ bối rối vào lúc đầu.

Cô sớm trở nên uyển chuyển hơn, đôi khi hơi vấp chân, nhưng đó rõ ràng là hành động có chủ ý. Dường như cô đang âm mưu để anh đạp lên chân mình.

Hiển nhiên, anh cố gắng để không bị mắc bẫy.

"Chậc, hừ."

Nhìn từ ngoài vào, trông họ như hai con rối được khâu vào nhau bằng sợi chỉ.

Và hơi thở của họ cũng hòa quyện vào nhau.

Phải, phải, trái, trái, trái, phải, những động tác đơn giản, nhưng họ tiếp tục từng bước nhảy trong căn phòng trọ nhỏ hẹp mà không dừng lại một lần.

Vũ điệu tưởng chừng sẽ kéo dài đến vô tận cuối cùng cũng kết thúc vào lúc Holo vô tình đạp lên chân Lawrence.

"Ồi..."

Anh chỉ kịp thốt lên khe khẽ trước khi họ may mắn cùng ngã ập xuống giường.

Đôi tay họ vẫn nắm chặt nhau không rời.

Lawrence khó chịu, nghi ngờ Holo đã cố ý đạp lên chân mình, nhưng trông cô ngỡ ngác như chẳng biết chuyện gì vừa xảy ra.

Cuối cùng khi cô trở về với chính mình, đôi mắt họ giao nhau.

Và Holo nở ra một nụ cười tự nhiên nhất trên đời.

"... Chúng ta đang làm gì vậy?"

"Còn dám hỏi nữa à."

Holo rụt cổ như chợt dạ, rồi cười khoe nanh.

Trông cô thật sự rất vui vẻ.

Có lẽ niềm vui đã tiếp thêm sức mạnh để cô có thể nói ra điều này.

"Đường về nhà tôi cũng được viết trong sách, anh có thấy không?"

Vẫn giữ nguyên nụ cười biểu lộ dư âm của cuộc trao đổi ngỡ ngán vừa rồi trên khóe môi, Lawrence nhớ lại nội dung cuốn sách và gật đầu.

Trong cuốn sách có viết Holo đuôi lúa mì đến từ hốc núi Roef nằm giữa hướng của ngày sinh và giấc ngủ, có lẽ mất tầm hai mươi ngày đi bộ.

Hướng Bắc là giấc ngủ, hướng Đông là ngày sinh. Việc sử dụng những từ ngữ này với ý chỉ phương hướng không phải là chuyện hiếm.

Ngoài ra, thông tin quyết định trong câu chuyện chính là phần mô tả hốc núi Roef.

Lawrence biết cái tên này.

Đó là tên của một nhánh sông đổ vào dòng sông Roam chảy qua hông Lenos.

Hầu như mọi người đều biết rằng hốc núi Roef là thượng nguồn của sông Roam. Thông tin này đã đủ để Holo có thể một mình tìm đường về đến quê nhà.

Và dự đoán của anh chắc chắn không sai.

Anh chỉ có một lỗi lầm duy nhất, là chất lúa lên xe hàng vào ngày hôm đó, tại làng Pasloe.

"Thế cô đã đọc hết rồi hử?"

Lawrence nhanh chóng đặt câu hỏi, như thể sợ rằng sự im lặng sẽ vạch trần những dối trá hiển nhiên giữa hai người.

Anh ngồi dậy trước khi buông tay cô ra.

"Ừm. Cuốn cổ nhất nói về sự khởi đầu của thị trấn này, một câu chuyện về người đàn ông đã chống cột trụ đầu tiên để mọi người sinh sống, mặc dù không chắc ông ta là con người."

"Chẳng phải là người quen của cô sao?"

"Có thể lắm", Holo bật cười trước câu nói đùa của anh.

"Nhưng mà," cô cũng vực dậy cơ thể.

"Chắc nên trả lại nó trước khi chúng ta làm đồ rượu và làm ố những trang sách. Có lẽ cũng không cần phải sao lại, vì chúng vốn dĩ đã ở trong đầu tôi rồi."

"Công nhận. Chưa kể đến khả năng cô lăn ra ngủ trong lúc đọc rồi chảy nước miếng lên đấy nữa."

"Tôi không làm ba cái trò đó."

"Tôi biết mà. Cũng hiển nhiên như chuyện cô không ngáy ấy."

Lawrence mỉm cười, nhanh chóng bật dậy khỏi giường.

Anh vờ như thế nếu dám ngồi lâu hơn thì có khả năng anh sẽ bị cô cảm phập rảng vào người.

"Chắc anh thích nghe tôi thuật lại mấy câu nói mới trong lúc ngủ của mình lắm ha."

Holo lên tiếng, đôi mắt nheo lại.

Đây là câu nói có khả năng làm tim anh lỡ nhịp bao lần.

Chẳng hiểu sao ngay cả cuộc đối thoại vui tươi thế này cũng khiến lòng anh buồn quay quắt, Lawrence cố hết sức để không để lộ cảm xúc ấy trên gương mặt.

"Chắc là vậy chứ gì. Xin cô đấy, đừng ăn thêm nữa!"

Trước đây, anh rất thường nhìn thấy giấc chiêm bao mà trong đó, anh có thể chén bao nhiêu món ngon tùy thích.

Nhưng kể từ ngày rong ruổi cùng Holo, biết bao lần anh đã trông thấy cơn ác mộng phải chi trả cho kẻ phạm ăn tục uống nào đấy giữa đời thực.

"Chẳng phải tôi đã kiểm quá đủ để trả phí ăn uống rồi sao."

Holo phản kháng, leo xuống phần giường nằm bên phía đối diện với Lawrence.

Trông hai người như đang vờ cãi nhau.

"Nghĩ lại mới thấy nếu không kiểm được kha khá tại Kumersun, chắc tài sản của tôi đã bị ăn sạch theo đúng nghĩa đen thật rồi."

"Hừm. Dân gian có câu 'đã trót thì phải trét'. Nên đến lúc đó tôi sẽ chén gọn anh luôn."

Holo liếm môi vẽ kịch nghệ và nhìn Lawrence bằng ánh mắt say đắm.

Anh thừa biết từ lâu hành động của Holo chỉ là diễn kịch.

Song, những gì ẩn dưới vẻ ngoài kia đến bây giờ đã hoàn toàn khác biệt, và biết được điều này khiến anh cảm thấy đau đớn vô cùng.

Đâu đó nằm dọc theo mối liên kết giữa hai người, một đoạn dây mang tính quyết định đã bị đứt đoạn. Điều này thật sự rất đáng buồn, nhưng không đến mức anh không thể chịu đựng.

Và đó là điều bi thương nhất sau tất cả. Ất hẳn vì Chúa là một kẻ rất thích trêu ngươi.

"Thật tình. Thế trên đường đi trả sách về cô muốn ăn gì nào?"

Nghe Lawrence hỏi, Holo vừa vẩy đuôi phành phạch vừa đáp trả với vẻ quý quái.

"Hãy giữ niềm vui ấy lại cho sau này."

Ít ra, cuộc đối thoại của họ vẫn vui vẻ như bao lần.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương IV

Ngày tiếp theo, trước khi rời nhà trọ vào lúc quá trưa, Lawrence thông báo cho Arold biết rằng họ sẽ đến chỗ Rigolo rồi quay về.

Anh không nghĩ nội dung hội nghị sẽ được công bố vào khoảng thời gian ngắn ngủi họ ra ngoài, nhưng dù sao thì vẫn còn một phần vận khả năng xảy ra. Arold im lặng gật đầu, ánh mắt không rời ngọn lửa than.

Vào trong thị trấn, một lần nữa họ sai bước trên con đường nhỏ hẹp.

Nhưng khác với lần trước, số vũng nước nay đã ít hơn, hệt như những đoạn đối thoại giữa hai người.

Từng chút, từng chút, Holo thăm dò lại tiềm năng và thực trạng của giao dịch. Những thông tin này cô đã nắm rõ từ lâu, hành động ấy cho thấy sự chu đáo của cô.

"Có vẻ tất cả sẽ thuận buồm xuôi gió ha."

Holo lặp lại câu nói mà anh đã nghe không biết bao lần.

Vũng nước lớn nơi Lawrence đã đưa tay giúp Holo vượt qua, dường như đã bị đũa trẻ nghịch ngợm nào đó đào xới thành một vùng trũng rộng hơn trước, tuy mực nước thấp hơn nhưng xét cho cùng nó vẫn là một vũng nước.

Thành ra đây là nơi duy nhất anh vươn tay ra giúp đỡ, còn Holo vẫn chấp nhận đón lấy tay anh trước khi băng qua như hôm nọ.

"Ừa, thuận buồm xuôi gió thật. Đến độ khiến tôi hơi lo sợ."

"Vì chúng ta đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm xương máu rồi mà."

Holo vừa dứt lời thì Lawrence đã bật cười.

Có lẽ nỗi sợ của anh chủ yếu bắt nguồn từ số lợi nhuận khổng lồ đang chờ đợi phía sau giao dịch.

Anh không nghĩ Eve đang lừa mình vào tròng, hơn nữa để bẫy một người bằng mưu kế xảo quyệt thì thủ thuật không thể nào đơn giản như vậy.

Vay tiền, thu mua hàng hóa, bán chúng đi, đó là tất cả các giai đoạn.

Và tất nhiên, miễn là giao dịch không thất bại.

Nếu Eve đang toan tính một kế hoạch bạo lực, chẳng hạn như cướp đoạt số hàng giữa đường, thì chắc chắn cô đã không đưa ra đề xuất sử dụng thuyền để vận chuyển.

Sông nước là tuyến đường thương mại quan trọng hơn hẳn đường bộ. Và số lượng những con thuyền di chuyển trên sông cũng rất nhiều.

Do đó, để thực hiện một vụ cướp mà không bị ai phát hiện là nhiệm vụ hết sức khó khăn.

Quả nhiên, chẳng có vấn đề gì đáng quan ngại.

"Tấm thân của tôi đáng giá mấy ngàn mảnh bạc hử?"

"Ừmm, khoảng hai ngàn mảnh?"

Nói chính xác hơn, đây là giá trị của cái tên gia tộc Eve chứ không phải là thân thể Holo.

"Ồ, nếu dùng chỗ đó mua rượu thì sao ta?"

"Thì có thể mua một lượng rượu không thể tin được với chất lượng trên cả tuyệt vời chứ sao."

"Anh sẽ lấy số tiền và tạo ra lợi nhuận từ nó ha?"

Có lẽ Holo đang tỏ ý đòi một phần công cán, nhưng tất nhiên Lawrence cũng dự định như vậy.

"Nếu mọi chuyện suôn sẻ thì tôi sẽ đãi cô bao nhiêu rượu tùy thích."

"Hihi, vậy thì tôi sẽ..."

Holo lên tiếng nhưng vội vàng ngậm mồm lại.

Sau một thoáng hoang mang, anh nhận ra Holo vừa toan nói điều gì.

Vậy thì tôi sẽ say sưa cả đời không tỉnh rượu luôn.

Đó là một giấc mơ không bao giờ trở thành hiện thực.

"Vậy thì tôi sẽ... uống đến mức nôn thốc nôn tháo trước khi kịp say luôn."

Hiền giả sói Holo tiếp lời.

Là một thương nhân lưu động, không đời nào anh lại không đáp trả câu nói vừa rồi của Holo.

"Tưởng gì, hóa ra cô đã thua trong trận uống tranh tài hử?"

"Ừ thì... Nhưng mà đương nhiên thôi. Anh thử nghĩ coi? Đối phương dù không xinh đẹp được như tôi nhưng cũng thuộc dạng khá được mắt. Vậy mà đã nhồi nhiều rượu vào bụng đến mức khuôn mặt thì đỏ tía còn hai má thì phồng hết cả ra. Ngay khoảnh khắc một Hiền giả sói đầy niềm kiêu

hãnh như tôi nhận ra mình đang phơi bày sự gớm ghiếc y chang, tôi chẳng thể nào ngăn bản thân nôn thốc nôn tháo được."

Rõ ràng cả hai đều khó coi như nhau, nhưng cái kiêu tự cao tự đại ấy rất đúng bản chất Holo khiến anh không thể nhin cười.

Cô khoanh tay, làm bộ mặt chua chát.

Holo thực sự hồn nhiên như một cô gái trẻ.

Cuộc trò chuyện của họ đã vui vẻ biết bao nhiêu nếu như đây không phải là trò vờ vĩnh.

"Chậc, trải nghiệm tệ hại như thế cũng chẳng ngăn cô uống tiếp được nhỉ."

Lawrence vừa dứt lời, Holo đã ngẩng mặt lên và đáp "anh quả nhiên chỉ là một tên đàn thôi".

Khi họ đến nhà Rigolo, anh ta không ở đó.

Người tiếp đón họ vẫn là Melta, trong trang phục nữ tu không đổi.

"Hai vị đọc nhanh thật ấy. Tôi thì phải mất gần tháng mới đọc xong một mẫu truyện ngắn."

Melta dường như không phải đang tỏ ra khiêm tốn, và nhờ nụ cười e thẹn kia mà khuôn mặt cô tỏa ra ánh hào quang rất dịu dàng.

Suy nghĩ ấy chợt hiện ra trong tâm trí Lawrence, nhưng trong lúc cô nữ tu dẫn đường cho họ sau khi lấy ra chìa khóa từ ngăn tủ của Rigolo, Holo không đá chân anh lần nào.

"Ngài Rigolo nhờ tôi nói lại rằng nếu còn cần gì thì hai vị cứ tự nhiên lấy."

Mở khóa cánh cửa kho tư liệu, Melta lên tiếng trong lúc thấp một ngọn nến sáp ong.

"Cô muốn đọc thêm gì không?"

Lawrence hướng câu hỏi về phía Holo và cô mơ hồ gật đầu.

"Vậy xin hãy tự nhiên xem xét xung quanh. Một cuốn sách cổ giá trị thế nào đi nữa cũng sẽ thật tội nghiệp nếu không được ai đọc đến."

"Xin cảm ơn rất nhiều."

Melta chỉ mỉm cười thật tươi và nghiêng đầu trước lời đáp lễ của Lawrence.

Có thể đây là tính cách cố hữu của cô, chứ không phải là thứ được gò ép nên bởi bộ y phục nữ tu của mình.

"Cơ mà, chỗ sách hai vị đã mượn được ông của ngài Rigolo viết lại bằng ngôn ngữ hiện hành, nhưng tôi nghĩ vẫn còn những cuốn sách khác được viết bằng văn tự cổ. Và nội dung có thể sẽ khó đọc."

Holo gật đầu trước thông tin Melta vừa đưa ra, rồi nhận lấy ngọn nến sáp ong và chậm rãi bước sâu vào trong kho tư liệu. Lawrence ngờ rằng chẳng còn cuốn sách nào Holo thực sự muốn đọc, có lẽ cô chỉ muốn giết thời gian.

Cả việc cô lôi kéo anh cùng nhảy múa bên trong phòng trọ cũng vậy, có lẽ nó ẩn chứa một dạng kỳ vọng.

Chính hành động ấy đã cho thấy niềm mong mỏi trong cô, rằng một khi anh đã hiểu tất cả, họ có thể vui vẻ và nở nụ cười trên môi cho đến thời khắc cuối cùng, khi chuyến hành trình kết thúc.

Song, anh biết đó là chuyện bất khả.

"À ừm..."

"Vâng?"

Đang dõi theo ánh nến mà Holo cầm trên tay, Melta ngoái đầu về phía Lawrence.

"Xin thứ lỗi vì yêu cầu trở trên này, nhưng cô Melta có thể đưa tôi lên tầng ngắm nhìn khu vườn của ngài Rigolo được không?"

Trong không gian của căn hầm tối, anh lo sợ những suy nghĩ u ám đang dần thành hình trong tâm trí mình.

Nhưng tất nhiên Melta không nhận ra nỗi lo mơ hồ như làn sương ấy. Cô nở nụ cười như ngọn lửa sáp ong và đáp "tôi cam đoan những bông hoa trong vườn sẽ hạnh phúc lắm".

"Holo!"

Vừa cất giọng, Lawrence đã trông thấy Holo lộ mặt ra khỏi bóng kệ sách như thể biết trước sẽ bị anh xướng tên.

"Tuyệt đối không bắt cần với những cuốn sách đó nha."

"Tôi biết thừa."

Melta khúc khích cười.

"Không sao đâu ạ. Vì ngài Rigolo còn đối xử với chúng tệ hơn kia."

Chẳng hiểu sao nhưng anh cũng có cảm giác đó là sự thật. Dù vậy anh vẫn cảnh báo Holo một lời, rồi để Melta dẫn đường và quay lại tầng một.

Lawrence hy vọng có thể ngăn ngở ngắm nhìn khu vườn tươi sáng mà rũ bỏ mọi ưu tư trong lòng.

"Tôi mang đồ uống đến cho ngài nhé!"

"À, thôi được rồi, xin cô đừng bận tâm."

Lời nói của anh thoảng qua tai Melta như một làn gió, cô cúi chào trước khi lặng lẽ rời khỏi phòng.

Thông thường nếu đến để bàn chuyện làm ăn, Lawrence sẽ chẳng ngần ngại nhận lòng tốt của đối phương vì họ hầu như cũng nhận được lợi ích từ sự hiện diện của anh. Nhưng lần này, sự xuất hiện của anh hoàn toàn gây phiền hà cho gia chủ, nên anh cảm thấy có lỗi vô cùng khi được chăm sóc quá ân cần.

Hoặc là, Lawrence chợt nghĩ, suy nghĩ ấy chỉ xuất hiện trong đầu của những thương nhân luôn toan tính thiệt hơn như mình.

Một trong những nguyên tắc cơ bản trong bài giảng của Giáo hội là cho đi những thứ mình có.

"Chà, thầy kệ vậy..."

Lawrence cất tiếng, đặt dấu chấm hết cho luồng suy tư, như thể chẳng muốn nghĩ ngợi thêm nữa.

Ánh mắt anh hướng về khu vườn của Rigolo.

Anh từng nghe rằng để tạo nên một mặt kính trong suốt cực kỳ khó khăn. Nên nếu không xét về giá cả, hẳn phải có rất nhiều rắc rối xảy ra khi xây dựng khung cửa sổ này.

Ở phía bên kia bức tường kính, xuyên qua vô số những mảnh thủy tinh trong suốt được liên kết với nhau, là một khu vườn cho thấy đã khiến người khác phải hao tổn nhiều công sức hơn cả.

Trong lòng anh bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ khi ngắm nhìn những bông hoa trắng tinh khôi nổi bật giữa lớp cây cỏ xanh mướt trong tiết trời ngày đông.

Rigolo từng khoe rằng bằng một số nỗ lực, anh ta có thể giữ cho cảnh sắc tươi tắn suốt cả năm.

Nếu đó là sự thật, Rigolo hẳn sẽ ngồi tại cái bàn này quanh năm để ngắm nhìn khu vườn mà không bao giờ chán.

Và Melta, người có lẽ đang chăm sóc cho cuộc sống của Rigolo, rõ ràng sẽ dõi theo tấm lưng của anh với nụ cười mệt mỏi nhưng đầy vẻ trù mến.

Một cuộc sống như bước ra từ trong tranh.

Nó khiến Lawrence thật sự ghen tỵ. Anh cười rầu rĩ với chính mình khi nảy sinh lòng đố kỵ không đâu rồi thu mắt về.

Căn phòng bừa bộn giấy tờ và giấy da cừu, khi mới liếc nhìn qua trông có vẻ dơ bẩn nhưng thực chất được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Từ tình trạng lộn xộn của chúng, thay vì gọi nơi đây là nhà hay nơi làm việc, dường như một cái ổ là cách gọi phù hợp hơn hẳn.

Lawrence tự hỏi phải chăng vì thân thiết với Eve nên Rigolo mới đặt bức tượng Đức Mẹ tại nơi gọi là căn phòng này?

Hay là anh đã bị ép nhận lấy món hàng tồn không bán hết?

Bức tượng hẳn đã được gói ghém trong hộp gỗ cùng với bông vải, đi kèm là mảnh giấy da nhỏ được cuộn lại bằng sợi chỉ đỏ. Và đó chắc chắn là văn thư chứng minh bức tượng đã được thánh hóa bởi nhà thờ.

Độ lớn của pho tượng cỡ bằng hai bàn tay với những ngón tay căng ra hết cỡ.

Trong lúc xem xét kỹ lưỡng tượng đá và ước lượng giá trị của nó, Lawrence chợt nhận ra một chuyện.

Mặt trước của bức tượng hơi bay màu một chút.

"Gì thế nhỉ?"

Tượng đá thường được phết lớp bột vôi hoặc đôi khi là mực in để cải thiện vẻ ngoài của chúng.

Tượng Đức Mẹ có một màu trắng mềm mại nên chắc chắn đã được phủ bột vôi.

Nhưng bên trong phần bị bong ra, Lawrence nhìn thấy một thứ kỳ lạ.

Anh cọ nhẹ và thử lau bức tượng.

"... Cái này là, không lẽ nào..."

"Có chuyện gì vậy ạ?"

Và giọng nói mang anh quay trở về với thực tại.

Khi anh quay lại, người đứng tại đó là Melta.

"À, không... Chuyện khá xấu hổ. Chỉ là bức tượng Đức Mẹ đã được tạc rất khéo, nên tôi tự hỏi bà ấy có thể lắng nghe nỗi phiền muộn của mình không thôi."

"Chao ôi!"

Đôi mắt Melta hơi mở to một chút, và cô nở nụ cười duyên dáng.

"Là một con chiên của nhà thờ, xin hãy để tôi giúp ngài loại bỏ nỗi muộn phiền được không?"

Melta dường như không phải là một nữ tu cứng đầu.

"Tôi xin mạn phép khước từ", Lawrence đáp trả bằng âm giọng hài hước.

"Đây là đồ uống làm từ bánh mì. Tôi không biết có hợp khẩu vị của ngài không?"

Trên khay gỗ được chạm khắc đẹp mắt là một chiếc cốc gỗ nhỏ và một chiếc bình thiếc.

Từ những đường cong mềm mại, Lawrence nhận thấy có khả năng cái khay hoặc chiếc cốc là do một tay Melta tạo nên.

"Nước Kvass phải không?"

"Ôi chà, ngài thương nhân thật là một người hiểu biết,"

Vừa rót thứ chất lỏng màu nâu nhạt vào cốc, Melta vừa đáp.

"Hình như dạo gần đây loại này không thịnh hành lắm, nên chẳng mấy khi nhìn thấy nữa nhỉ?"

"Tôi thì ưng loại này hơn máu của Chúa... Ấy, xin ngài hãy xem như chưa từng nghe thấy câu vừa rồi."

Máu của Chúa mà cô nữ tu vừa nhắc đến có lẽ là rượu nho.

Câu nói đùa thực sự rất duyên.

Lawrence gật đầu và đặt ngón tay trở lên môi.

Nếu đây là Ruvínheigen, Kumersun hay Tereo, có thể anh đã đối xử với Melta khác một chút vì sự màn trá của Holo.

Song, nếu hỏi anh có thực sự vui vẻ với cuộc trao đổi này, câu trả lời sẽ là không.

Trong tâm trí anh, suy nghĩ về bức tượng Đức Mẹ xoay chuyển liên hồi.

"Xin mời ngài."

Melta mời anh cốc nước cùng với một nụ cười.

Cảm thấy như thể phong thái điềm đạm của Melta đã chữa lành cho trái tim hao mòn của mình, Lawrence nhận lấy chiếc cốc.

"Mà nhân tiện, ngài Rigolo đang ở hội nghị?"

"Vâng, sáng nay có một thông điệp khẩn... Ôi chúa ơi, tôi đã được dặn là không được bép xép về chuyện hội nghị..."

Đối mặt với Melta, người đang tỏ ra hối lỗi, Lawrence tất nhiên nở nụ cười thương nhân của mình và lắc đầu.

"À không, tôi không phải muốn nghe nội dung. Xin lỗi vì cách lựa chọn chủ đề của mình. Tôi muốn hỏi về cửa kính này, nên thật lấy làm tiếc vì không thể gặp mặt ngài Rigolo."

"Ôi, thế ạ... Tấm kính này đã được kiên nhẫn ghép lại từng mảnh với nhau, và mất ba năm để hoàn thành đấy ạ."

"Ra là thế. Ngọn lửa đam mê của ngài Rigolo dành cho khu vườn dường như đã lan tỏa đến cả tôi rồi đấy."

Khi Lawrence cố ý thốt lên với giọng điệu đặc biệt xúc động, Melta mỉm cười duyên dáng như thể chính mình được khen ngợi.

Eve từng bảo rằng cô không thể hiểu nổi tại sao Rigolo chỉ có niềm đam mê tạo dựng khu vườn mà chẳng mang chút tham vọng nào, nhưng với một người đầy thấu hiểu như Melta bên cạnh, nếu có thể đắm chìm trong thú vui của mình, mỗi ngày đều sẽ tràn đầy sức sống với Rigolo.

"Với niềm đam mê cháy bỏng như thế, tôi có thể hiểu được vì sao ngài ấy lại phát ngôn táo bạo, rằng muốn nghỉ công việc thư ký tại hội nghị."

Melta mỉm cười khốn khổ rồi gật đầu.

"Dù công việc réo gọi nhưng ngài ấy luôn ngăm nhìn khu vườn cho đến khoảnh khắc cuối cùng."

"Hắn ngài Rigolo đã có ý nghĩ mặc kệ tất cả, nhưng vì công việc thư ký rất quan trọng nhĩ."

"Chúa đã dạy rằng lao động là vinh quang. Nhưng đôi khi tôi chợt cảm thấy ước nguyện khiêm tốn được sống thành thoi và nhìn ngăm khu vườn ngày qua ngày, dù trở thành hiện thực cũng không hề hấn chi."

Melta lên tiếng rồi mỉm cười.

Đó là một giấc mơ truy lạc mà không có một nữ tu sùng đạo nào dám ôm ấp, nhưng Melta có thể suy nghĩ về nó và cảm thấy dễ chịu như thế có lẽ bởi vì cô đang yêu.

Nghĩ thế nào đi chẳng nữa, cô dường như muốn nói hạnh phúc của Rigolo là hạnh phúc của chính mình.

Tùy vào cách cảm nhận mà có thể thấy rằng Melta đang vì giấc mơ của riêng bản thân cô.

Rất có thể giấc mơ của cô là được đứng bên cạnh chăm sóc và chiều chuộng Rigolo trong lúc chàng thư thả ngắm nhìn khu vườn cả ngày dài.

"Nguyện ước càng khiêm tốn càng khó thành hiện thực đấy nhé."

"Hihi. Có thể lắm."

Melta chạm tay vào má khi cô nhìn ngắm khu vườn với đôi mắt long lanh.

"Hơn nữa, quãng thời gian khao khát được như thế mãi mãi, có thể mới là quãng thời gian tươi đẹp nhất."

Sửng sốt, Lawrence chăm chú nhìn Melta.

"Ngài sao thế?"

"Tôi ấn tượng trước lời nói của cô Melta."

"Ôi chao, ngài tâng bốc tôi quá."

Lawrence hoàn toàn nghiêm túc, nhưng dường như cô nữ tu tiếp nhận lời nói của anh như một câu bông đùa.

Anh muốn được ở cạnh Holo, được ở cạnh cô mãi mãi, nhưng có lẽ anh chỉ trân trọng mong mỗi ngày chùng nào mà nó còn nằm trong tư tưởng. Quá sắc bén, ý nghĩ ấy đâm sâu vào lồng ngực Lawrence.

Nếu họ thực sự mãi bên nhau, nếu anh biết rằng họ luôn có thể gặp lại, có lẽ niềm vui được nhìn thấy nhau sẽ giảm đi đáng kể.

Đây không phải là một chân lý quá khó hiểu.

Chính vì đây là sự thật giản đơn, nên giấc mơ được đảo lộn điều này của Holo quá khó khăn để thực hiện.

"Tuy nhiên, tôi cho rằng thật hạnh phúc khi còn có thể theo đuổi một giấc mơ khiêm tốn."

Song, Lawrence chỉ ít cũng nói ra được lời này, cố quên đi hiện thực không thể tránh khỏi.

Trong lúc cuộc trò chuyện diễn ra, Holo cầm trong tay đế nện bước lên tầng một.

Cô đổ lỗi cho ngọn lửa tự vụt tắt, nhưng đó chắc chắn không phải là sự thật.

Có lẽ cũng giống như Lawrence, Holo đã chạy trốn khỏi không khí u ám đáng ghét của căn hầm.

Anh biết điều này vì ngay khi vừa bước chân vào căn phòng đối mặt với khu vườn ngập tràn ánh nắng, cô đã bắn cho anh một ánh mắt hận thù.

Không nói một lời, Holo đứng bên cạnh anh.

Lawrence nhìn thẳng vào cô rồi mở miệng.

"Có cuốn sách nào hay ho không?"

Holo lắc đầu, hỏi ngược lại anh bằng ánh mắt "còn anh thì sao?"

Holo quả đúng là Holo.

Cô có thể dễ dàng phát hiện sự thay đổi trong thái độ của anh.

"Tôi đã có cuộc trò chuyện khá bổ ích."

Lawrence đáp, và ngay khoảnh khắc tiếp theo có tiếng gõ cửa dinh thự vang lên.

Sau đó không lâu là âm thanh của cánh cửa được mở ra.

Cộp, cộp, cộp, tiếng bước chân bất nhã vang vọng khắp không gian, và nhân vật nọ đã xuất hiện.

Melta tất nhiên rất sững sốt, nhưng không nổi giận hay hoảng loạn với kẻ tự ý xâm nhập, bởi đó là nhân vật mà cô biết rõ.

Người đang đứng tại ngưỡng cửa căn phòng lúc này là Eve.

"Đi theo tôi! Đã xảy ra chuyện rất tồi tệ!"

Cô phả ra hơi thở nặng nhọc.

"Một cuộc nổi loạn vũ trang."

"Hãy đóng chặt cửa lại, và tuyệt đối không mở cửa cho bất kỳ ai ngoài người quen biết trực tiếp."

Trước lời dặn dò nghiêm trọng của Eve, Melta gật đầu như nuốt phải hòn sỏi.

"V-Vâng."

"Dấu bất mãn với hội nghị thế nào đi nữa, không có chuyện họ tấn công đến tư gia của thư ký đâu, nên tôi nghĩ là không sao."

Eve lên tiếng rồi cùng trao một cái ôm nhẹ với Melta.

"Tất nhiên, Rigolo cũng sẽ ổn thôi."

Nghe lời an ủi của Eve, Melta gật đầu với vẻ bi thương.

Rõ ràng cô lo lắng cho sự an toàn của Rigolo hơn bản thân mình.

"Được rồi, đi thôi!"

Eve chuyển hướng sang Lawrence và Holo, nên anh khẽ gật đầu.

Holo đứng một mình cách xa ba người và trông không mấy mặn mà với sự việc, nhưng anh biết rõ đôi tai cô đang chuyển động bên dưới mũ áo choàng. Có thể cô đang cảm nhận bầu không khí nặng nề của thị trấn.

"Đi nhé."

Khi Eve rời khỏi ngưỡng cửa, Melta lo lắng chấp tay cầu nguyện cho họ được bình an vô sự.

"Cô bảo nổi loạn nhưng cụ thể là ai?"

Trên con đường không bóng người, vừa bước đi với tốc độ chẳng khác chạy bước nhỏ là bao, Lawrence vừa lên tiếng hỏi.

"Thợ thuộc da và nhóm thương nhân buôn hàng gia công."

Câu đầu tiên mà Eve thốt ra khi đột ngột xông vào biệt thự của Rigolo là "đã xảy ra chuyện rất tồi tệ".

Thời điểm mà hội nghị lựa chọn để công bố quyết định sớm hơn dự tưởng.

Ngay khi người của hội đồng cố dựng những tấm biển thông báo kết luận của hội nghị tại quảng trường trung tâm, nhóm thợ thủ công và thương nhân đã lăm le những đạo cụ gia công thay cho vũ khí trong tay, xông vào phá rối và yêu cầu hội đồng thu hồi quyết định.

Kết luận mà Lawrence cho rằng hội nghị năm mươi người đã suy xét rất thông minh, tụt vào trường hợp mà có thể bị xem là quyết định nguy hiểm và không tài nào nuốt trôi đối với những kẻ có khả năng mất đi hàng hóa và công việc vào ngày mai.

Ngoài ra, Eve cũng từng bảo rằng kết luận mà hội nghị đưa ra là một dự trù khá ngây thơ.

Chẳng có gì ngạc nhiên khi bất an và lo lắng dẫn đến một cuộc nổi dậy bạo lực. Kể cả khi ngành công nghiệp lông thú của thị trấn sống sót, nhưng nếu bản thân người dân phá sản thì mọi chuyện cũng trở nên vô nghĩa.

Dường như thông tin cuộc bạo loạn chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp thị trấn, và khu trung tâm trấn nay cũng đã lâm vào tình trạng khốn đốn vì sự nổi loạn của người dân.

Những âm thanh nhốn nháo như tiếng gào thét của mọi người vọng đến cả tai Lawrence từ khoảng cách xa.

Khi anh nhìn Holo, cô gật đầu xác nhận.

"Tất nhiên hội nghị không thể thu hồi quyết định, đúng không?"

Eve gật đầu đồng ý với câu hỏi của Lawrence.

Hội nghị năm mươi người là một hội đồng tập hợp những người quyền lực ở khắp nơi trong thị trấn, quyết định của họ thể hiện quyết tâm của toàn thị trấn. Kết luận này được ưu tiên hơn tất cả và bất cứ ai sống trong thị trấn đều phải tuân thủ vô điều kiện.

Nếu quyết định đó bị một bộ phận những người có lợi ích đối lập bác bỏ, thì chuyện này sẽ gây tổn hại nghiêm trọng đến uy lực của hội đồng và gây nguy hiểm cho khả năng tiến hành quản lý thị trấn theo cách thông thường.

Những người liên quan đến việc gia công lông thú có lẽ cũng nhận thức được điều đó khi họ quyết định nổi loạn.

"Để bảo vệ danh tiếng của hội nghị, quyết định vẫn sẽ được thực thi. Bọn thương nhân ở bên ngoài thị trấn đang ủa vào bên trong. Đám thợ thủ công thì điên cuồng ngăn chặn bọn kia đổ xô vào và nghe đâu đã có đổ máu, nhưng chà, vô ích thôi."

Eve bước qua những con ngách rồi bời như mê cung mà không chút do dự.

Nhiều lần họ bắt gặp bóng dáng những kẻ trông như thương nhân, dường như có mục đích giống họ, chạy hết tốc lực qua con hẻm nhỏ.

Lawrence lo lắng Holo không thể theo kịp, nhưng có vẻ lúc này cô vẫn ổn. Cô nắm chặt lấy tay anh và bám theo sát bên cạnh.

"Giao dịch lông thú thì sao?"

"Quyết định của hội nghị đúng như thông tin mà tôi đã nắm bắt. Nếu nó vẫn được thực thi thì đương nhiên giao dịch của chúng ta vẫn khả thi."

Nếu là vậy, mỗi khắc trôi qua đều quý giá.

"Chúng ta nên làm gì? Giao nhận tiền mặt sau và cứ thế này thu mua lông thú trước?"

Đối mặt với câu hỏi trên của anh, "không" là câu trả lời của Eve.

"Tôi không muốn vướng vào rắc rối. Có tiền trong tay trước rồi hãy tham dự. Anh hãy đến thương hội Delink rồi mang tiền mặt đến hộ tôi."

Eve sai bước trên con đường bất chấp những vũng nước, tiếp tục lên tiếng trước khi Lawrence kịp phản hồi.

"Tôi sẽ đi sắp xếp một con thuyền."

Eve nói luôn mồm rồi chột đứng lại.

Khi cả ba bước ra khỏi khúc cua hẹp của con ngách, khung cảnh đột nhiên rộng mở và trước mắt họ là bến cảng.

Người người chạy tán loạn, khuôn mặt nào trông cũng tái nhợt.

Nhìn cảnh tượng tất cả những thương nhân vội vã chạy xung quanh để huy động lông thú, chẳng hiểu sao Lawrence cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng mình.

Mọi chuyện chắc chắn còn tệ hơn ở quảng trường, nơi những người có nhiệm vụ bảo vệ những tấm bảng gỗ thông báo kết luận hội nghị đối mặt với đám thợ thuộc da.

"Chúng ta đã vượt mặt tất cả những kẻ tại đây, nên không cần phải vội vã."

Eve quay lại.

"Hãy gặp nhau tại nhà trọ. Chúng ta sẽ kết thúc thương vụ lông thú một khi tất cả đều đã theo thứ tự."

Đôi mắt xanh tràn ngập quyết tâm không dao động.

Trước bến cảng này, vào thời điểm uống rượu cùng Lawrence, Eve đã bảo rằng cô kiếm tiền vì mục đích phục thù trẻ con của mình.

Động lực đó là tốt hay xấu, tất nhiên không đến lượt Lawrence quyết định.

Anh chỉ biết một điều, Eve là một thương nhân ưu tú và đầy gan góc.

"Tôi hiểu rồi."

Khi Lawrence nhẹ bắt lấy bàn tay chìa ra của Eve, cô khẽ mỉm cười rồi xoay người biến mất vào trong đám đông.

Cô chắc chắn sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ dàn xếp một con thuyền và bảo đảm thị trường mua lông thú.

Lawrence ngẫm nghĩ trong lúc đưa mắt nhìn theo hướng Eve vừa mất dạng.

"Vậy chúng ta cũng đi chứ hả?"

Holo đánh tiếng.

Giọng nói của cô không thể hiện chút căng thẳng lẫn vội vã nào.

"Ừ, đi thôi."

Đáp trả ngắn gọn, Lawrence định dậm bước nhưng chợt ngừng lại.

Có thể nói đôi chân anh đã bị ánh mắt như xỏ lỗ của Holo khâu dính xuống mặt đất.

"Lúc này dường như anh đã thấy gì đó, à không, chính xác là anh đã thấy và suy nghĩ về nó, nhưng tại sao không nói cho tôi biết?"

Lawrence bật cười vì không có gì qua mắt được Holo.

"Anh đã nhận ra nguy hiểm trong giao dịch này. Tôi nói có sai không?"

Do đó, anh đáp trả ngay tắp lự, không có ý định lẩn trốn.

"Không sai."

"Sao anh lại giữ im lặng?"

"Cô muốn nghe sao?"

Holo vươn tay ra và chạm ngón trỏ vào ngực Lawrence, nhưng hành động này rõ ràng không đơn giản vì anh đã đáp lại câu hỏi của cô bằng một câu hỏi.

Nắm lấy bàn tay ấy, anh hạ nó xuống trước khi buông ra.

"Về nguy hiểm trong thỏa thuận mà tôi vẫn chưa nhận ra cho đến khi này, hãy xem như tôi đã nói với cô rồi đi. Nó lan rộng đến cả tôi và cô. Nhưng sau khi nghiên cứu tính khả thi, tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên đuổi theo lợi nhuận và lờ đi rủi ro. Nếu hỏi tại sao, thì lợi ích chúng ta sắp nắm trong tay đáng để tôi đánh cược mạng sống của mình, và dù nguy hiểm có chạm tới cô, tôi nghĩ cô vẫn dư sức để tự tránh né. Tất nhiên..."

Trong lúc lắng nghe lời giải thích của Lawrence, biểu cảm của Holo hoàn toàn tiêu biến.

"Nếu đến nước đấy, có lẽ sẽ khó khăn để chúng ta hội ngộ."

Holo im lặng.

Lawrence tiếp tục lên tiếng.

"Và nếu chúng ta có cuộc nói chuyện như thế, chắc chắn cô sẽ nói thế này..."

"... Đừng vứt bỏ tất cả lợi nhuận và tránh né mọi rủi ro để đặt cược vào một tia hy vọng."

Lawrence nhún vai và mỉm cười.

Anh đã giữ im lặng về điều mình vừa nhận thức được vì không muốn ép Holo nói ra câu này.

Nếu thỏa thuận thành công, giấc mơ của anh sẽ thành hiện thực. Holo sẽ chào đón anh trở lại thị trấn như một người đàn ông giàu có, và cùng với câu chúc tụng, có lẽ cô sẽ buông cả câu giã từ với nụ cười trên môi.

Hoặc khi giao dịch thất bại, Holo sẽ trốn thoát trước khi bị bán đi hoặc tệ hơn, rồi hạ quyết tâm trở về quê nhà. Nếu được phép nặn ra một ý nghĩ

xa hoa, Lawrence mong rằng cô có thể vì lo lắng cho tình trạng của anh mà đến kiểm tra tình hình, nhưng anh không biết phải nói gì để níu kéo bước chân Holo ở lại.

Nói cách khác...

"Cơ hội duy nhất để tiếp tục du hành cùng cô, chỉ nảy sinh khi tôi vứt bỏ tất cả thỏa thuận này."

Kể cả khi phải đánh đổi giấc mơ của mình, tôi không thể để cô rơi vào vòng nguy hiểm, Lawrence giữ lại câu nói lỗ bịch ấy cho riêng mình.

"Nên anh nghĩ điều đó làm tôi vui sướng?"

"Đúng thế", anh trả lời không chút ngập ngừng, và bị tát vào má ngay lập tức.

"Tôi không nói mình vui sướng. Và tôi tuyệt đối không thốt ra lời xin lỗi."

Holo đã tát anh với tất cả sức lực của bàn tay nhỏ bé, nên có lẽ bàn tay cô lúc này còn đau hơn cả khuôn mặt anh.

Suy nghĩ ấy chiếm lấy tâm trí Lawrence khi anh nhìn thấy nét mặt run rẩy của Holo.

Với điều này, tất cả mọi cơ hội đều đã bị hủy hoại, chẳng còn ai trong hai người có thể đánh tiếng với người kia rằng "hãy cùng nhau tiếp tục chuyến hành trình".

Đây không phải là mong muốn của anh, mà là của Holo, người đã đưa ra yêu cầu ngừng cuộc hành trình tại thị trấn này.

Và Lawrence đã cho Holo điều cô ước mong bằng cách thực hiện điều mà bản thân anh không mong muốn.

Cách làm của anh chắc chắn được xếp vào thứ hạng cao trong số những hành vi được xem là lòng tốt trên thế giới, và Holo rất sợ thứ gọi là lòng tốt ấy.

Nói tóm lại, đây là màn trả thù khiêm tốn của anh dành cho Holo vì độn ngọt tuyên bố kết thúc hành trình.

"Tôi sẽ nhớ rõ anh là một gã thương nhân có cái đầu lạnh và luôn toan tính."

Nghe câu nói này của Holo, Lawrence cuối cùng cũng có thể bật cười.

"Nếu cứ bị xem là một gã thương nhân ngu ngốc thì danh tiếng của tôi sẽ bị ảnh hưởng lắm. Thôi, đi vay vốn làm ăn nào."

Lawrence cất bước, nói ra một khoảng cách nhỏ với Holo, người vừa dợm bước bám theo sau.

Tiếng sụt sùi mà anh nghe thấy có lẽ không phải vì khí trời buốt giá.

Dù biết thật bất công với Holo, nhưng anh không rộng lượng đến mức để cô chia tay mình mà chẳng dành cho cô một màn trả đũa nho nhỏ nào.

Song, trả thù luôn là ý niệm rỗng tuếch.

Khi họ đến trước thương hội Delink, Holo lại trở về là Holo, bình tĩnh hơn cả chính mình của mọi ngày.

Báo thù sinh phục thù.

Nhưng có lẽ nên như vậy.

"Chắc chắn, không có thần thánh tồn tại trên cõi đời này."

Holo lâm bẫm.

"Bởi nếu Chúa trời toàn năng của các anh thực sự tồn tại, sao hẳn có thể chỉ giương mắt nhìn chúng ta đau đớn như vậy ha."

Toan gõ cửa, Lawrence khựng lại.

"Ừa, đúng vậy nhi..."

Lawrence gật đầu đồng tình với Holo rồi gõ cửa.

Thương hội Delink vẫn mang vẻ ngoài đơn sơ không đổi, và bên trong hoàn toàn yên ắng như tách biệt với sự huyên náo bên ngoài.

Tất nhiên những gã thương nhân đã nắm được chuyện xảy ra trong thị trấn và khi nhìn thấy khuôn mặt Lawrence, họ vui vẻ sắp xếp tiền mặt.

Nụ cười bí hiểm che giấu mọi suy nghĩ mà họ có trong đầu, nhưng Lawrence có thể tin tưởng đáng vẻ đầy tự hào khi họ ưỡn ngực tuyên bố sẽ bảo đảm an toàn cho người bạn đồng hành của anh.

Người ta có thể tin tưởng duy nhất một điều ở thương nhân, rằng bất kể trái tim có sắt đá ra sao, đó chính là điều giúp họ đối xử cẩn thận với hàng hóa của mình.

Tuy nhiên, họ không bàn giao túi vàng cho Lawrence, mà đặt vào tay Holo.

Đó là sự uyên thâm của những kẻ cho vay.

Từ hành động tiếp nhận đồng vàng từ tay Holo, một tài sản thế chấp, họ sẽ khiến cho hình ảnh đó bùng cháy mãnh liệt hơn trong tâm trí Lawrence. Điều này không những mang ý nghĩa phòng tránh trường hợp anh ôm tiền bỏ trốn, mà còn thúc đẩy khao khát biến số tiền vay thành lợi nhuận của anh lên một tầm cao mới.

Holo quan sát thật kỹ túi tiền nằm vừa vặn trong bàn tay nhỏ bé của mình, rồi nhìn sang Lawrence.

"Nếu anh kiếm được lợi nhuận, tôi sẽ được loại rượu tuyệt hảo nhất đúng không?"

Đủ để say đến vô tận.

Đủ để trở thành kỷ niệm cuối cùng đọng lại trong trái tim cô đến thiên thu.

Holo hỏi bằng vẻ mặt chua chát.

"Ừa, tất nhiên rồi."

Lawrence nhận lấy túi tiền và đáp.

"Chúng tôi cũng cầu mong may mắn sẽ đến với ngài."

Gã thương nhân của thương hội Delink xen vào, có lẽ kinh nghiệm đã cho gã biết rằng nếu để mặc, anh sẽ mãi không thể quyết tâm rời đi.

Nhưng Lawrence và Holo, hai người vốn đã buông câu già biệt từ lâu.

"Lần tới gặp nhau, tôi sẽ là một thương nhân lỗi lạc."

Nghe anh đồng dục tuyên bố, Holo bật cười.

"Sẽ gay go lắm nếu bạn đồng hành của tôi là một thương nhân vô dụng."

Lawrence không biết nên dùng nét mặt nào để đáp lại câu nói đó.

Dù không biết, nhưng khi anh rời khỏi thương hội và ngoái nhìn, Holo vẫn đứng tại ngưỡng cửa, mặt cúi gằm.

Cầm trong tay chiếc túi chứa vón vện sáu mươi mảnh vàng, Lawrence vọt chạy vào thị trấn.

Anh không có tâm trạng thông thả rảo bước.

Anh không biết liệu đây có phải là lựa chọn đúng đắn.

Hoàn toàn không biết.

Ngay cả khi chẳng còn con đường nào khác, anh vẫn không biết lựa chọn này có thực sự chính xác.

Hoàn toàn không cảm thấy có điều gì kỳ lạ. Phần lợi ích mà anh chẳng dám mơ tới đang chờ đợi phía trước.

Thế nhưng trái tim anh không hề nhảy múa vì vui sướng.

Kẹp túi vàng bên hông, Lawrence vọt chạy đi.

Khi về đến nhà trọ, Lawrence trông thấy một nhóm người đứng chụm đầu xầm xì ngay lối vào, có lẽ là khách trọ và bạn bè của mình.

Chẳng cần lắng tai nghe anh cũng đoán được họ đang bàn tán về vụ bạo động đang diễn ra trong thị trấn.

Lawrence quyết định đưa đôi chân về phía chuồng ngựa, bước vào trong từ lối nhà kho.

Bên trong đã có sẵn hai con ngựa và một toa xe. Tất nhiên, toa xe và một con ngựa trong số chúng là của Lawrence. Chiếc xe hàng khá tốt, với hàng ghế xà ích hơi quá rộng so với một người ngồi.

Lawrence vô thức cau mày, nhưng không phải vì trọng lượng của túi vàng đang cầm, mà là do gánh nặng đang dồn nén trong lòng anh. Rũ bỏ tất cả, anh bước vào nhà kho.

Như mọi khi, có vô số hàng hóa chất chồng lên nhau cao hơn cả thân người, và một lối đi hẹp cuối cùng cũng được thông thoáng rẽ qua giữa đồng hàng. Có lẽ không một ai nắm được tất cả mọi thứ có mặt trong nhà kho này. Đây đúng là một nơi hoàn hảo để cất giấu những vật nhỏ bé.

Luồng suy nghĩ đến với Lawrence trong lúc anh bước dọc lối đi và bất ngờ chạm trán một nhân vật nào đó.

"Ồi, ồ, tôi chờ đợi anh chán chê rồi đấy nhé."

Người vừa lên tiếng là Eve. Cô đang ngồi xổm và bới tìm hàng hóa.

"Tôi vay được rồi đây. Tiền đầu tư."

Khi Lawrence giơ cao túi vải trong tay, Eve khép mắt lại như thể vừa được uống giọt nước đầu tiên sau ba ngày.

"Vụ thuyền bè đã xong xuôi. Tôi tìm thấy một chủ tàu bị đánh rớt giá hàng do vụ bạo động lông thú. Khi tôi đưa ra giá tốt, ông ta còn khẳng định chắc nịch sẽ dong thuyền ngay cả khi con sông bị binh lính phong tỏa nữa đấy."

Eve thực sự có tầm nhìn.

Tất cả những gì còn lại là tìm cách an toàn để thu mua lông thú trong sự hỗn loạn này.

Sau đó, họ sẽ mang chúng xuống hạ nguồn và bán với giá cao gấp ba lần.

Chỉ suy nghĩ về điều đó đã khiến anh xây xẩm mặt mày.

Eve lấy ra một chiếc túi dây rút từ trong đồng hàng mà cô đã lục lọi ban nãy, rồi nhanh tay nhét vào bao vải trước khi đứng dậy.

"Nếu được chúng ta ném túi vàng vào mặt, không đời nào dám người của thương hội không gật đầu. Đôi mắt của họ đã đóng đinh vào chỗ vàng rồi nên không muốn gật cũng phải gật thôi."

Để dàng tưởng tượng ra khung cảnh ấy, Lawrence bật cười, nhưng anh không chắc nụ cười của mình là chân thật.

"Được rồi, vậy đi thôi! Thương vụ dễ như bỡn!"

Eve nói luôn mồm từ nãy tới giờ, hẳn là vì cô cũng cảm thấy căng thẳng.

Giao dịch này thực sự rất lớn, lên tới hai ngàn mảnh bạc trenni, và kể cả khi đổi sang một sản phẩm đường như chỉ có trong trí tưởng tượng mang tên đồng vàng lumione vì sự tiện lợi, thì con số vẫn lên tới sáu mươi đồng.

Phần lợi ích sinh ra từ đó có khả năng xóa nhòa cả sinh mệnh con người.

Không, có lẽ nó đã xóa nhòa trong thực tế.

Eve dường như định ra ngoài theo lối ra vào của chuồng ngựa nằm sau lưng Lawrence, nhưng vì anh không nhúc nhích làm tắc đường, nên cô đứng sững lại.

"Anh sao thế?"

Cô ngược nhìn lên và hỏi với vẻ hoài nghi.

"Nếu chúng ta mua lông thú bằng số vàng này thì lợi ích cuối cùng là bốn ngàn mảnh bạc đúng không nhỉ?"

Eve, người thấp hơn Lawrence một cái đầu, bước lùi về sau một, rồi hai bước, che giấu tất cả biểu cảm bên trong mũ trùm.

"Đúng thế."

"Tàu thuyền cũng đã được sắp xếp ổn thỏa và còn lại chỉ là thu mua lông thú."

"Đúng thế."

"Và cô cũng đã có ý tưởng về điểm bán sau khi vận chuyển."

"Đúng thế."

Đổi lại việc vay vốn từ Lawrence, Eve đã cung cấp kinh nghiệm và bộ não của mình.

Có lẽ cô đã tự nghĩ ra toàn bộ ý tưởng.

Trong sự hỗn loạn, cô đã thắt chặt giao dịch, vá lại kẽ hở trong những suy tính phức tạp đan xen của những người sống tại thị trấn, và vẽ ra bản phác thảo sinh lời.

Eve đã xuất hiện trước mặt anh trong tư thế hoàn toàn tự tin, trông như thể dù có cơn gió giật đột ngột ập đến cũng chẳng làm cô nao núng.

Một thương nhân lưu động băng qua vùng hoang vu.

Đó là cảm tưởng đầu tiên của anh về Eve.

Giọng nói cô đã khàn đi vì cơn gió khô khốc.

Dù đôi khi cô phô bày bản chất yếu mềm ẩn giấu bên dưới chiếc mũ trùm dày, nhưng sự gan góc của cô vẫn đánh lừa được anh.

Cô là một thương nhân ranh mãnh như thế.

Nếu anh vẫn giữ im lặng, giả vờ không nhận ra điều gì và đóng vai một kẻ ngốc giao phó giao dịch cho Eve thì có thể sẽ không có rắc rối nào

xảy ra.

Nói trắng ra, cô đủ khôn ngoan để thúc đẩy giao dịch này tiến triển thuận lợi.

Eve không phải kẻ ngu ngốc. Anh không nghĩ cô là một thương nhân nông cạn đến mức nhúng tay vào mỗi làm ăn không có cơ hội chiến thắng.

Do đó, anh nên giữ im lặng.

Nếu thương vụ này thành công, chí ít anh cũng sẽ trở thành một thương nhân thị trấn.

Do đó, anh nên im lặng thì hơn.

"Anh, vẫn còn nghi ngờ tôi sao?"

Eve thì thào hỏi.

"Không."

"Thế thì có chuyện gì? Anh chết nhất rồi ư?"

Lawrence cũng tự hỏi chính mình một câu hỏi tương tự, rằng phải chăng anh đang run sợ?

Nhưng không, hoàn toàn không phải.

Chỉ có một lý do khiến Lawrence không thể yên lặng giả ngốc. Đó là vì anh không thể rũ bỏ hình ảnh Holo khỏi tâm trí mình.

"Nếu chúng ta không nhanh chân thì bọn thương nhân bên ngoài có thể sẽ tiếp cận được cơ hội gom tiền mặt đấy. Chắc chắn họ đang đào xới nền móng rồi. Tôi không biết họ sẽ huy động tiền mặt ở đâu. Nhưng anh

định cắn ngón tay trong lúc nhìn số lợi nhuận khổng lồ kia trôi tuột mất sao? Này, anh có nghe..."

Cắt lời Eve, Lawrence nói xen vào.

"Cô không sợ hãi sao?"

Khuôn mặt Eve lúc này sừng sốt cực độ.

"Tôi á? Haha. Đừng nói chuyện ngớ ngẩn."

Eve nói như thể phỉ nhổ, bờ môi cô xoắn lại.

"Tất nhiên là tôi sợ rồi."

Âm giọng cô dù khá thấp, nhưng vẫn vang vọng khắp nhà kho.

"Chúng ta đang nói đến thương vụ hàng ngàn đồng bạc đấy. Làm sao mà tôi không sợ hãi được cơ chứ. Đứng trước số tiền khổng lồ, sinh mạng con người còn nhẹ tênh nữa là. Lá gan tôi chẳng đủ to để có thể bình tĩnh đối mặt đâu."

"... Không có gì bảo đảm tôi sẽ không thay đổi thái độ và tấn công cô nhi."

"Haha. Đúng thế. Và cũng có thể là ngược lại. Ấy không, chính vì mang tư tưởng như thế trong đầu mà sự nghi ngờ của chúng ta về nhau mới tăng cao... Nhưng dù thế nào,"

Eve hít một hơi thật sâu. Và như đã bình tĩnh lại, cô lặng lẽ thêm vào.

"Chúng ta không thể tiếp tục băng qua những cây cầu nguy hiểm như thế này."

Chính bản thân Eve cũng nhận thức được sự nguy hiểm của giao dịch.

Không, chính vì biết điều đó nên cô mới lừa dối Lawrence.

Cô đã nhìn thấy điều gì ở phía sau lợi nhuận, đến mức buộc mình phải đi xa như vậy?

"Hahaha. Anh làm bộ mặt như thế muốn hỏi tôi chuyện gì chán ngắt ấy. Chắc anh muốn hỏi sao tôi lại đi xa đến vậy để kiếm tiền chứ gì?"

Eve bật cười bằng âm giọng khô khốc, rồi dường như lau tay phải vào hông.

Động tác của cô tự nhiên đến mức khiến anh nghĩ như thế.

"Xin lỗi, nhưng hiện tại tôi không thể để anh rời khỏi giao dịch."

Trong tay cô đang lăm le một cây rựa lưỡi đơn dài và dày, nên thật không phải ngoa nếu gọi nó là một con dao.

"Thành thật mà nói tôi không muốn lời thứ này ra. Cơ mà, tiền là tiền. Tôi sẽ gặp rắc rối nếu anh bỏ kèo lúc này. Anh hiểu mà đúng không?"

Khi cầm trong tay một loại vũ khí mạnh mẽ, con người ta thường vô thức cảm thấy hưng phấn và máu huyết sẽ dồn lên não, nhưng giọng nói của Eve hoàn toàn khô khốc và lạnh lẽo.

"Nếu giao dịch suôn sẻ, lợi ích của anh vẫn được bảo đảm. Nên hãy đưa nó cho tôi."

"Vì mạng sống con người sẽ trở nên nhẹ tênh khi đứng trước sáu mươi mảnh vàng nhỉ?"

"Ừ, đúng thế... Và anh không muốn cảm nhận điều đấy trong thực tế đâu, phải không nào?"

Lawrence nở nụ cười thương nhân, cầm túi tiền mà anh đã nhận từ Holo trong tay phải, và đưa ra.

"Chúa ban phước cho những ai sở hữu sự khôn ngoan và gan dạ."

Eve thì thầm, và ngay khoảnh khắc cô toan chộp lấy chiếc túi...

"..."

"...!"

Cả hai cùng bùng phát năng lượng không lời, kết thúc trong một hành động.

Lawrence giật lùi về sau, Eve vung tay hết sức.

Ngay lập tức có tiếng leng keng vang lên, túi vàng đã rơi xuống sàn nhà.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc nhất thời.

Đôi mắt Eve bập bùng ánh lửa xanh, và ánh mắt Lawrence kiên định xoáy lại, anh không hề tỏ ra kinh ngạc.

Sau vài khắc trôi qua, cả hai mới nhận ra thất bại của mình.

"Tôi và anh đã lần lượt thất bại. Đúng không nào?"

Nếu Lawrence không rút tay và thụt lùi về sau, chiếc rựa của Eve đã có thể bắt trọn lấy anh.

Nhưng Eve đã gian xảo cho đến phút cuối cùng.

Phần lưỡi đã được đảo ngược, Eve biết rõ bản thân không hề có ý định tổn hại Lawrence.

Ngược lại, Lawrence đã nghiêm túc tránh né lưỡi rựa và hoàn toàn không tỏ ra kinh ngạc, vì anh tin chắc cô sẽ vung rựa về phía mình.

Nếu đặt lòng tin nơi Eve, Lawrence đã đứng yên tại chỗ vì cho rằng cô sẽ không vung rựa, hoặc đã sững sốt sau khi né tránh.

Lawrence không tin tưởng và không kinh ngạc bởi vì anh biết Eve đang che giấu gì đó.

"Thất bại của tôi, là đã bị anh đánh hơi ra. Đó là ý đồ của anh khi hỏi ngược lại tôi có sợ hãi không, đúng chứ?"

Eve chẳng liếc mắt nhìn túi vàng đang nằm rơi trên sàn nhà lấy một lần.

Điều này chứng tỏ cô đã quen với bạo lực.

Nếu khinh thường giới tính của đối phương, anh có thể sẽ bị giết lúc nào không hay.

"Bức tượng đặt tại nhà của ngài Rigolo, ít nhiều cũng là một vật chứng. Phải không nào?"

Đôi môi Eve xoắn lại, cô chuyển cây rựa từ tay trái sang tay thuận.

"Cô giả vờ nhập tượng đá, nhưng thực tế là tiến hành buôn lậu muối với quy mô lớn. Bằng cách gia công muối đá thành tượng."

"Ai biết được..."

Lawrence trông thấy Eve hơi hạ thấp trọng tâm cơ thể trong lúc lên tiếng.

Dù có thể chạy trốn hay không, đây có lẽ là một canh bạc tồi.

"Tôi đã nghi ngờ cô buôn lậu muối sau khi nắm được thông tin nọ, nhưng không ngờ đến chuyện gia công muối đá. Bởi chắc chắn nhà thờ sẽ nhận ra cô đang buôn lậu lượng lớn muối đá được mô phỏng thành tượng Đức Mẹ."

Song, tất nhiên vẫn còn một trường hợp có thể giúp Eve tránh được rắc rối này.

Không cần nói cũng biết, đó là khi nhà thờ cũng dự phần vào phi vụ buôn lậu.

Và giáo xứ của Lenos thì lại ham mê tiền bạc đến điên cuồng.

Có lẽ tay giám mục đã không ngần ngại tham dự vào trò buôn lậu muối, thứ mang lại nhiều lợi nhuận hơn hẳn việc buôn bán tượng đá.

Lawrence không nhận ra điều này sớm hơn vì bị ảnh hưởng bởi thông tin Eve vận chuyển tượng đá từ thị trấn cảng.

Bất cứ ai cũng biết dưới góc độ của trọng lượng và khối lượng, việc vận chuyển những tượng đá từ biển đến đây chẳng khác nào quá trình sản xuất muối đá thành muối hạt.

Từ vùng biển, vận chuyển mặt hàng cồng kềnh, nặng nề và tốn công sản xuất như muối đá là đi ngược với lẽ thường của người thương nhân.

Tất nhiên, Eve rõ ràng đã lợi dụng sự thương thức này để đi qua công thành.

"Hẳn cô và nhà thờ đã cùng nhau tận hưởng những ngày tháng trăng mật trong một thời gian. Vì tôi nghe ngóng được rằng nhà thờ của thị trấn này đã vung tiền hoang phí đến độ chẳng ai biết chúng từ đâu mà ra. Nhưng rồi tai họa đột nhiên ập đến. Tôi đoán nguyên nhân là do chiến dịch hành quân phương Bắc chứ chẳng đâu xa. Nền tảng quyền lực của nhà thờ bắt

đầu được củng cố, nếu chuyện buôn lậu muối bị bại lộ sẽ dẫn đến một hai cuộc bạo động, nên đây là thời điểm thích hợp để rút tay ra, và đúng lúc này, rắc rối về lông thú trở dậy. Một người xảo quyệt như cô đã đề xuất với nhà thờ như sau."

Khi Eve hạ mũi rựa, Lawrence đồng thời lùi về sau nửa bước.

"Thay vì để bọn thương nhân ngoài thị trấn thu mua lông thú, sao chúng ta không tự làm lấy."

Eve từng bảo cô nghe được nội dung của quyết định hội nghị năm mươi người từ tay nội gián bên trong Giáo hội.

Và kể cả như vậy thì kỹ năng của cô cũng thật khác thường.

So với suy nghĩ rằng Eve đang lần lượt thực hiện những gì vừa nảy ra tức thì trong đầu, anh cảm thấy ý tưởng cô đã nhào nặn kế hoạch từ lâu, rồi mới đưa vào hành động có lý hơn hẳn.

Hơn nữa, chẳng cần nói cũng biết ai là kẻ hưởng lợi nhiều nhất từ kế sách chỉ có thể thu mua lông thú bằng tiền mặt.

Đó là một quyết định cực kỳ thuận lợi với nhà thờ, nơi sở hữu tổng lượng tiền mặt quyên góp đến mức khó tin.

Một thương hội càng lớn bao nhiêu thì lượng giao dịch tiền bạc với con số khổng lồ được tiến hành trên giấy tờ càng nhiều bấy nhiêu, và tất cả số tiền ra vào đều được cẩn thận tổng hợp trên cuốn sổ cái, khiến cho việc bí mật trích xuất tiền mặt trở nên khó khăn vô cùng.

Ngoài ra, bằng việc kiểm tra thân thể cẩn thận tại lối vào tường thành, cùng với câu hỏi về nguồn gốc số tiền mặt mà những thương nhân mang theo khi vào thị trấn mua lông thú, họ có thể niêm phong hầu hết những kẻ có mưu đồ phản bội.

Nhưng Eve vẫn tuyên bố đầy tự tin có thể mua đứt lông thú.

Phải thừa nhận rằng đám thương nhân ngoại trấn đã chuẩn bị từ lâu, nhưng lúc này, khi thương nhân trong trấn và thợ thuộc da đã nổi loạn, không một ai dám mạo hiểm đưa tiền cho đám người bên ngoài.

Dù vậy, Eve đã mất kiên nhẫn.

Và chỉ có một lý do duy nhất giải thích cho việc này.

Eve biết nơi những thương nhân ngoại trấn đến nhận tiền, nhưng chẳng thể làm gì để ngăn chặn hành động của họ.

Đó là ý đồ thực sự của nhà thờ khi quyết định cắt đứt quan hệ với cô nàng thương nhân kiêm quý tộc bản cùng, người đã cùng họ buôn lậu muối và làm cầu nối liên kết với tổng giám mục của đất nước bên kia vùng biển.

Eve từng bảo nhà thờ thà hợp tác và tùy ý sử dụng một thương hội nào đó hơn là bắt tay với một thương nhân đơn lẻ như cô.

Và chuyện này chính xác là như vậy.

Vì nếu nhà thờ đang bắt tay với thương hội có sẵn toan tính mua đứt lông thú của thị trấn, thì họ đã có một thế lực bảo trợ vững mạnh đủ để vứt bỏ Eve.

Có lẽ mọi người đều cho rằng không đời nào nhóm thương nhân đến từ phương xa lại mang theo lượng lớn tiền mặt, nhưng sẽ ra sao nếu nhà thờ cần mẫn tuồn tiền quyền góp từ trong thị trấn ra ngoài?

Những người thương nhân và thợ thủ công đã nổi loạn vũ trang, có lẽ vì họ khám phá ra rằng trái ngược với dự đoán của mình, toán thương nhân ngoại trấn đang nắm giữ rất nhiều tiền mặt, bởi có một thế lực nào đó bên trong trấn đã giở trò phản bội.

Không có chút dối trá nào trong câu chuyện mà Eve đã trình bày khi mời Lawrence tham gia thương vụ.

Tuy cô không nói dối, nhưng cũng chẳng hề nói sự thật.

"Tượng Đức Mẹ đặt tại nhà Rigolo quả thực là muối đá. Và anh đã đoán đúng về việc tôi là người đưa ra đề xuất thu mua lông thú với tên giám mục thối tha đấy, cả về việc hắt vứt bỏ tôi và thu về một kẻ bảo trợ mới. Tôi sẽ để cho anh quyết định có tin tôi hay không."

Eve bật cười, thả cây rựa xuống dưới chân.

Hành động của cô như muốn nói "hãy tin tôi đi".

Lawrence thậm chí chẳng tự hỏi đến nước này rồi liệu Eve có cần nói dối.

Anh chỉ phán đoán xem cô có đang nói dối hay không để hành động phù hợp.

Đó là tất cả.

"Lý do tôi mời anh tham gia giao dịch... có lẽ đúng như anh suy đoán."

"Tôi là lá chắn, bảo vệ tấm thân cô."

Eve nhún vai.

"Vì tôi là kẻ biết được bê bối lớn nhất của nhà thờ, chính là phi vụ buôn lậu muối. Sóng, trước khi vứt bỏ tôi, nhà thờ đã tạm thời bảo đảm an toàn cho tôi. Tất nhiên ai biết được điều đấy có đáng tin cậy hay không bởi nó chỉ là lời hứa miệng, nhưng có lẽ họ làm thế vì định sử dụng tôi vào một ngày nào đấy khi cảm thấy tôi lại có giá trị lợi dụng. Đây chắc chắn là sự thật. Hơn nữa, họ cũng đã cho tôi kiếm chút đỉnh. Tôi chẳng có hứng thú

lần can đảm để khơi mào tranh chấp, và bên đây chắc chắn cũng biết điều này."

"Tuy nhiên, cô không thể trơ mắt nhìn thương vụ mà mình đề xuất vuột mất."

"Chính xác. Kể cả khi quyết định lao đầu vào có nghĩa là sẽ gây cản trở cho sự kỳ vọng của nhà thờ, tôi cũng không thể bỏ lỡ cơ hội kiếm lời này."

"Nên cô đã tự ngẫm rằng họ có thể dễ dàng nghiền nát một người nhưng còn hai người thì chưa chắc."

Thế còn nhà thờ, họ sẽ nghĩ sao về sự tồn tại của Lawrence, một kẻ sẵn sàng thế chấp cả cô bạn đồng hành để thực hiện giao dịch đi ngược lại ý muốn của thị trấn?

Nếu đứng bên ngoài nhìn vào, trông anh hẳn như cùng một giuộc với Eve, một kẻ biết tất cả mặt trước lẫn mặt sau trong kế hoạch của cô ả.

Dù có thể dễ dàng bịt miệng một người, nhưng với hai người, mọi thứ lập tức trở nên khó khăn. Chưa kể, đó lại là kẻ đến từ bên ngoài mà họ không có một chút thông tin cơ bản nào. Vì không nắm được lý lịch của anh, nên nếu chẳng may xuống tay, liệu nghiệp đoàn hoặc thương hội nào sẽ ập vào thị trấn, họ hoàn toàn không thể dự liệu.

Lawrence đã bị giao cho vai trò như thế trong lúc chẳng may hay biết điều gì.

Và bởi vì không biết nên anh mới luôn hành xử chân thực.

Anh giống như một kẻ liều mạng, hoặc đang sở hữu một chứng cứ đủ để cảm thấy nhà thờ không đáng để sợ hãi.

Nếu anh không biết gì cả, nếu anh vờ như không biết gì cả, giao dịch chắc chắn sẽ diễn ra suôn sẻ.

"Thế giờ anh muốn sao?"

Eve lên tiếng.

"Tôi muốn thế này."

Lawrence đáp, và ngay khoảnh khắc anh vươn tay nhặt túi vàng và cây rựa.

"..."

"..."

Cả hai cùng lờm nhau trong thinh lặng.

Một giọt mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.

Thời khắc anh vươn tay về phía cây rựa, Eve đã lăm le một con dao trong tay và toan chém xuống từ trên cao.

Và lần này cô không tấn công bằng lưỡi dao ngược.

Tuy anh có thể dự đoán trước điều đó, nhưng tránh né được hay không lại là một canh bạc.

"Cô khao khát tiền tài đến thế sao?"

Như thế đã được Chúa ban phước, anh đã chop được cổ tay trái của Eve và lúc này đang vặn ngược nó lên.

Dù không phải dạng yếu ớt, nhưng dù sao Eve vẫn là phụ nữ. Con dao rơi xuống đất.

"A-Anh, không như thế sao..."

"Tôi khao khát chứ. À không."

Lawrence ngắt lời, rồi tiếp tục.

"Nên nói là, từng khao khát."

"Đùa..."

"Hay đây", có lẽ Eve định tiếp tục như thế, nhưng anh đã vặn ngược cánh tay và ép cô vào chõng thùng gỗ được chất cao ngang ngực, trước khi tóm lấy cổ áo cô bằng bàn tay còn lại và kéo lên khiến câu nói bị ngắt đoạn nửa chừng.

"Nếu cô giết và giấu xác tôi đi, một thời gian sau khi kết thúc giao dịch người ta mới phát hiện ra nhỉ. Nhà thờ chắc cũng không ngờ quan hệ làm ăn của chúng ta đổ vỡ. Tôi thực sự ấn tượng trước sự linh động của cô đây. Hay là cô chỉ định cướp lấy số vàng và chạy đi?"

Eve đứng trên đầu ngón chân, khuôn mặt co rúm khổ sở.

Giọt mồ hôi rịn ra trên trán chứng minh rằng cô không diễn kịch.

"Không, cô sẽ không làm như thế. Lý do cô định giết tôi là vì cái túi dây rút mà cô đã nhét vào bao vải khi tôi bước vào nhà kho lúc nãy. Bởi cô muốn sử dụng nó bằng bất cứ giá nào, đúng không?"

Ngay lập tức, Eve biến sắc.

Nếu anh cứ tiếp tục siết chặt tay, chẳng lấy gì làm lạ khi mạng sống của Eve bị tước đoạt. Nhưng dù đang ở trong tình trạng hiểm nghèo như thế, đây là lần đầu tiên cô thay đổi sắc diện.

Tiền tài đối với Eve quá đỗi quan trọng so với sinh mạng.

Lawrence bật cười.

"Quả nhiên nó là lợi nhuận từ việc buôn lậu muối. Phần tiền mà cô chặt chiu từng chút đấy có lẽ bằng với số tiền mà tôi đã vay, hoặc là hơn nữa kìa, đúng không? Cô định sẽ sử dụng toàn bộ để mua lông thú. Trong lúc tôi ngu ngơ chẳng hay biết gì."

Eve không đáp.

Vẻ đau đớn trên khuôn mặt cô dường như đến từ nỗi lo sợ sẽ bị cướp mất số tiền giấu trong túi, hơn là vì kế hoạch đã bị bại lộ.

"Cô không tự thân thực hiện giao dịch lông thú vì số tiền trong tay quá lớn, và bởi đã dự đoán trước nếu cố gắng hành động đơn thân, nhà thờ sẽ nhanh chóng giết chết mình. Do đó, cô đã lôi kéo tôi vào cuộc. Giết một người thì rất đơn giản nhưng hai người thì không. Và cô sẽ tiếp tục tăng số tiền cược cho đến khi nhà thờ nghiêm túc về việc xóa sổ chúng ta. Không quan tâm đến mạng sống của người khác là một chuyện, nhưng cô thậm chí còn chẳng màng đến mạng sống của chính mình, chỉ chăm chăm đuổi theo lợi nhuận."

Nếu việc này không xảy ra, có khả năng Lawrence đã giữ im lặng.

Anh có thể sẽ vờ như không nhận ra vụ buôn lậu muối và dõi theo giao dịch kết thúc.

Nhưng anh không thể bỏ qua một khi đã phát hiện hành vi nguy hiểm như thế này.

Chẳng quan trọng lợi nhuận lớn ra sao, luôn có giới hạn trong mức rủi ro cho phép.

Việc Eve đang cố gắng thực hiện là hành vi tự sát. Anh muốn hỏi cô, tha thiết muốn hỏi cô, người thực sự cần tiền đến mức đi xa đến thế này

một điều.

"Cô..."

"...?"

"Cô nhìn thấy điều gì ở đoạn cuối của tất cả chuyện này, đến mức chấp nhận mạo hiểm kiếm tiền như thế?"

Bị Lawrence túm cổ nhắc lên, sắc mặt Eve đã chuyển sang đỏ tía, nhưng cô vẫn cố bật cười.

"Tôi cũng là thương nhân. Kiếm tiền mang lại cho tôi hạnh phúc. Nhưng tôi không tài nào hiểu được có gì nằm ở đoạn kết kia. Nếu kiếm được một đồng bạc thì tiếp theo sẽ là hai đồng, hai đồng rồi lại ba đồng. Dẫu kiếm nhiều như thế nhưng cô có bao giờ nghĩ đến điều gì đang chờ đợi ở phần cuối của quá trình, để thỏa mãn cơn khát mãi không thôi?"

Kể cả Lawrence cũng chưa bao giờ xem xét đến chuyện này.

Vì anh không dư dả để suy nghĩ về nó.

Từ ngày gặp Holo, cuộc hành trình đột nhiên trở nên tươi mới hơn. Ý chí bền bỉ của anh dành cho túi tiền lời đã căng phồng cũng dịu bớt.

Những cuộc chuyện trò cùng Holo đã trượt đến lấp vào khoảng trống đó.

Khi không được thỏa mãn, Holo đã chọn điều mình không mong muốn.

Còn Eve, có lẽ hoàn toàn ngược lại.

Cô coi trọng lợi ích hơn cả sinh mạng.

Nên anh mới tha thiết muốn hỏi cô điều đó.

"Điều... điều gì..."

Giọng nói của cô khàn hơn bình thường.

Khi Lawrence nói lỏng tay một chút, Eve thở khò khè như bị hen suyễn. Sau khi ho khan, cô tiếp tục, nụ cười vẫn không suy chuyển.

"Điều gì... đang chờ đợi ư?"

Đôi mắt xanh của cô chiếu thẳng vào anh khi cô lên tiếng như chế nhạo.

"Anh non nớt đến mức cho rằng có gì đấy đang chờ đợi sao?"

Anh không siết chặt cổ áo Eve hơn, vì cô đã đoán chính xác.

"Tôi... luôn nghĩ thế này mỗi khi nhìn tên khốn thương nhân đã mua mình. Hẳn kiếm nhiều tiền như thế để làm gì. Dù có kiếm bao nhiêu cũng chẳng bao giờ có kết thúc. Nếu không kiếm thêm vào ngày tiếp theo, hẳn sẽ lại bứt rứt không yên. Kẻ giàu có là sinh vật bất hạnh, tôi đã nghĩ như thế đấy."

Eve ho khan, hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục.

"Từ vị trí của mình, có lẽ anh cũng thấy tôi chẳng khác gì một sinh vật bất hạnh. Vì tôi đã chọn cùng con đường với hẳn ta."

Ngay sau đó, anh bắt được hình ảnh bàn tay Eve chuyển động.

Và trong một thoáng, Lawrence không biết chuyện gì vừa xảy ra, đến khi anh nhận ra mình vừa bị đấm thì tình thế đã hoàn toàn xoay chuyển.

"Tôi đã nhìn thấy sự dại dột của hẳn ta, tôi đã quan sát từ đầu chí cuối, nhưng vẫn chọn con đường này. Anh có hiểu tại sao không?"

Thứ đang kề vào cổ họng Lawrence không phải là con dao.

Đó là cây rựa, giờ đang nằm trong tay Eve, dường như cô đã thận trọng chờ đợi cơ hội phản công.

"Do đó,"

Ngay sau khi lên tiếng, Eve giáng một đòn khủng khiếp vào mặt Lawrence bằng cán rựa. Tầm nhìn của anh bị che lấp bởi ánh sáng đỏ, cú sốc nóng rát bùng nổ bao phủ nửa khuôn mặt.

Anh nhận ra cơ thể mình nhẹ bẫng, nhưng không tài nào có thể vực dậy được.

Chẳng thể ngậm mồm lại, và với nỗi đau đốn quặn quại đang cuộn xoáy, anh thậm chí còn không thể cất tiếng rên rĩ. Tuy nhiên, bằng cách nào đó, Lawrence sử dụng khuỷu tay của mình làm đòn bẩy để chuyển mình sang tư thế bò trườn, nhưng anh không thể di chuyển hơn được nữa. Tất cả những gì anh có thể làm lúc này là giương đôi mắt nhòe lệ nhìn những giọt máu nhỏ xuống sàn nhà vang lên tong tong.

Dù vậy, đôi tai anh vẫn có thể lọc ra những âm thanh trong sự tĩnh lặng, nhờ đó mà anh biết Eve đã rời khỏi nhà kho.

Có lẽ cô ta đã lấy đi những đồng vàng.

Sự thật đó như dòng nước lạnh chảy qua tâm trí dao động, làm dịu đi cảm xúc của anh.

Lawrence không biết mình đã nằm trong tư thế ấy bao lâu cho đến khi một người khách hoàn toàn xa lạ bước vào nhà kho, hoảng hốt chạy đến đỡ

anh dậy.

Đó là một người đàn ông phớt pháp với bộ quần áo viền lông khắp nơi.

Có thể ông ta là người thương nhân buôn lông thú phía Bắc mà Arold đã nhắc đến.

"C-Cậu ổn chứ?"

Lawrence chột bật cười trước câu hỏi kinh điển, sau đó anh buông một câu xin lỗi rồi gật đầu.

"Cậu bị cướp sao?"

Đó là lỗi suy nghĩ tự nhiên nếu thấy một người đổ rạp trong nhà kho.

Nhưng khi Lawrence lắc đầu, người đàn ông hỏi ngay tấp lự "Ồ, thế thì giao dịch đã bị phá vỡ?"

Những dạng hiểm họa mà thương nhân vương phải có thể đếm được.

"Ồ kìa, ở đằng đây là..."

Nhìn vật mà người đàn ông vừa nhặt lên, anh quên cả khuôn mặt nhức nhối và cất giọng bật cười.

"Cậu bị sao thế?"

Dường như không thể đọc được văn tự trên tờ giấy, dẫu nhìn nó nhưng người đàn ông béo chỉ nghiêng đầu, và khi Lawrence vươn tay ra, ông trao nó lại cho anh với khuôn mặt vẫn hần nguyên vẻ khó hiểu.

Lawrence một lần nữa thả mắt xuống.

Không nhằm đi đâu được.

Dù thế nào Eve cũng không thể ném giao dịch với anh vào sọt rác.

"Nỗi ám ảnh?"

Nuốt xuống ngụm máu trong miệng, Lawrence lẩm bẫm.

Song, điều đó dường như không đúng.

Lawrence đã thoáng thấy nét mặt Eve ngay trước khi cô đập anh bằng cán rựa.

Đó không phải khuôn mặt của nỗi ám ảnh hay dục vọng.

"C-Cậu ổn chứ?"

Người đàn ông vội vã đưa tay đỡ Lawrence khi anh cố gắng đứng dậy, nhưng anh chỉ gật đầu và từ chối.

Tờ giấy mà Eve đã bỏ lại là biên bản viết tay của Arold với nội dung bản giao nhà trọ này cho anh.

Cùng là thương nhân, khó có chuyện Lawrence không hiểu được suy nghĩ của Eve khi hành động như vậy.

Đứng được trên đôi chân, anh bắt đầu bước đi, dù không mấy vững vàng.

Loạng choạng ra khỏi nhà kho, anh tiến vào chuồng ngựa.

"Vì cô đang trông chờ, đúng không?"

Eve đã cuỗm sạch tiền của anh.

Chỉ có một nơi duy nhất anh có thể đến lúc này.

"Vì cô đang trông chờ."

Lawrence bật cười lần nữa, rồi nhổ ra bãi máu.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương cuối

Tại trung tâm thị trấn đang xảy ra tranh chấp giữa nhóm người muốn công bố quyết định của hội nghị và những kẻ cố cản trở điều đó, nên lượng người quá đông khiến cho việc tiếp cận được con đường cạnh quảng trường dẫn ra bến cảng hoàn toàn bất khả.

Tiếng la hét và gào thét hỗn loạn, không khí căng thẳng dâng cao.

Thậm chí không một ai trông thấy bộ dạng kinh khủng của Lawrence để mà sửng sốt. Tình hình lúc này đã tệ hại đến mức đấy.

Chỉ cần mặt trăng hoặc mặt trời còn ló dạng, dựa vào phương hướng và ngày tháng, Lawrence có thể biết được vị trí của mình ngay cả trong những con ngách phức tạp của thị trấn. Chạy qua những con hẻm nhỏ, anh hướng thẳng đến thương hội Delink.

Eve có lẽ đã đến chỗ mua lông thú.

Chắc chắn Lawrence sẽ không nhận được phần lợi ích chói lóa của mình, nhưng dù sao anh cũng chẳng quan tâm.

Vứt lại biên bản chứng nhận bàn giao nhà trọ là bước nhượng bộ cuối cùng của Eve, và với anh như thế là quá đủ.

Giá trị của biên bản có lẽ hơi thiếu một chút so với số tiền mà anh đã vay từ thương hội. Nhưng không ít thì nhiều thương hội Delink muốn Eve, một kẻ mang danh phận quý tộc, mắc nợ ân huệ của mình nên họ đã đạt được mục đích. Việc có thể thu hồi ngay số tiền đã cho Lawrence vay hay

không chỉ là chuyện thứ yếu, họ sẽ sẵn lòng chờ đợi anh hoàn trả phần không đủ.

Vấn đề ở đây là Holo.

Liệu bộ mặt nào sẽ xuất hiện khi cô biết được Lawrence đã bỏ lỡ giao dịch, thứ mà anh đã đánh đổi bằng giấc mơ của mình để thực hiện.

Không nhằm đi đâu được, cô chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Vừa mở cánh cửa đơn sơ và tràn đầy phẩm giá của thương hội Delink, Lawrence lập tức chạm mắt với Eringin.

"Ồi chà chà!"

Không chỉ mình Eringin, tất cả thành viên của thương hội đều đồng loạt nhìn anh, nét mặt không thay đổi.

Khi anh hỏi nơi Holo đang bị giam giữ, Eringin dẫn anh tới một căn phòng sâu trong tòa nhà.

Tuy nhiên, ngay thời điểm Lawrence toan đặt tay lên cánh cửa, hăn ngăn anh lại bằng ánh mắt.

Đôi mắt đỏ dờng như muốn bảo rằng "đừng chạm tay vào vật thể chấp".

Anh lấy ra chứng từ mà Eve đã đưa và trao cho thương hội Delink. Tốc độ tính toán thiệt hơn của hăn nhanh đến mức chẳng thương nhân du hành nào sánh kịp.

Lập tức bỏ chứng từ vào túi, hăn nở nụ cười chân thực - đây là lần duy nhất hăn không diễn kịch, trước khi lùi người lại.

Lawrence chạm tay vào cửa và mở ra.

"Đã nói cấm các người bước vào phòng!"

Ngay lập tức, tiếng hét phẫn nộ của Holo vọng ra.

Anh đã hy vọng cô khóc lóc ỉ ôi, nhưng dường như mong chờ điều đó xảy ra là quá coi thường Holo.

Tuy nhiên, cô đã cực kỳ sửng sốt, và cú sốc nhanh chóng chuyển sang hình thái của cơn thịnh nộ.

"Cá... cái, cái... cái đồ..."

Đôi môi cô không ngừng run rẩy, dường như nó là nguyên nhân khiến Holo khó dẹt nên câu chữ.

Lawrence bình thản đóng cửa, rồi ngồi xuống một cái ghế nằm giữa căn phòng.

"Cái đồ, đàn thối!"

Holo lập tức bay ập vào người anh. Chắc chắn cụm từ "bay ập vào" được tạo ra để mô tả chính xác những gì diễn ra tại khoảnh khắc này.

Nhờ đoán được từ trước nên Lawrence không bị xô ngã khỏi ghế.

"C-C-Cái gì vậy hả... Không lẽ, không lẽ, đừng nói với tôi là anh đã vút thỏa thuận vào sọt rác rồi nha!"

"À không, tôi không hề vút bỏ. Chỉ là bị cướp mất thôi."

Chợt hoảng hốt như cô gái lỡ làm nhăn bộ y phục yêu thích, Holo nắm cổ áo Lawrence và kéo lên bằng tất cả sức lực của mình.

"Đó không phải là giấc mơ của anh sao hả?"

"Nó từng là giấc mơ của tôi. À không, ngay cả bây giờ cũng vậy."

"Nếu vậy thì, tại sao, tại sao..."

"Tại sao tôi có thể bình tĩnh như thế này, ý cô là thế?"

Khuôn mặt Holo chực òa khóc, đôi môi cô run rẩy dữ dội.

Lawrence đã tưởng rằng bất kể giao dịch ra sao, việc chia tay Holo tại thị trấn này là điều không thể tránh khỏi.

Chắc chắn Holo cũng có cùng cảm giác giống anh.

"Sau khi đã giải quyết một số vấn đề giữa hai người thương nhân với nhau, tôi được để lại một thứ đủ để chuộc cô về."

Nhìn nét mặt của Holo lúc này, anh bỗng muốn dán lên trán cô danh hiệu "khuôn mặt ngán ngấm không thốt nên lời".

"A-Anh có nhớ tôi đã nói mình sợ điều gì không hả?"

"Thôi ngưng lắm, tôi không thuật lại được đâu."

Ngay lập tức, Holo đâm vào má phải của Lawrence, nơi vết thương bị Eve đập bằng cán rựa. Cơn đau nhức bùng phát khiến cơ thể anh gập lại đau đớn.

Song, Holo vẫn siết cổ áo anh và kéo dậy không thương tiếc.

"Vậy là anh trở trên quay lại đây, một tên đàn thối như anh dám xuất hiện trước mặt Hiền giả sói Holo của Yoitsu là tôi, và anh nói cái gì? Anh mong muốn điều gì? Nguyện ước điều gì? Anh nói đi, nói đi xem nào!"

Lawrence nhớ ra mình đã từng lâm vào tình cảnh tương tự.

Khi đó, anh cũng bị đánh bầm dập, bị cướp hết tài sản, và sắp đối mặt với cái chết.

Khi đó, dù anh không van xin nhưng Holo vẫn giúp sức tận tình.

Còn bây giờ thì sao?

Anh đã bị cướp bằng vũ lực, bị thương tích, rồi chạy vắt giò lên cổ và bằng cách nào đó đã bảo vệ được tấm thân của cô. Phải chăng Holo không nhìn nhận theo cách ấy?

Nếu đã vậy, thì rõ ràng chỉ có một câu duy nhất mà Holo trông chờ anh nói ra.

Vì niềm mong mỏi trong cô là có thể chia tay anh tại thị trấn này với nụ cười trên môi.

"Hình dạng sói... của cô."

Holo gật đầu, nhe nanh.

"Hãy giao hết cho tôi. Anh sẽ trở thành một thương nhân lỗi lạc nhờ gặp tôi. Câu chuyện của chúng ta có thể khép lại bằng nụ cười. Phải là như vậy!"

Vừa lên tiếng, Holo vừa lấy ra hạt lúa mì từ trong chiếc túi dây rút trước ngực. Lawrence quan sát hành động của cô và bật cười.

"Anh.."

Chẳng để Holo kết thúc câu nói, anh đã cắt lời.

"Cô tưởng tôi yêu cầu cô sử dụng hình dạng sói để lấy tiền về sao?"

Lawrence ôm chặt cơ thể Holo vào lòng. Ngay lập tức có âm thanh của thứ gì đó rơi vãi, có lẽ những hạt lúa mì trong túi đã rơi xuống sàn nhà.

Nếu cho rằng đó là những giọt nước mắt, có lẽ anh đã quá mơ tưởng mất rồi.

"Eve đang theo đuổi một giao dịch tương đương với việc tự sát. Nếu nhà thờ biết được, mạng sống của chúng ta cũng lâm nguy. Hãy cùng nhau chạy trốn khỏi thị trấn trước khi cuộc bạo động chấm dứt."

"Hm--"

Holo toan nhích người ra nhưng bị Lawrence chặn lại. Anh điềm tỉnh lên tiếng.

"Tôi đã không nhìn ra bản chất thực của Eve. Cô ả là một kẻ bần tiện. Vì tiền, cô ta thậm chí chẳng màng đến mạng sống của mình. Lao theo giao dịch đấy thì dù có bao nhiêu mạng sống đi nữa cũng chẳng đủ."

"Vậy thì anh nói xem nên theo dạng giao dịch nào?" Holo đối đáp, một lần nữa cố gắng thoát khỏi vòng tay của Lawrence nhưng cuối cùng đành đầu hàng.

"Băng qua cây cầu nguy hiểm một lần là quá đủ rồi."

"..."

Khi Lawrence đến thăm làng Pasloe, Holo đã trốn trong hàng hóa của anh, nhưng chẳng có lý do nào khiến cô phải du hành cùng anh cả. Nếu cô lấy lúá mì, trộm quần áo rồi lên đi, anh tuyệt đối không tài nào nhận ra, và Holo chắc chắn sẽ ổn thỏa dù chỉ có một mình.

Nếu Holo thực sự tin rằng trở nên thân thiết với ai đó chỉ dẫn đến nỗi tuyệt vọng, nếu cô thực sự sợ hãi điều đấy thì bất kể có mong mỗi một người bạn thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không bắt chuyện với anh.

Một con chó từng bị bỏng nhiệt lò sưởi, tuyệt đối không đến gần lò sưởi lần thứ hai.

Rõ ràng chỉ những kẻ cho rằng có hạt dẻ bên dưới lớp than hồng mới tiếp cận lò sưởi, vì không thể quên đi hương vị thơm ngon ngọt bùi từng nếm trải.

Kể cả khi họ biết trước nỗi cay đắng nào đang chờ đợi, hoặc cả khi không có gì bên dưới lớp muội than, họ vẫn phải vươn tay về phía ngọn lửa.

Bởi họ đang mong mỏi.

Họ đang mong mỏi xem điều gì đang chờ đợi phía trước.

Vào khoảnh khắc trước khi đắm vào mặt Lawrence, Eve đã bật cười ngượng ngùng. Nụ cười hết như của một thiếu nữ.

Ngay cả Lawrence cũng còn quá non trẻ để trở thành một ẩn sĩ giác ngộ tất cả đạo lý trên đời.

Khi anh vòng tay ra sau đầu Holo, cô lập tức giật thót rồi cứng đờ.

Anh biết trở nên gần gũi hơn thế này hoàn toàn không phải là lựa chọn chính xác. Và quan điểm của Holo về vấn đề trên là đúng đắn.

Nếu hồi kết chắc chắn sẽ tới thì rõ ràng thân thiết hơn không phải là quyết định khôn ngoan.

Dẫu vậy, Lawrence vẫn ôm ghì lấy Holo, và...

"Tôi thích cô."

Sau đó, anh nhẹ nhàng chạm môi vào má phải của Holo.

Holo đông cứng, rồi nhìn thẳng vào mắt anh, thật gần đến mức trán họ sắp sửa chạm vào nhau. Biểu cảm của cô dần dần hóa thành sự phẫn nộ.

"Anh thì biết gì về tôi hả?"

"Tôi không biết gì cả. Tôi cũng không biết quyết định dựa vào kinh nghiệm sống mấy trăm năm của cô có chính xác hay không. Cơ mà, có một chuyện tôi biết."

Đôi mắt màu hổ phách ánh sắc đỏ của Holo như sắp sửa tan chảy và trào ra khỏi hốc mắt.

Rõ ràng Lawrence sẽ qua đời trước Holo, và cùng với sự lão hóa, giá trị của anh sẽ nhanh chóng thay đổi.

Chắc chắn, niềm hân hoan của anh sẽ chóng lụi tàn.

Dù vậy, anh vẫn không buông cô ra.

"Dẫu mong ước cũng chưa chắc có trong tay. Nhưng nếu chẳng ước mong thì vĩnh viễn sẽ không có."

Holo cúi đầu xuống rồi cực lực cựa quậy cơ thể, cuối cùng cô cũng thành công trong việc bung mở vòng tay của Lawrence.

Chiếc đuôi của cô bông xù, đôi tai dựng đứng hết mức.

Tuy nhiên, cô không chuyển hóa sang hình dạng chó sói mà vẫn giữ nguyên vóc dáng con người và trừng mắt nhìn Lawrence.

"Eve mạo hiểm cả mạng sống để đuổi theo lợi nhuận. Ngay cả khi cô ta biết rằng ham muốn của mình sẽ trở nên mờ nhạt vào khoảnh khắc nắm được chúng trong tay. Đây là bài học đáng để người thương nhân học tập. Có thể gọi nó là một tấm gương. Thành ra tôi nghĩ mình cũng nên bắt chước theo."

Không hề tỏ ra ngỡ ngàng, Lawrence kết thúc, rồi tăng hăng một lần.

Sau đó, anh bắt đầu cúi nhặt những hạt lúa rơi vãi dưới chân ghế.

Holo đứng chôn chân tại chỗ.

Cô chỉ đứng đó, mắt nhìn vào vô định.

Khi những giọt nước rơi lã chã xuống sàn nhà, nơi Lawrence đang nhặt những hạt lúa, anh ngẩng mặt lên.

"Đần thối..."

Holo ghen ngào, quệt nước mắt bằng một tay. Những giọt lệ tuôn trào không ngừng và cô cứ lau mãi không thôi.

Khi anh đặt chiếc túi dây rút được gom đủ chỗ lúa vào bàn tay còn lại của Holo, cô lập tức siết chặt hết sức bình sinh.

"Anh phải chịu trách nhiệm đó nha."

Holo vô thức bật cười.

"Rồi thời điểm sẽ đến khi cần, và vào thời khắc đấy nếu chúng ta có thể chia tay với nụ cười trên môi thì hãy cứ để mọi chuyện diễn ra như thế. Bởi không một hành trình nào không có kết thúc. Chỉ là..."

Những giọt lệ vẫn thi nhau lăn dài trên khuôn mặt, nhưng dường như chủ nhân của chúng đang khóc thương cho sự thảm hại của chính mình.

Ngay cả một thiếu nữ còn hiếm khi phơi bày bộ dạng khó coi nhường này.

Lawrence bật cười và tiếp lời.

"Tôi nghĩ cứ như vậy thì chúng ta không thể rạn vỡ chia tay nhau được đâu. Chỉ thế thôi."

Holo gật đầu trước câu nói của anh trong lúc lau nước mắt.

"Mà sao cô lại bi quan như thế?"

Phải có một lý do nào đó.

Rõ ràng những năm tháng trải dài mà Holo đi qua đã đủ để khiến cô trở nên hèn nhát.

Dù vậy, cô lau nước mắt, siết chặt túi lúa mì trong tay, và móc ngón tay trở hơi dư thừa của mình vào ngón tay của Lawrence. Dù có bị giày xéo bởi nỗi khổ đau khi tâm tư thay đổi và niềm vui bị xói mòn theo năm tháng, Holo vẫn còn một chút hy vọng mong manh để bò vào trong toa hàng của anh vào ngày hôm ấy.

Để có được hạnh phúc, con người ta chẳng còn cách nào khác ngoài không mong muốn điều gì nữa, đó là một kết luận không thể chấp nhận được.

Vì ngay cả một kẻ đã sống qua hàng thế kỷ như Holo vẫn không tài nào quên đi sự thuần khiết như trẻ thơ của mình.

Cuối cùng, cô ngửa mặt nhìn trần nhà, sụt sịt mũi.

Kể từ đó, đã vài khắc trôi qua.

"Anh hỏi, tại sao, tôi lại bi quan ư?"

Khi đưa mặt trở về, Holo lên tiếng.

"Chẳng phải anh thích nhìn tôi nức nở như vậy lắm sao?"

Lawrence chỉ có thể bật cười trước cuộc tấn công bất ngờ.

Do đó anh không đứng dậy, chỉ yên vị tại chỗ khi nắm lấy bàn tay Holo và khẽ chạm môi vào bàn tay ấy như một chàng hiệp sĩ.

Đối phương là Hiền giả sói Holo. Cô lập tức lên tiếng bằng giọng điệu phù hợp với toàn cảnh, như thể đang tuyên bố từ trên cao.

"Anh đã đá phăng kế hoạch của tôi. Nên từ giờ hãy khôn hồn mà gánh hết tất cả trách nhiệm đi!"

"... Ừa, tôi sẽ làm thế."

Nghe Lawrence đáp, Holo im lặng một lúc rồi thở dài.

"Anh đã nghiêm túc đối mặt với sự ngu xuẩn của tôi. Thật nghiêm túc đến mức để lỗ số lợi nhuận khổng lồ. Cho nên tôi sẽ..."

Holo ngắt lời, nghiêng đầu và nói tiếp.

"Tôi sẽ làm theo ý tưởng ngu ngốc của anh... Nhưng mà,"

"Nhưng mà?"

Ngay lập tức, cô đá vào vai Lawrence rồi liếc mắt nhìn xuống, khuôn mặt Holo lạnh lùng như thể đang nhìn một con côn trùng khi cô lên tiếng.

"Tôi không thể chấp nhận bạn đồng hành của mình là một tên thương nhân yếu đuối vô dụng. Đừng nói với tôi là anh thực sự mặc kệ vụ lợi nhuận bị cuốn mất và cúp đuôi bỏ chạy nha?"

Nếu đây là cách Holo tỏ ra dạn dàng, thì chỉ có một điều duy nhất mà Lawrence nên nói ra.

Nường vào bàn tay Holo để đứng dậy, anh lau giọt lệ còn đọng lại trên khóe mắt cô rồi lên tiếng.

"Sự dịu dàng của cô cũng thật đáng sợ đấy."

Anh không chắc Holo có định gọi mình là tên đàn thối vì câu nói vừa rồi hay không.

Nếu anh dám hỏi tại sao Holo không gọi mình là tên đàn thối thì chắc chắn cô sẽ không nhắc đến anh ngay cả trong những câu chuyện cổ tích truyền lại đời đời sau.

Lawrence nghĩ về điều đó sau khi đã hết choáng váng.

Vì chỉ có một ít nguyên nhân có thể ngăn Holo thốt ra suy nghĩ của mình.

"... Vậy anh dùng mưu kế gì để thu lại lợi ích?"

Đôi mắt Holo lạnh băng từ trong sâu thẳm.

Chúng như đang ra lệnh cho anh bằng mọi giá phải lấy được tiền về.

Dù vậy, Lawrence bỗng muốn đáp lại câu hỏi kia theo cách bông đùa.

Vì anh biết rằng đôi mắt đó đang che giấu sự ngượng ngùng trong cô.

"So với khao khát thu hồi tiền, tôi muốn lấy lại quyền chỉ đạo từ cô hơn kia."

"Đàn thối."

Lần này cô tuyên bố thẳng thừng, tát vào cái má đang sưng tấy của anh rồi di chuyển ra xa.

"Anh nghĩ tôi sẽ cho phép chuyện đó sao?"

Giọng điệu của cô như hoàn toàn không quan tâm đến cơ thể gập lại vì đau nhức của Lawrence.

Và Holo xoay vòng cơ thể như muốn khoe khoang chiếc đuôi tuyệt mỹ, niềm tự hào của Hiền giả sói, trước khi chống tay vào hông, đưa lưng về phía anh và ngoái nhìn qua vai.

"Nếu bị anh hóp hồn thì khổ lắm."

Có lẽ anh sẽ mãi không quên nụ cười tinh nghịch của Holo vào thời điểm đó.

Cô cười rúc rích trong làn tóc màu hạt lanh sóng sánh.

Thật là một cuộc trao đổi ngớ ngẩn.

Lawrence thật lòng nghĩ như thế.

"Ừ nhỉ."

"Ừm."

Lawrence cùng Holo rời khỏi phòng.

Họ nắm tay nhau, và chẳng ai trong hai người bắt đầu trước, những ngón tay tự mân mê tìm đường đan vào nhau.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 5

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Lời tác giả

Xin chào mọi người, đã lâu không gặp. Tôi là Hasekusa. Và đây là cuốn thứ năm của tuyển tập.

Tôi đã tạo một tập tin mới trong phần mềm soạn thảo văn bản khi viết lời bạt này, nhưng môi trường xung quanh khác mọi khi, cùng với sự oi bức của đêm mưa ẩm ướt khiến tôi suýt chút nữa đã phá hoại máy tính của mình. Đến khi nhận ra thì tôi đã phóng to màn hình lên 115% và tiêu tốn một mức pin kha khá, thành ra tôi quên luôn cả những gì mình định viết trong lời bạt mất rồi.

Làm sao giờ nhỉ...

Thôi thì tôi xin kể về tình hình cuộc sống của mình trong lúc viết bản thảo cuốn năm vậy.

Thật ra thời điểm viết tập này tôi đã dậy sớm sinh hoạt điều độ vì sức khỏe. Tầm tám giờ sáng tôi thức dậy, vừa ăn sáng vừa lướt net, rồi theo dõi thị trường chứng khoán từ tám giờ năm mươi. Sau khi thắp thỏm khoảng một tiếng từ lúc mở giao dịch, tôi mang note book đến nhà hàng gia đình gần đó để viết bản thảo.

Kết hợp cả pin bên ngoài và pin trong máy thì tôi có thể ngồi tối đa là sáu tiếng, nhưng thể lực (và cả ánh mắt của nhân viên) thì có phần khắt khe hơn là năng lượng, nên tôi về sớm một chút trước khi thị trường chứng khoán đóng cửa vào lúc ba giờ.

Sau đó tôi sẽ thấp thỏm với giá cổ phiếu cho đến khi giao dịch hoàn tất, rồi chơi game và đọc tư liệu. Vào buổi tối, nếu năng lượng thể chất hồi phục thần kỳ thì tôi sẽ lại viết tiếp. Rồi tôi đi ngủ trước mười hai giờ đêm.

Thị trường chứng khoán không mở vào thứ Bảy, nên đôi lúc tôi đi ngay đến nhà hàng gia đình sau khi thức dậy, hoặc có khi tránh giờ đông người vào buổi trưa rồi mới đi.

Lý do tôi sinh hoạt điều độ đơn giản là vì đang bị dồn vào thế kẹt, rằng nếu không làm theo kế hoạch thì tôi sẽ không kịp hạn nộp bài. Lúc bản thảo hoàn thành là tôi nhẹ nhõm ngay, và lập tức quay về làm cú đêm. Nhưng đáng sợ nhất là dù có ngủ vào bốn giờ bay bảy giờ sáng thì tôi luôn tỉnh giấc trước chín giờ lúc thị trường chứng khoán mở cửa.

Giấc mơ gần đây của tôi là được viết lách tại hòn đảo phía Nam của thiên đường thuế và có thể tránh né được vụ thuế má.

Nếu không phải ôm đầu trong lúc khai thuế vào năm sau thì tôi sẽ đến đất nước phía Nam.

Nhưng mà nếu đến đó, tôi có cảm giác mình sẽ chẳng viết được gì vì thoải mái quá, nên đành thôi vậy. Dường như thế giới chẳng vận hành như người ta muốn gì cả.

Xin dừng tại đây, hẹn gặp lại các bạn vào tập sau.

Hasekura Isuna

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tập 5](#)

[Chương mở đầu](#)

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương cuối](#)

[Lời tác giả](#)